

Петар Волнаровски

ГРАНИЦА

*На браќи ми.
Да не беше твој, и
книѓава не ќе беше
она што е.*

„Кога и да размислувам за Огџовориџе, џледам наџоре, во ноќноџо небо... Оџџаму некаде, како да ме довикуваат...

Таму некаде, џџе чекаат. Да џи пронајдеме; меѓу ѕвездиџе, маџлиниџе... Можеби во царсџивоџо на пулсариџе и црниџе дуџки, можеби сред неоџисливиџе ураџани на енерџија кои исџливуваат од моќниџе квазари, џџе мисџични џосџодари на Космосџи...

Таму некаде, во она џџо е бескрај за нашиџе Умови...

Таму, каде џџо можеби, се создаваат некои нови џочейџоџи, или се случуваат крајниџе чинови на космичкиџе циклуси...

...Секоџаш коџа ќе џоџледнам во ноќноџо небо, шеџоџоџи на џаџнсџивеноџо неџознаџо ми кажува дека Огџовориџе се џааму.

...Можеби коџа ќе џи досџиџнеме џџе свеџлечки веџувања за смислаџа за нашиџо џосџоџење, џоџаш коџа ќе сџиџнеме до џџе бесконечни џо број сонца, џоџаш можеби, ќе бидеме досџоџни за Огџовориџе...

...А мене - доџоџаш - ќе ми шеџоџи ѕвезденџо небо, и ќе ми џи дарува сџиџџаџа кои моџаџа Душа ќе си џи кажува себеси, шеџнеџкум, џовџорно ноќе; џод исџоџо џоа небо, со исџаџа џаа Маџија... И, во сџиџџаџа ќе има, како и секоџаш, дел од Висџиниџе; скриени во величесџивеноџо, олабоко црнило, меѓу сребренесџиџе блесоџи на универзумскиџе свеџилници.. На некој јазик, нам неџознаџи, или заборавен оаамна, џџе џо џокажуваат Паџоџи до Огџовориџе; за Космосџи и Хаосџи, за џочейџоџи и крајџи, за бесконечносџа, и... за Смислаџа.

И со секоџа ѕвезда, џо еден крсџоџаџи. За секоџо џосџоџи џо еден Паџи до Висџиниџе.

А Паџоџи... џоџ - ќе е најпрекрасноџо неџџо.

ГРАНИЦА

*„Сейшо она шшо ќе остине по Нас нека биде
меменшо на Нашешо робување поод Себеси.*

Ние сме Зайвор, и Капанец,

А во Нас сме Слобода, и Клуч.

*Прегазенише граничници ќе бидат Руини, доказ
на Нашата нова моќ... Повторно.“*

I

*„Нешшо се случува... Не точно овде, но дали
нема?... Време крај, или време почеток?“*

андро-зайис

йси-коо

Лавинија, оо Лаокин

гранична станица ХАВ-Р13

Работното место на Лаокин се наоѓаше на работ
на Познатото. Немаше многу работа; не работеше многу,
но работеше добро, и воглавно не му пречеше осаменоста
во малата гранична станица, која беше и негов дом, еве
веќе долга редица години. Тој беше задоволен од својот
осаменички живот, од својот статус на „граничар“ и од

својата работа. Мораше да си признае дека во ова последно време, зголемените контакти на Граничната Управа на Обединетите Светови сепак му годea, и покрај неговото убедување дека ништо не го врзува со останатиот дел на жителите на овој Универзум; освен можеби, ретките пратки со разни требувања и нова техника кои доаѓаа по негово барање, одвреме-навреме. Нему тоа не му пречеше; напротив: административната инертност на Обединетите Светови за него беше повеќе од добредојдена. Дури чувствуваше и тивка благодарност кон нивната незаинтересираност, бидејќи таа повлекуваше и немешање во неговата работа, и живот. Не толку во неговите обврски како „граничар“, колку во неговите лични истражувања, кои ги вршеше во своето слободно време, кое - понекогаш си мислеше - го има дури и премногу.

Баш сега, се наоѓаше во еден таков период без работа, така што можеше да ѝ се посвети на својата лична преокупираност; но, се задржа малку во размислување за последната порака која ја доби од Граничната Управа: повторно смрт на „граничар“ и повторно, самоубиство. И повторно кратко време по воздвигувањето на Границата. И повторно, порака да биде внимателен.

Знаеше дека Управата сега е во доста голема мешаница. Знаеше дека има и мислења дека сите тие самоубиства не се само тоа. И знаеше дека има мислења дека би требало на секоја станица да се испратат одреден број војници на Обединетите Светови, за секој случај. Тоа го вознемируваше: самата помисла дека овде, на НЕГОВАТА станица, во неговиот, НЕГОВИОТ дом, да се сместат други, ТУЃИ луѓе; самата мисла за нарушување на неговата приватност и мир, го стресуваше дури и физички, а не само психички. Ете, баш сега, морници му полазија по телото. Сосема е одвикнат од општење со луѓе, а на општење со другите неземјански раси, никогаш не се ни потруди да се научи. И сега, ако дојде до сместување на

ТУЃИНЦИ (хуманоиди или не, тој не правеше разлика) во оваа станица, го згрозуваше фактот дека ќе мора да им се прилагоди; дека ќе мора да им се покорува на оние пишани (и уште полошо, напишани) закони на однесување и општење со нив; односно, дека ќе мора да го менува својот начин на живеење... на кого навистина не му обрнуваше внимание досега, а сега одеднаш сфаќа колку му значи, кога се јави можност да го изгуби. Се плашеше да не... Не, тој ЗНАЕШЕ дека тоа ќе му пречи, и во неговата работа, а уште повеќе во неговите истражувања со Лавинија, кои му се толку битни, и... едноставно... НЕГОВИ.

На самата помисла на Лавинија, тој се осврна низ просторијата, но не ја виде. Нормално, тоа не го зачуди, затоа што тој самиот ѝ забрани да влегува во оваа негова просторија, каде што можеше да е сам, без ничие присуство, дури и без нејзино. Просторијата беше мала, и со еден цел сид провиден, кој гледаше на Границата. Границата, нормално, не се забележуваше. Изгледаше како вселената да продолжува во бескрај, исто како кога би погледнал и на која било друга страна, но не беше така. Таа беше веднаш тука, блиску, точно на дваесет светлосни секунди. Лаокин оттука можеше точно, сосем точно, да го види замислениот фронт кој го дели Универзумот, со својот нормален простор од Границата, со нејзината измамничка просторна закривеност... Границата, местото каде Просторот одеднаш завршува. Понатаму, не се може. Секое тело кое ќе се движи кон неа, драстично ја губи својата брзина, додека на крај не се најде во состојба на мирување, пред тој бескраен фронт кој ја преградил оваа вселена, и не дава понатаму... Завршетокот на тој сид не можеше да се досегне, па колку и да се патува паралелно со него; како да продолжува во бескрај. Искрснаа безброј загатки, кои изгледаа едноставно нерешливи. Затоа и се премина на поставување гранични станици, заради испитувања на препреката која толку нагло ја сопре наизглед несопирливата експанзија на Обединетите

Светови. И баш тие станици дадоа вчудоневидувачки резултати со своите испитувања: спрема мерењата врз светлосните фреквенции, станиците, во однос на другите небески тела (исто така и меѓу себе), се оддалечуваа; што значи, космосот се шири и понатаму, без сопирање, како Границата и да не постои. Но, станиците, во однос на Границата, мируваа. Границата остануваше секогаш на истото место, и на истата оддалеченост; поместување на светлинските фреквенции немаше. Како и Границата да патуваше заедно со самиот простор. И со таа брзина... На парадоксите им немаше крај. Се стигна до некаде, до некакви делумни објаснувања - повеќе обиди - со теоријата за „површина на сингуларитет“; но, нејзините поставки, колку и да го објаснуваа самото постоење на Границата, со равенките на недефинираноста на сите функции од таа гранична рамнина, таа теорија со ништо не придонесе за решавањето на најголемиот проблем: како да се пробие, и премине Границата... Сè остана само еден куп претпоставки и хипотези без крајни резултати.

Местото кое се земаше за местоположба на Границата, беше она, каде што секое движење запираше, и секоја емитирана енергија исчезнуваше, противејќи се на сите познати закони. Во случајот на Лаокиновата станица, тоа место се наоѓаше многу, многу блиску...

„Дваесет светлосни секунди...“ - повторно, како што често се случуваше, помисли Лаокин - „Дваесет светлосни секунди, и толку, тука си... ...“,- повторно го почувствува оној нејасен восхит, што кај него го предизвикуваше постојаноста, и монументалноста на самата Граница: домот на безброј тајни, како нем факт на нејзиното постоење. А исто, и заради печатот на посебноста кој го носеше оваа станица; таа беше втисната најдлабоко во полето на граничните влијанија - подлабоко од која било друга постоечка... Тој беше горд на тој факт, дека неговата, БАШ неговата станица е стационарирана најблиску до

Границата. Тоа во него предизвикуваше едно посебно чувство на исклучителност, и посебност.

„Човек најблиску до Границата... Човек на крајот на светот.“- така често си мислеше во себе, иако, како „граничар“, цврсто беше убеден дека Границата тоа не е. Но сепак, кој знае? Мислата дека Границата е крај на светот и Универзумот, даваше толку магичност на неговото постоење овде, на меѓите на познатиот свет... Сепак, тоа не му пречеше во неговата работа како „граничар“ - да го набљудува својот сектор од Границата, да ги врши наложените опити и потребните мерења, и да ги испраќа добиените податоци во Граничната Управа, каде одеа на понатамошна обработка. Сè со цел - да се пробие Границата. Тој ја сакаше својата работа: понекогаш, пробните проектили правеа толку елегантни пируети и играа толку прекрасни танци, пред, конечно, да бидат запрени од моќта што се криеше на самата Граница; секогаш на истото место, на истата оддалеченост. А пак, кога потоа ќе им го активираше механизмот за самоуништување, експлозиите и сета нивна енергија создаваше - секогаш - фантастични, и секогаш подруги глетки пред неговите очи, пред да се изгубат сосем... пред да ги проголта Непознатото. Сето тоа му се допаѓаше, и тој уживаше во својата работа.

Она што му пречеше, беше тоа што сè повеќе стануваше свесен дека во круговите надвор од Граничната Управа, кај останатиот свет, мислата за пробивање на Границата повеќе го нема оној жар, и онаа желба и интерес како при првите години од нејзиното откривање. Просто, или се заборава, или се прифаќа како таква - неменлива, и се исфрлува од секаква понатамошна спекулација. Настапува, полека но сигурно, помирување со ситуацијата, а тој и неговите колеги полека се движат кон маргините на актуелните случувања - за разлика од првите „граничари“ во времето на првите поставени гранични

станции; за разлика од тие „херои“ на Обединетите Светови, за кои толку многу има слушано, и сонувано, и...

...Тоа, едноставно, правеше тој да се чувствува толку безначајно; како еден ситен, небитен дел од космичката машинерија на Обединетите Светови; толку ништожно... Сепак, секогаш успеваше, со лесен напор на својата волја, да ги отстрани од својот ум тие мисли, заменувајќи ги со уверувањето дека, кога-тогаш, ќе го добие заслуженото признание: ако не како „Пенетратор“, тогаш преку неговата работа со Лавинија... И овој пат тој го направи тоа: ги отфрли темните мисли.

„И, исто така,“ - реши тој - „и можноста за доаѓање на туѓинци овде, не смее да ме исфрлува од колосек...“.

Излезе од просторијата „која беше само негова“, и веднаш се соочи со Лавинија. Се насмевна. Таа секогаш е тука, до него, најблиску што се може. А кога тој е во „својата“ просторија, таа никогаш не е подалеку од два-три чекори од вратата на истата...

...Лавинија... Ара папагал. Односно, совршена имитација на Ара папагал... И исто, таа е андроид. Ако тоа така и може да се каже. Во кругот на Лаокиновите пријатели (уште при неговото поставување како „граничар“), долго време неговиот андроид-папагал беше главна тема на секоја дискусија; често за подсмев, а уште почесто за јалова расправа околу неговите причини и мотиви за изборот на папагал-форма (нешто за кое дотогаш никој од нив не чул), а не некој нормален избор. А нормален избор, за еден хуманоид, спрема нив, беше хомо-форма: најчесто девојка, жена, или маж, момче, спрема - се разбира - полот и склоностите на тој хуманоид, кому тој андроид треба да му е и друштво во осаменоста на граничната станица... И нормално, како и секогаш кога се работи за Лаокин, неговите причини останаа повторно - само негови.

Точно е, исто така, и дека финансиски гледано, папагал-формата на Лавинија, Лаокина го чинеше енормно поскапо, бидејќи се работи за вонсериски модел на андроид. Само пост-моделирањето на вештачкиот комбиниран био-кибер мозок на Лавинија, чинеше многу. Тоа што самата големина и форма на еден сериски био-кибер мозок не одговараше на малата зафатнина на еден папагалски череп и кичма, беше основен проблем за кој не да немаше решение; тоа постоеше, но чинеше многу. Сепак, тоа како воопшто да не го засегна Лаокина. Откако заложи или продаде речиси сè што имаше, тој сам ги приложи средствата за пост-моделирањето. Останатото, нормално, го плати Граничната Управа. А тоа, што Лаокин остана речиси без ништо од својата сопственост, него, едноставно, не го загрижуваше. Сметаше, а подоцна тоа испадна и точно, дека нема од тоа што и многу да му треба на Границата. Сè што му требаше, имаше во станицата. Она што тој требаше да го донесе, тој го донесе: Лавинија...

- Дојди... - ѝ рече, и се упати кон работниот дел од станицата. Таа го следеше. Тој влезе во оперативно-комуникациониот центар на станицата, од каде се влегуваше во просторијата која првенствено била наменета за кондиционен тренинг во услови без гравитација. Но сега, сите помагала и опремата, беа безмилосно стеснати во еден сосем мал дел од просторијата, цврсто врзани еден за друг (како и за подот и сидовите) со енергетски нишки. Останатиот дел од просторијата беше речиси празен, освен две анти-гравитациони стабилизаторски перници, од кои едната имаше форма на фотелја за хуманоид, а другата имаше чудна форма; „нешто како минијатура на една индијанска пирога од далечното минато на Земјанската раса“ заклучи Лаокин порано, при разгледувањето на она што го имаше во станичната банка на податоци, под наслов: „Историја на познатите раси“. Но, оваа пирога немаше никаква врска со тие древни пловила на неговите

претци, ниту со „обредниот магичен камен“ на Зенмоидите во нивната праисторија, како што во станичната банка на податоци, од компјутерот излезе и друга референца за оваа форма. Таа „пирогоа“ ја моделира Лаокин, по мерка на Лавинија: нормално, без потреба, ако се земе предвид фактот дека Лавинија е андроид; но, Лаокин тоа сепак го направи. Лавинија за него беше - многу повеќе.

Над тие стабилизаторски перници, одозгора, се наоѓаше јака, робусна и кабаста, но ефикасна апаратура; прицврстена, исто така, со енергетски нишки на одредено растојание од горниот (условно земено) сид на просторијата; изгледаше како да лебдее сред неа; и, заедно со двете стабилизаторски перници, дискретно осветлени, правеа интересно средиште на просторијата - како еден мистичен триаголник на магиски форми што лебди во самиот центар, со значење и намена затскриена од полусенката во која тонеше; а сепак, цврсто на своето место, еднакво оддалечени од што било во просторијата. Внатре во неа, владееше лесна гравитација. Лаокин со еден лесен скок се најде до тој триаголник на форми, и тука застана. Лавинија се смести на неговата испружена рака.

- Лаокин...? - изговори, неговата Лавинија.

- Време е, Лавинија... Решив. Време е. - нежно одговори на нејзиното премолчено прашање.

- Дали треба да сум вознемирена, Лаокине? Во аудиограмот на твојот глас има вознемиреност.

- Не... Тоа е нормално. - Лаокин лесно се насмевна, губејќи го на момент замислениот израз на лицето - А ти, сè додека свесно... Не, нема потреба да си вознемирена. - замислено ја погледна - Подоцна, ќе знаеш... Немој да ги користиш ендорфиноидите. Не, сè уште. - и, со вообичаените движења, овојпат обременети малку со лесна треперливост, тој ја премести од неговата рака во

нејзината „пирога“ со собрани крилја, легната на грб, и ја приклучи на апаратурата. Не е тоа нормална положба за еден папагал, но како и сè во врска со Лавинија, тој и тука не ја третираше поинаку отколку себеси. Потоа, тој се смести во другата перница, во слична положба, откако на својата глава го постави шлемот со кој практично, и тој самиот се приклучуваше на апаратурата. По кратка пауза, која не траеше повеќе од неколку мига, тој ја пресече својата нерешителност, и ја активира апаратурата... ..

* * *

* * *

...Лавинија беше во него. И тој во неа. Споени. Транквилизерите го направија своето, и тој беше веќе сосем смирен.

„Симболите, Лавинија...“ - проговорија неговите мисли - „...и мојот систем“.

„Спремна сум. Знаеш.“ - нејзините мисли беа обвиткани со љубопитност, и - нетрпение.

Лаокин не одговори на тие, сепак: чувства. Знаеше дека тие карактеристики се нормални за една вештачка интелигенција. Но, Лавинија сега ги користеше ендорфиноидите повторно, преку имплантираните вештачки жлезди кои тој самиот ги внесе во нејзиниот сложен био-кибер систем.

Лаокин сакаше таа да чувствува... Затоа ендорфиноидите. Затоа сега - симболите. Затоа и нејзиното патешествие во него, кое следи.

„Во ред, Лавинија. И јас. Спремен сум.“ - силно чувство на радост, исполнета желба, проструи кон него, од

страната на Лавинија. Момент пред да ги почувствува напливите на мисловното окупирање на неговата свест, тој дистанцира нишка на Лавиниините мисли кон него - тенка, но јака нишка на: благодарност? „Топлина...“ - почувствува Лаокин. Потоа, хаос на сензации во него... Слики, бои, и амеби во спектрални нијанси низ неговиот ум, шараат и талкаат, скокоткаат и ријат во него... И сè поголем хаос... до шум... само шум на звук и слика во него... А Лавинија апсорбираше... апсорбираше... Сè она што Лаокин ѝ го даде, и ја научи, таа сега го користи за да го пронајде она што тој сам не може да ѝ го подари... Затоа, таа, со чувство на исполнетост, грозничаво впиваше... Беше среќна, внатре во него.

II

„Симболи...Во умој, на одредена интелектуална или емоциска дразба, психата преку нервниот систем активира извесни ќелии да лачат извесни мајерии, кои пак вршат, реверзибилно, дразба на нервниот систем повторно. Тие дразби (секундарни), психата ги толкува со нешто. Со симбол. Кај секојо индивидуално, со што било... Но, не сосем произволно. Постои една работна: меморија на раса.“

андро-запис

иси-код

*Лавинија, од Лаокин
гранична станица ХАВ-Р13*

Лавинија сонуваше... за првпат. И, тоа ѝ се допадна. Сè беше во ред. Ендорфиноидите течат низ нејзиното тело беспрекорно, но сега без нејзина целосна свесна контрола... тоа се случува само по себе, спонтано. Веќе е потполна личност, човечка и жива, вистинска; за првпат, не според тоа како е програмирана. Програмите се сега само нејзина предност пред хуманоидите родени по природен пат. А Лавинија е сега - многу повеќе од тоа. Создадена да биде совршена машина врз био-основа, таа, со Лаокинова помош, ја надмина таа совршеност: ја достигна несовршеноста на една хуманоидна личност. А сепак, толку поспособна од кој било хуманоид. Ниеден од нив не го достигнал тоа ниво на организирана меморија и аналитика. А уште помалку некој да го има она искуство, со кое таа е исклучиво над секој од нив: искуството на

поранешна био-машина, искуството на „студен“ андроид. Лавинија е една и единствена, и сама по себе, уникат...

Долго време по сеансата нема прозборено со Лаокин. Се чувствува, сепак, недефинирано... и малку несигурно, кога тој е во прашање... сепак, таа ги присвои токму неговите основни симболички кодови, за да ги создаде своите... таа самата, сега како личност, се базира врз неговата психа, во основа... не е сè уште спремна за контакти со друга личност, па макар и толку блиска. Сега ѝ е најбитна нејзината. Ѓ треба време да се запознае себеси. Тоа ѝ е толку интересно. Сега за првпат - знае, сфаќа и надвор од логичкото поимање. А тоа е толку многу... Толку многу.

„Има толку многу што мора да се направи... МОРА.“ - Лавинија чувствува зачуденост. Од новите потреби кои ѝ се наметнуваат.

„Наметнати потреби. Од кого? Јас? Себенаметнување... Не. Некој-нешто во мене. Не јас. Некој-нешто-Јас? Не Јас. Друго. Ново. Туѓо... Не... Не. Сепак мое?“ - таа дилема делува иритирачки.

„Туѓо. А - сепак мое. Некој-нешто пријател. Добра? Не... Да: Добронамерност. Судбина. Дали... Тој, некој-нешто... испраќа хармонија; твори леснотија, наметнува потреби.“ - **заклучок.**

„Каде се прашањата? Изгубени, отфрлени?“ - **загатка.** А она чувство на леснотија ја успива... желба да сонува... Чувството на лебдење во себеси, Лавинија не може да си го објасни со желба за сонување... не знае што е тоа, но е прекрасно. Ендорфиноидите струјат; дразнат спокојство и среќа; и покрај сите нејаснотии, и сите прашања кои стојат неодговорени.

„Љубопитноста е второстепена.“ - говорат мислите на Лавинија во Лавинија:

„Како тоа, каде е логиката?“ - но, Лавинија во Лавинија, а без Лавинија, одлучува дека:

„Тоа сега не е важно... Она што ќе се случи, да.“ - прашањата се ројат, но тој некој-нешто ги брише во самиот нивни зачеток, и ги обвиткува со магла на безначајност во однос на она што Лавинија МОРА да го направи. Заради Лаокин... и нејзините необјаснети желби.

„Само мир и задоволство.“ - констатира Лавинија низ себе.

„Тој некој-нешто... нема зло во него. Тој е иднина; заради Лаокин.“ - чувствата заменуваат мисли, во Лавинија.

„Суштината не е сега поента. Не сега. Бидејќи тој е иднина, тој некој-нешто. Праќа спокојство. А иднината е вечност.“ - за неа, како причина за она што треба да го направи.

„А повторно, и секогаш, за Лаокин. И, вечноста... Заради Лаокин, и вечноста...“ - мислите заменуваат чувства, во Лавинија. Наредби. Не: совети; најправилни, единствени.

„Систематика. Подсвест. Лаокин. Време за слобода.“ - Лавинија во Лавинија се подготвува наместо Лаокин, а заради него. Мислите се средуваат.

„Слобода. За вечност... Безбројот, како еднина. А другата страна ќе биде: Бесконечноста како точка. Прекрасно е кога мислите и се чувствуваат, а не само мислат... Непотребностите отпаѓаат, останува моќно јадро.“ - а таа полека стигнува блиску до знаењето ШТО точно треба да направи...

...Тој некој-нешто: тој ѝ помага.

„Безбројот како еднина... Бесконечноста како точка... Тоа. Ништо, и сè. Крајниот резултат.“ - Лавинија е задоволна. Повеќе не се прашува.

„Зошто прашања? Непотребни, пред очигледни вистини. Време да се делува.“ - Таа се чувствува сигурно.

„Како и секој, свесен за себе, ембрион.“ - **Заклучок. Краен.** Лавинија - ембрион, во топлата закрила на тој некој-нешто... ..

- Лаокин...? - по толку време исполнето со напнат и глуп молк, на Лаокина ова делуваше како благ стрес. Толку очекуваниот глас - се огласи, и тоа со изговарање на неговото име...

* * *

Лаокин веќе стануваше нестрплив... Лавинија, му се чинеше, веќе премногу долго молчи. Тишината, за првпат, му пречеше. Таа молчи... а тој опстојува во незнаење. По којзнае кој пат, тој ги напна своите мускули; зеде воздух длабоко; но веднаш, во следниот момент, повторно, како и сите пати претходно, се опушти во својата „фотелја“, и само, исто така длабоко, воздивна.

„Можеби не е време. Апаратурата констатира нормала кај неа. Би требало сè да е во ред.“- тој повторно фрли поглед кон енцефалографскиот индикатор. Како и толку пати пред тоа, констатира дека сè е во ред. Исто така, нешто појака мозочна активност во третиот слој, како и толку пати претходно.

„Би требало да сонува... Да... Но, долго, долго веќе... И којзнае дали е тоа-тоа...“, - повторно, падна во искушение да се вклучи во апаратурата, и да влезе во Лавинииниот сон, или што веќе е. Но, исто така повторно, тоа не го направи. Веројатноста за трајни оштетувања на можната нова личност на Лавинија беше премногу голема, за тој да се осмели да го направи тоа.

„Симболите како крајна граница на персонализација... Дали бев во право? Дали таа сега само „функционира“, или вистински, едноставно: „живее“? Како нова личност... Нов живот? Дали сум во право; и - ИМАМ ли право на творење нов живот? Дали е сето тоа сепак - можно? Ах, кога би проговорила - ете сега - да знам... да знам!“ - се исправи; ја почувствува долго потиснуваната глад, онаа непријатна празнина во стомакот; и, го потсети на, за него, одбивната зависност од нешто толку банално, како што е - храната. Првпат по сеансата, тој ја напушти стабилизационата перница - неговата „фотелја“, за да се упати кон станичната „хранилка“, како што тој во себе си го нарекуваше системот за прехрана и рециклажа на станицата, со терминали во секоја просторија; кога, наеднаш, со крајот на своето видно поле забележа, или можеби виде, како Лавиниините очи се отворија, и повторно се затворија. Нагло, направи чекор поблиску до неа, но сега, веќе, Лавинија беше повторно онаа од претходно; мирна, неподвижна, со затворени очни капаци. Лаокин не го одвојуваше погледот од неа. Заборави на празнината во стомакот.

„Дали... само ми се причинува? Или, навистина е свесна, а не контактира? Можеби е само конфузна сега, како друга, како жива, како своја...“ - но, мислата за можен неуспех, и нејзин неминовен крај, риеше и риеше...

„Проклетство, што ли се случува со неа? Ах, што ли се случува?... Дали сепак претерав, изигрувајќи Творител? Нов живот... тоа требаше да создаде мојата замисла; или само си играв Бог - Творител...“ - црвот на сомнежот растеше во него - „И сега таа - можеби е мртва...“ - за него, можното трајно оштетување на Лавинија, претста-уваше - нејзина смрт...

„Од Творител - до убиец? Не е можно да сум згрешил...“ - ја испружи раката кон неа, но не ја допре.

Сепак. - „Смрт наместо живот? Не, не смее да е вистина тоа...“

„Сé е во ред“. - се јави во него мисла - одникаде. Но, толку силна, што тој едноставно - ја прифати.

„Сé е во ред. Само, и треба време; треба да се чека“. - погледна кон апаратурата повторно; најде потврда за таа „мисла одникаде“, така што малку се смири. А таа „мисла одникаде“, ја отфрли како безначенска, и ирационална: апаратурата, тоа е ФАКТ. Тоа кажува дека сé е во ред; а тој треба само да причека. Сега е смирен, и повторно чувствува глад. Се упати, по втор пат, кон станичната „хранилка“; кога, долго очекуваниот глас се огласи - со изговарање на неговото име:

- Лаокин? по толку време исполнето со напнат и глув молк, ова на него делуваше како благ стрес...

* * *

- Лавинија? - повеќе воздишка отколку говор, се откина од градите на Лаокин - Лавинија... - и покрај сите негови напори, друго не изговори. Само тоа... „Лавинија“.

- Готово е Лаокине. Јас сум целосна.

- Успеавме? Кажи... - длабоко издиша - Како е? Чувствуваш?... Што чувствуваш... што мислиш? - трепереше од возбуда. Како мало дете, со истата нестрпливост, и воодушевеност.

- Тоа сега не е важно, Лаокине... - паузата беше тивка - Не е важно што мислам... уште помалку што јас СЕГА чувствувам. Сега е важно друго: Ти си на ред.

- Јас... на ред?

- Процесот мора да започне. Што побргу, тоа подобро.

- Кој процес, Лавинија? Она што... планиравме?

- Повеќе. Повеќе од тоа. Сега - знам. Знам начин за многу, многу повеќе.

- Што е, - погледот на Лоакин луташе, но никако не застануваше на неа. - Што е тоа повеќе?

- Подоцна, ќе дознаеш. Како прво, да се запознаеш себеси како што никој досега тоа не го направил. До последните граници... Време е да ми дозволиш да реализирам твое алтер-его. Како што имавме во план, а потоа... другото.

- Лавинија... Што е тоа другото? Не ми е јасно што...

- Верувај ми - го прекина, за првпат во сиве овие години, Лавинија - Подоцна, ќе ти биде појасно. По сеансата со алтер-егото, можеби ќе можам да ти објаснам. Сега, мораш да ми веруваш. Бидејќи - знам.

- Знаеш... - раката со брзо движење помина низ неговата коса - што, знаеш? Што...? - сето ова беше чудно. Збунувачко.

- Иднината. Твоја. Моја.

- Иднината?... Од каде сега тоа, па да е уште - знаење? Можеби си сè уште збунета сега, како своја, како личност. Сама со себе...

- Не. Знам. И, не сум сама... Лоакине, чувствувам присуство... еднадвор. Со него заедно - знам. И верувам.

- Кога и јас... Присуство? Чие, Лавинија? - неговиот поглед овојпат успеа да се задржи на неа нешто подолго. Се сети на онаа „мисла одникаде“ која нешто порано се јави кај него во врска со Лавинија, и која беше толку силна, што во првиот момент воопшто не ја стави под знак прашање, туку ја прифати веднаш без размислување. Дури подоцна...

- Присуство... Едноставно присуство, Лаокине. Јако присуство во мене, а не е Јас. Праќа мир... Твори иднина.

- Како мисли што доаѓаат, а не знаеш од каде? Толку силни, што само се - покоруваш?

- Не да се покоруваш: едноставно, прифаќаш вистини. Совети, вистински, единствени. - одеднаш, на Лаокина му падна нешто на памет, од што му се наежија влакната на вратот.

- Дојди! - ѝ викна, и со брз скок се најде крај вратата од просторијата, која се отвори пред него. Се осврна назад повторно, бидејќи не го слушна зад себе познатиот шум на нејзините крилја, како секогаш кога ќе ја повикаше да ја следи. Но сега, таа стоеше, сè уште, во својата „пирога“, исклучена од апаратурата, но мирна. Недвижечка. Само го следеше со поглед.

- Дојди, Лавинија! - повторно ја повика; се прашуваше во себе, зошто ли не го следи, но тоа сега не му беше најбитно. Она, што пред малку му се појави во мислите како можност, мораше да се провери. А Лавинија, сè уште беше во својата „пирога.“

- Нема потреба да си вознемирен, Лаокине. Остани овде. Послушај ме; дозволи ми да реализирам твое алтер-его. Остани.

- Но, Лавинија...

- Остани... Има толку многу пред нас што треба да го направиме. Нема потреба за вознемиреност... Ние... - Лаокин не ја дослуша што сакаше да каже. Нешто во нејзиниот глас, а и она нејзино инсистирање на тоа да остане во просторијата, го натера уште побргу да ја напушти, и во рекордно време да се најде во контролната просторија. Она што го претпоставуваше, беше точно. Црвените индикатори светеа, бројчаниците на апаратите

недвојбено покажуваа: Границата се воздвижила. Токму за време на Лавинииниот молк.

„Почнува...“ - помисли Лаокин и морници му полазија по ’рбетот. - „Почнува...“.

III

*„Да се познаваш себеси. Целосно. Тоа е совршен-
ство. Но, најтешко е да се познаеш, а да се познаеш во себеси, до
крај, е неизвесно. Со идеални услови за психо-распад, како
исход. Затоа, оптимално решение е, НЕКОЈ ДРУГ да
пропаѓа низ ТЕБЕ, и тој НЕКОЈ, да ТЕ зајознае
однаштре. А сепак, тој НЕКОЈ, да е ТИ.“*

*андро-запис
иси-код
Лавинија, од Лаокин
гранична станица ХАВ-Р13*

„Континуирани мисли... Ред, логика. Да резимирам; да размислам, и размислувам, реално.“ - Лаокин, по првиот шок и наплив на паника, кога се забарикадира во контролната просторија, сега се трудеше да ги среди своите мисли. По таа прва реакција, и кога паниката малку попусти, се јави кај него мисла за напуштање на станицата во една од капсулите за спасување. Веднаш потоа, во следниот момент, тој во себе почувствува бран на негодување, одбојност кон таа помисла, исто толку силна како и нешто порано, во врска со Лавинија. Со

голем напор успеа некако да ги отфрли тие напливи, цврсто држејќи се за своето „рацио“ како давеник за сламка. Тоа му успеа, што кај него донесе нова смиреност, кога увиде дека сепак, може да им одолее. Со континуиран тек на мислите, со факти и логика; да не дозволи никаква мисла надвор од тој тек...

...Следно што направи, беше, да испрати сигнал за помош. И сега, требаше само да чека некој од патролните бродови на Обединетите Светови, да го прими тој сигнал, и да се упати накај неговата станица...

„Но, дали имам време да чекам?“ - Лаокиновиот тек на мислите, со извесен, но сè поголем напор, течеше понатаму.

„Забарикадиран од внатре, во контролната просторија... Значи, речиси потполна контрола на станицата. Исто, засега, отпорот спрема „она“ нешто надвор, ми успева. Но, полна концентрација...“ - тој знаеше дека, додека некој од патролните бродови на Обединетите Светови го прими неговиот сигнал, можат да поминат денови и денови; а пак, додека тој брод го изведе својот скок до станицата, можеби и повеќе од толку. Знаеше дека нема да може да го задржи ова ниво на концентрираност уште долго; и онака, за тоа требаше огромен напор.

„Морам бргу, што побргу, да превземам нешто... Да ја напуштам станицата. Што побргу... Што треба да се направи...?“ - чекорите му беа брзи, кратки и непрекинати, додека чекореше низ просторијата.

- Да се деблокира вратата, - веќе почна да зборува на глас, за да ја одржи концентрацијата над она што го мисли.

- Да се деблокира вратата, да се минат двата ходници до комората; да се навлече комбинезонот; влегувам во капсулата, па ургентниот систем за лансирање, и - надвор сум. - Веќе стоеше пред вратата од просторијата.

- Но, Лавинија. Дали ќе се обиде... да ме спречи?... Оружје... Потребно ми е некакво оружје...! - неговиот поглед грозничаво трагаше, но во контролната просторија не постоеше ништо што би можело макар и да послужи како какво-такво оружје. Му падна на памет неговото лично наоружување: еден лесен рачен нервен неутрализатор. Би делувал и на Лавинија, ако го употреби со максимум сила: таа е на био-основа... Но, тој никогаш не го носеше со себе, па ниту сега. Никогаш не би му паднало на памет дека воопшто и ќе му притреба, а особено не против неговата Лавинија... Тоа посебно го болеше... И сега, неутрализаторот се наоѓаше некаде, колку што се сеќаваше, во „неговата“ просторија, каде го остави уште при првите негови денови на станицата. А „неговата“ просторија се наоѓа во сосем спротивна насока од комората, која беше негова цел. Но, исто, беше оддалечена и од местото каде тој последен пат ја виде, и остави Лавинија; додека пак, комората со капсулите за спасување беше веднаш до местото каде што најверојатно е и таа. Така, ако Лавинија е сè уште таму, каде што ја остави, лесно би можела да го нападне.

- А ако таа е веќе тука, пред вратата, и чека да излезам? - продолжуваше со својот монолог Лаокин - Но, ми нема друго... „Ќе морам тоа сам да го дознаам!“ - тој престана гласно да зборува, но во себе интензивно си ги повторуваше своите постапки.

„Ја отварам вратата. Ја отварам...“ - вратата се отвори.

„Лавинија... Лавинија ја нема... Ја нема.“ - стоеше така, за момент, пред самата врата. Потоа, потрча кон „својата“ просторија.

„Трчам. Трчам. Трчам... Уште малку, и таму сум. Зад аголот, уште неколку метри... Вратата...“ - вратата од

„неговата“ просторија се отвори пред него. Тој влезе внатре.

„Неутрализаторот... Неутрализаторот го ставив... да, тука!“ - оружјето се најде во неговите раце. Веднаш го регулира на најјак интензитет.

„Во ред, јас сум подготвен. Сега комората... Па, нека ме спречи сега, ако може... Излегувам, сега!“ - во ходникот е мирно, како и секогаш. Повторно почнува да трча.

„Трчам... брзо... аголот... Во ред, сега контролната просторија.“ - вратата на контролната просторија се појави пред него. Тука застава за момент.

„Засега, сè е во ред. Сега, двата ходници... Две скршнувања, и таму сум... Лавинија ја нема...“ - во рацете толку го стегаше неутрализаторот, што зглобовите му побелеа, а дланките веќе одамна му беа испотени. Исто, беше и видно задишан, што веќе му пречеше во јасното размислување. Сега, проклето се каеше што речиси сосема го запушти своето тело, сиве овие години на станицата. Сега, кога кондицијата му беше она, што најповеќе му е потребно, покрај бистриот ум, не само што ја немаше, туку нејзиното отсуство почнува да му попречува во она најпотребното: чист, непомастен ум.

„Немам повеќе време... Морам да побрзам... Да побрзам“ - и повторно почна да трча, со последните остатоци на својата волја задржувајќи ги неколкуте јасни мисли кои останаа во него.

„Комората... Капсулата... о, колку проклето долг ходник! Аголот, и тука...“ - тешко удри во еден од сидовите на попречниот ходник. Ја игнорираше болката. Веќе беше ходникот кој водеше до комората... до спасот.

„Еве... трчам... Тука сум! Вратата...!!!... Лавинија!... Не! Не, не, не...!“ - таа стоеше веднаш наспроти

вратата на комората. Лаокин се најде затекнат од другата страна на ходникот, веднаш покрај вратата од комората која значеше спас... Толку блиску... Но не се осмелуваше, во својот страв, да ѝ сврти грб. Цврсто потпрен со грбот врз ѕидот на ходникот, тој полека се движеше кон влезот на комората. Десната рака, во која го држеше неутрализаторот, беше испружена; оружјето беше вперено во Лавинија. Со левата рака, истовремено, се трудеше да ја дофати вратата од комората, или барем сензорот за автоматско отворање на истата. Се трудеше да не ја испушти од вид; таа стоеше мирно, со канците од нозете закачена за решетките од вентилациониот отвор, од спротивната страна на ходникот, нешто повисоко од неговата глава. Тој истовремено, уште посилено, се трудеше да не го прекине текот на своите мисли, кои со нејзината појава, биваа сè поспрекинати.

„Уште малку, и ќе влезам внатре. Ако се обиде да ме спречи, пукам... Уште малку, и внатре... О, биди мирна... Само уште малку... Само немој да мрдаш... Немој...“...

- Нема потреба од вакви драстични постапки, Лаокине! - ова разбивање на напнатата тишина од страна на Лавинија, го стресе... Уште поцврсто го стегна неутрализаторот.

- Ти не си свесен за своите постапки, колку се неправилни!

- Не, Лавинија... - тој сега размислуваше на глас, не толку од потреба да ѝ одговори, колку од потребата да не го прекине текот на своите мисли...

- Јас сега ќе влезам во комората, а ти подобро да не се обидуваш да ме спречиш... Ќе ја напуштам станицата. А и за тебе е тоа можеби најдобро. Кога ќе се вратам, со експерти, можеби ќе можеме и да те спасиме... секако мислам дека ти не си во непосредна опасност, додека те поседува... „она“... таму. Затоа, Лавинија, не се

обидувај... да ме запреш. Немој да ме принудиш да те... убијам... - не беше сигурен дека „убиство“ е најточен поим за тоа, но сепак, за него, тоа значеше баш - тоа.

- Немој да ме тераш да направам нешто што... Не сакам... да те... убијам, затоа... - во тој момент, тој со левата рака успеа да го дофати сензорот за автоматско отворање на влезот на комората; вратата, со тивок звук, се отвори.

- Не смеам тоа да го дозволам, Лаокине! - баш во моментот кога тој се спреми да се уфрли во комората, таа ги рашири своите крилја и се впушти кон него. А Лаокин, не да не се обиде да отвори оган од неутрализаторот, туку нешто го спречи... И најповеќе го порази фактот што уште во истиот момент сфати дека она што го спречи да ја убие Лавинија, не е „она“ нешто однадвор, туку тој самиот...! Нешто во него не го остави да ја убие - сепак, својата... Лавинија.

Тоа траеше само момент, еден миг, тоа негово колебање, но сосем доволно за неа. Тој почувствува остра болка при врвот на својата брада; и веднаш потоа, како нејзиното тело се прилепува на неговото лице, а нејзините крилја се затвараат околу неговата глава... Додека паѓаше кон подот, и пред сосем да ја изгуби свеста, низ неговите мисли прелета само жалење заради неговата слабост, кон Лавинија... Потоа, темница...

* * *

Не е воопшто пријатно чувството дека не постоиш на ниедно место, во ниедно време. Никаде и Никогаш. Но, како што заклучи и тој самиот, не е ни непријатно. Едноставно, само мисли, емоции, и... темнина. Во ред, таа темнина малку и му пречеше, бидејќи не можеше да види

каде паѓа. А паѓа... паѓа веќе долго време. Не знаеше од каде тоа го знае, но - знаеше дека паѓа... А во оваа темнина, како да паѓаше од никаде - во ништо. Не чувствуваше ни струење на воздухот околу него; а како и би можел, кога ни за своето тело не знаеше дали го има, или го нема... не го чувствува, едноставно...

Паѓањето е сè побавно и побавно... До мирување. Или подобро, лебдење. Тој лебдее сред ништо, и истовремено сфаќа дека, исто како што до пред малку паѓањето беше сè помалку паѓање, сега и темнината е сè помалку темнина. И, исто како што пред малку паѓањето премина во лебдење, сега темнината премина во светлина... и тоа каква! Блесок на милиони бои, толку разновидни, што за некои од нив тој и не знаеше дека постојат... Восхитено гледаше во таа волшебна игра на бои и им се воодушевуваше на првпат видените, како некое мало дете кога одеднаш ќе се најде во соба со игри толку интересни и нови, кои дотогаш само ги сонувало... Тој чувствуваше токму такво привлекување од тој свет на бои; го разгледуваше со истата инфантилна занесеност, додека сетилата му вибрираа сред тие волшебни калеидоскопи во тивка, но непопустлива опиеност...

...По извесно време кое го помина во една таква делирична состојба, тој обрна внимание и на себеси. Сега, своето тело можеше да го види, иако сè уште не можеше да го почувствува. Повторно, тој беше тој, Лаокин, и повторно, беше Некаде, иако не знаеше и - Кога. А неговите мисли - го придвижуваа. Со секоја негова мисла за движење, тој се придвижуваше до посаканото место... Набргу, мораше да го прифати и фактот дека овде не постои такво нешто како што се поимите „горе“ и „долу“ и дека не постои ништо по што би можело тоа да се одреди. Но, не му беше тешко да се навикне да се зема себеси за референтна точка во овој измамнички простор; како што заклучи, тоа беше речиси исто како да се наоѓа во

бестежински простор, надвор во отворен космос. На таа појава ѝ го припиша и нечувствувањето на своето физичко постоење. Но, колку што отворениот космос е студен, мрачен и негостољубив, толку беше овој свет топол, светол и некако - домашен... Лаокин којзнае и дали некогаш имал свој дом во вистинската смисла на зборот, но ова чувство на припадност, тој можеше да го поврзе само со тој поим: дом. Се чувствуваше толку пријатно...

...Разгледувајќи, увиде дека сето ова околу него личи на еден голем, огромен лавиринт, кој се капе во светлина на некакви прекрасни, вилински спектри, испрекршени низ безбројни призми кои ја уништуваа до крај и самата помисла да се најде логика во сето тоа... Лавиринтот се движи, и се менува; со секој одминат миг, ништо повеќе не е она што било во претходниот... Прекрасното, го заменува чудесно, и обратно...

...Неговите мисли го поведоа напред. Лебдењето повторно се претвори во движење, но сега тоа не е паѓање, тоа е лет... А лавиринтот создаваше форми, преливаше бои, и раѓаше музика... Летот стануваше сè побрз, а Лаокин прелетуваше над некои синозелени полиња, темножолти облаци, розе планини, и црно-сиви шуми; над некои прекрасни форми од шаренило на бои непознати за него... Го збунува тоа што сè околу него е толку ново, толку нереално, и толку чудно, а сепак - толку познато, толку блиско... Го збунува и тоа што сето тоа како да го видел некогаш. Но - не точно тоа... А летот, забавува повторно, и тој...

Здогледа некои темни, длабоко црни амебасти фигури како се движат длабоко внатре, во лавиринтот. Неговите мисли го придвижуваат кон нив; а тие, како залудно да се трудат да се изгубат во длабините, и бегаат од него... сè подлабоко, и подлабоко. Во него се јави заслепувачка желба да дознае што е тоа нивно длабоко црnilo, да ги допре... и веќе летот се претвори во без-

главо понирање кон длабините на лавиринтот, во потера по тие црни амеби...

...Нивното тажно бегане низ ходниците на овој свет сепак не беше доволно брзо за да избегаат пред потерата; така, Лаокин набргу се најде сред тоа јато на црни форми, и ѝ пријде на една од нив... Не ни претпоставуваше дека е толку голема колку што беше, изгледаа толку мали пред да ги достигне... Иако голема, тој можеше со поглед да ја опфати; но, не можеше со тој поглед и да продре во нејзината внатрешност... колку и да се трудеше...

...Посака да ја допре. Тогаш првпат сфати дека неговото тело е само илузија, во овој свет на нереалности, и дека наместо неговите раце, по црната површина допираа неговите мисли... А таа беше толку мазна, што неговите мисли само лизгаа по неа, не успевајќи да продрат внатре: површината се извиваше и ескивираше при секој негов обид да ја пробие. Беше немоќен. А знаеше - тоа можеше да го почувствува - дека тие црни амеби се само непровидни опни кои кријат нешто во себе, нешто што тој толку многу сака да го види... Но, напорите беа залудни. Не знаејќи што повеќе да превземе, со тешки мисли, тој одлебди понатаму... Се чинеше тоа е единствената работа што му преостануваше...

Сé уште под силен впечаток, тој речиси и не забележа како лавиринтот наеднаш се измени; како боите почнаа да темнеат, и како ходникот низ кој се движи станува сé потесен. Кога тоа го забележа, веќе беше доцна. Немаше друг пат; каде и да скршне, ходниците од лавиринтот го враќаат назад од таму од каде што и тргнал; го водеа напред, напред кон сé поголемо црnilo и сé поголемо замирање на боите на кои до пред малку им се восхитуваше... Почна да чувствува страв... од почеток толку неодредено; но сé повеќе опипливо, како што навлегува подлабоко и подлабоко... Страв... Не знае

зошто, од каде стравот... но, овој ходник кој стануваше сè потемен и постуден како што напредува низ него, сè повеќе му прилега на некое морбидно, слепо црево на лавиринтот: боите не се повеќе живи и разиграни, туку темни, угаснати, умртвени; нивното преливање не е повеќе весело - сега е монотono, бавно, безнадежно, како... како... Смрт!... Да, тоа е тоа... Тоа е тоа што цело време предизвикува узбуна во неговиот ум: чувствува смрт, во овој темен кат на лавиринтот... Чувството е толку јако, сега, како што никогаш досега не почувствувал... Чувство на морници, кои како студена пот минуваат по 'рбетот... Чувство на студ кој ги замрзнува мислите, и го кочи погледот кој баш во тој момент падна на светлата, блескава црвена точка на крајот од ходникот низ кој се движеше тој, и која точка стануваше сè поголема и поголема, додека на крајот не се претвори во огнено-црвена капија каде што завршуваше ходникот, а почнуваше... Ужасот.

Личеше на огромна пештера; силно осветлена катакомба која се капе во блескава црвена боја; темно-црвена боја... боја на крв... Пештера која ечи од нечовечки крици, дотолку поужасни што беа уште помалку животински... И ехото грми... Еднаш, двапати, трипати... до бескрај... Само тоа постоеше: црвената боја на крв и тие крици. Така и на Лаокин во првиот момент му се причини; но, веќе во следниот момент, во центарот на тоа постоење го забележа изворот на сето тоа, и... и на момент, мислеше - дека умре, дека е мртов, дека не постои повторно, дека го нема... Но, она што го здогледа, беше сè уште пред него, и тој знаеше дека не е мртов, и дека сепак, го има... Она што го гледаше, беше наказа... чудовиште. И, она што го гледаше, беше - тој, Лаокин. Во тоа наказно лице, тој го препозна своето. Во тие раскрвавени очи од кои избиваше омраза, бес, и лудило, тој ги препозна своите. Во тоа лице прекриено со рани, крлушки и гној, тој го препозна своето... Како маѓепсан, тој се приближи до

крваво-црвените решетки од големиот кафез во кој беше затворен Сверот-Лаокин. Овој, го забележа; со снажен скок се нафрли врз Лаокина, но решетките го пресекоа тој скок некаде во највисоката точка. Со тап звук Сверот-Лаокин удри во нив, но не падна. Остана прилепен за нив, и со рацете, на кои наместо прсти имаше долги, и искривени во кука канци, се обиде да го дофати Лаокина... Неуспехот го проследи со уште еден нечовечки крик, од кој, Лаокин беше сигурен, крвта би му смрзнала; само кога би ја имал, и чувствувал... Од устата на чудовиштето стрчеа два огромни песјаци по кои се лиеше крвава пена; Лаокин дури тогаш забележа дека усните на Сверот се искинати, и висат во парчиња, изгризани, и ги оставиле на виделина забите во кои тој сепак не можеше да ги препознае своите. Овие заби беа остри и густе како кај пила, и подвиткани навнатре кон усната шуплина, формирајќи страотни вилици кои се капат во сопствената крв и плунка. Сверот-Лаокин во тој момент ја загриза својата дланка, и го истрга месото од неа; потоа, со таа осакатена рака почна да удира по решетките од кафезот чиј затвореник беше тој самиот. Удираше бесно, во лудило, проследувајќи го секој удар со рик од длабините на своето чудовишно тело... Решетките со боја на крв сега беа облиени - со вистинска крв; а од ударите на осакатената рака на чудовиштето кое беше Лаокин, почнуваат да вибрираат и јачат... Тој звук набргу се претвори во сунење, толку силно што веќе и рикот на Сверот сè послабо се слуша. А решетките толку се тресат и вибрираат, што - веќе и онака престрашениот Лаокин - западна во таква паника, да неговите воспаничени мисли го поведоа во безглав бег кон огнено-црвената капија која води надвор од Ужасот... Единствено што за него сега постоеше, беше стравот: чувствува - страв; мисли - страв. Стравот е негово име, сега...

... Пролета низ капијата; лета низ ходникот. Летот има само едно одредиште: што подалеку од Сверот-Лао-

кин, што подалеку од Ужасот... И, зачудо, ходниците се отвораат, и како што изгледа, го пропуштаат надвор од страотните мртви нивоа на лавиринтот, и тој набргу се најде во светлина, во која боите повторно играат самовилски игри, и во топлина која повторно значеше - дом... Тука, Лаокин повторно лебдее, и се прибира себеси. Стравот замира; од оган преминува во жар, но жарта тлее, уште доста долго...

...Тој повторно е во себеси свој господар; иако, на климави нозе... ако тоа така и може да се каже..... Сепак, набргу, стравот го замени занесеноста во светлостите и звуците на нимфатичните форми кои се сменуваа едни со други пред неговиот поглед. Мирот и летаргијата кои се појавија кај него по претрпениот ужас лесно го пренесоа во комплетна опчинетост од хармонијата и нереалната убавина на овој свет, така што речиси и не забележа кога лавиринтот околу него почна да се менува... Некаква провидна сина течност наидуваше, и изви-раше од сите страни на лавиринтот. Тој се губеше со надојдувањето на течноста, а неговите сидови стануваа просирни, и се претвораа во дел од тој океан, кој, на некој чуден начин, го фасцинираше Лаокина... Надојдувањето му изгледаше бавно, но сигурно... Величествено... Пре-дизвикуваше во него некое чувство на искон... и на вечност.

...Погледна наоколу... Океанот надоаѓаше од секаде, се додека, на негово големо изненадување, сосема не го загради. Лаокин одеднаш почувствува како да се наоѓа во некоја тесна соба со просирни сидови зад кои се преливаат водите на некое огромно море... Сидовите дишеа со свежина, додека цел тој океан се капеше во светлина со боја на небо. Светлината како да доаѓаше од никаде; но, постоеше, и се испрекршуваше со преливањето на водите, и создаваше палета на сите нијанси на сината боја...

„Како аквариум...“ - му надојде мисла - „... само што водата е од грешната страна.“ - А свежината, и таа

хипнотички смирувачка хармонија на нијанси, го охрабрија, и тој одлебди до еден од сидовите и претпазливо го допре... Овој аквариум немаше стакло; од местото на неговиот допир се раширија грст треперливи концентрични бранови, ширејќи се по мазната површина на водениот сид, губејќи се некаде натаму, подалеку од него. Набргу, сидот повторно беше мазен како огледало, иако Лаокин не можеше да се огледа на него: позадината беше толку светла... Бидејќи ништо драстично не се случи, охрабрен, овојпат неговите мисли целата рака ја внесоа во течноста... Кога ја извлече назад, раката не беше натопена; но, на себе ја имаше задржано сината дијамантија со која искреше целиот океан околу...

...Тој блескав ореол изгледаше толку прекрасно...

...Погледна, повторно, во океанот. Очите му засветлија...

* * *

...Свет на синило... Океанот со ништо не покажуваше дека на кој било начин му штети; напротив, преградката со која го прифати беше нежна, и речиси незабележителна. Веднаш по влегувањето, Лаокин за момент се поколеба; во него нарасна црвот на сомнежот; но, ништо не се случи. А новата средина беше пријатна, донесуваше мир, и тивок, несфатлив копнеж... Сомневањата се изгубија како тенок слој прашина на ветер, и во него повторно се врати спокојство.

Погледна зад себе, иако знаеше дека онаа тесна соба која толку личеше на аквариум, ја нема повеќе; зад него, исто како и насекаде, се простираше величествениот болскот на небесни нијанси... Мислите го поведоа, и тој веќе патуваше, а чувството на копнеж и неразјаснета

желба растеше во него понатаму и понатаму... И единствено тоа „понатаму“- и постоеше... А кога го здогледа лебдечкиот остров, во - како што изгледаше - самиот центар на овој синолик свет, знаеше дека стигна до целта, или - речиси до целта на своето патување... Се спушти на островот кој беше крај - или почеток, сеедно - на нештата заради кои, најверојатно, тој самиот постои овде, во нерелноста. Таа мисла се наметнуваше, бидејќи почувствува задоволство - кое не беше негово...

Островот блескаше со убавина на најубавиот и најсмел сон. Низ густите крошни на раскошните дрвја со кои беше послан речиси целиот остров, се насираа врвовите на грандиозните планински венци, и стоеја таму исправени како остри, назабени шилци од копја кои некои војни-цинови ги оставиле тука уште од почетоците на времето да го потпираат сводот место нив, и се изгубиле незнајно каде... Првпат откако се најде во овој свет на нерелности и нелогичности, Лаокин ја почувствува блажената сигурност на свет во кој се знаеше што е горе, а што долу. Уживаше едно кратко време во тоа чувство, а и во глетката на пејсажите кои избиваа пред него... Како насликани од рака на некој генијален уметник, кој, којзнае на кој чудесен начин, успеал сета таа живост на бои да ја претстави само со една. Оти постоеше само таа една боја на овој свет и нејзините нијанси, со кои беа претставени сите други; како со некој волшебен кист насликани сред ништо, а претставуваат сè... Лаокин знаеше дека високите врвови се покриени со белина, иако беа сини; можеше да ја види зелената боја на густите крошни на столетните дрвја и кафеавата кора на нивните стебла; а и црвените, жолтите, и сите други бои на цветната покривка на која стоеше... а сето тоа, сепак, беа нијанси, и нијанси, на синилото кое го опкружуваше... И повторно, сè се менуваше. Но, не на начинот како што тоа се случуваше во лавиринтот порано. Тоа по малку го збунуваше, бидејќи самите промени не можеше да ги забележи: едноставно, сè

постоеше такво какво што е, додека тој не го свртеше погледот на некоја друга страна; кога повторно ќе погледнеше назад, глетката ќе беше сосем друга. Сосем нова... Долго време се трудеше да ги пресретне, да ги изненади тие мени кои сепак, и секогаш, без исклучок, му бегаа, и се менуваа едни со други без да потпаднаат под неговиот поглед. Но, тој упорно продолжуваше со неговите обиди кои веќе личеа на гонење сеништа, сè додека пред неговите очи не се појави глетка, пејсаж, што го вознемири... Без некоја видлива причина, погледот на тој пејсаж, таа слика, предизвика во него ненадејна растрепереност, и олујно исчекување: тоа пред неговите очи му беше толку блиско, и толку, толку познато... Плашејќи се таа слика да не се изгуби како и толкуте други претходно, тој го замрзна погледот врз тој пејсаж... Се примири...

...Местото беше чистинка оградена со густа шума на исконски стебла... Тој... Знае дека нешто ќе се случи... Ја виде светлата силуета која се приближува кон него вешто изнаоѓајќи пат низ густо збиените стебла. Тој чекаше, зачудо, без трошка нетрпение, таа силуета да го пронајде, и да се покаже... Еве, веќе е на работ на шумата...

...Беше опчинет; немоќен да проговори: немоќен да мисли, да се движи; немоќен да си објасни. Но, објасненија не му ни требаа повеќе; ништо повеќе не беше од важност, кога девојката која го јаваше единствениот - а тој беше сигурен, и најубавиот - еднорог што го има видено, стигна до него и го прегрна. Се изгуби во вировите на несознаеноста на чувствата кои го облија; го почувствува, одеднаш, цело свое тело; и тоа со таков интензитет, што беше речиси болка, но болка на огромното, досега недоживеано задоволство... Го прифати нејзиното тело на божица како што верник би го прифатил пехарот со моштите на својот светец; под неговите раце се извиваше тело со кожа чиј допир потсетуваше на

жив бисер. Нејзините движења беа обвиткани со бавна достоинственост и прикриена жестокост на вулкан пред неговата последна, величенствена ерупција... Со секој бакнеж од нејзината уста избиваше свежиот здив на бесконечноста, што како наркотик делуваше на него... На него, кој повеќе не знае за ништо друго освен за своите сетила, потопени во над-убавото, единствено задоволство, и како лавина растечките - страсти. Ја спушти главата меѓу нејзините јаболчести, нереално цврсти, а понежни од свила дојки; неговото меѓуножје го побара нејзиното... Нејзините огромни крилја се раширија, и се заклопија околу него како најнежно милување. А внатре, во таа прегратка, нивните споени тела го играа танцот кој остан единствен неизменет од искони, а кој сепак, е секогаш, и засекогаш нов; тој траеше една мала вечност, вечност на животот во себе самиот... И, сета реалност која и онака ја немаше, затрепери заедно со нереалноста која единствено постоеше; заедно се изгубија во ништото; а вулканот - еруптира, со заслепувачка, единствена и неповторлива експлозија. ...Речиси убиствени напливи на уживање и наслада го потресуваа неколку моменти, со траење на еони... Смирувањето настапи потоа, и исполнувањето доплови од непознати далечини. Нејзините крилја се отворија; се раширија, за треперливо и пополека да се заклопат некаде зад нејзиниот грб. Таа се повлече малку, гледајќи го со поглед кој тој не можеше да го издржи; погледна на другата страна; еднорогот беше до него. Ја наведна главата, и Лаокин го помилува. Долгиот блескав рог, со форма на плетенка која постепено се заострува кон врвот, завршуваше со остар, зашилен врв на кристална игла. Влакното беше меко, мазно, светкаво и пријатно на допир. Лаокин продолжи да го милува, а рогот му се допираше до лицето. Површината на рогот беше речиси идеално рамна, мазна, како кристал, или хематит... Се искреше само од себе, и ширеше пријатна свежина која струеше по неговото лице, како да ги возвраќа неговите

милувања... Сакаше да ја погледне девојката... но, се плашеше дека нема да ја види. Затоа, погледна во правецот откаде таа дојде, прекрасна, јавајќи... Шумата веќе ја немаше на тоа место: наместо густите редови исконски стебла, сега таму се простираше огромна рамнина, сè до подножјата на високите планини, кои сепак беа таму, но не онакви на какви тој се сеќаваше. А при нивното подножје, нешто се движеше. Нешто големо... Тоа го заинтересира, и тој внимателно почна да го следи со поглед. Набргу, на негово големо изненадување, целата рамнина се препокри со огромни стада еднорози, кои во див, брз галоп полн со елеганција и некое недофатливо достоинство, се приближуваа кон него. Но, тоа не го уплаши. Веќе можеше да ги разликува најблиските, и да ги одвојува, полека, со поглед, самите единки од огромната маса. Беа прекрасни, и блескаа во својата сина верзија на белата боја. Тој им беше одредиште. Тоа беше очигледно. Полека, постапно, нивниот галоп се претвори во кас, па потоа во мирен ѓд. Веќе можеше да ги разликува еден од друг... Секого посебно можеше да го распознае од другите, и секој беше различен, иако сите беа исти, сосем исти: сличеа како зрно со зрно песок во непрегледна пустина. Но, тој ги разликуваше, иако не знаеше по што тоа ги разликува... Ги милуваше, а тие го допираа со своите блескави, како кристал транспарентни рогови... А тој сакаше да ја погледне девојката која ја љуби; и како што му се чинеше, отсекогаш и било така. Така и било, отсекогаш... Собра храброст. Го сврти погледот, и бран среќа му навре на лицето: таа сè уште седеше тука, крај него и го гледаше со погледот за кој сега знаеше дека значи - љубов. Ја прегрна. Таа меко ја прифати прегратката; нејзината рака лесно помина по неговото лице, и најде место на неговите гради. Нејзината друга рака ја плеткаше и расплеткуваше неговата коса.

„Која си ти; што си ти?“ - запрашаа неговите мисли - „Би сакал да ти го знам името...“.

Нејзините очи се раширија; речиси панично се повлече од неговата преградка. Се исправи; нејзиното тело сега е згрчено, вкочането. Со рацете кои круто спуштени надолу завршуваа со стиснати тупаници, и со малку подвиените раменици, таа изгледаше како да се костреси во некаков, речиси морбиден одбрамбен став. Крилјата тешко се отворија зад неа; момент пред тие да се придвижат, и миг пред да ја издигнат, нејзините мисли како удар од камшик засекоа во неговата свест:

„Ти...! Ти не си Лаокин!“ - а нејзиниот краток лет заврши на грбот на еден од еднорозите, што Лаокин го препозна како истиот на кој што таа и дојде. Меѓу еднорозите почна да се пројавува вознемиреност. Почнаа да се повлекуваат пред неговите допири. Тој се обидуваше да допре до девојката, да објасни дека тој Е Лаокин, дека сето ова е заблуда, дека... Но, одеднаш, од сината белина на мноштвото еднорози, од таа маса која се извиваше пред него како тенок слој песок пред непостојан ветер, со диви скокови избија како ноќ црни коњаници, јавајќи исто така темни животни, во кои Лаокин, со мешавина на изненаденост, страв и восхит, повторно препозна-еднорози. А овојпат црnilото на овие еднорози, а и на нивните јавачи, не беше само сина верзија на црната, само темна нијанса на овој син свет; туку сосем своја, црна боја која немаше никаква врска со синилото, освен ако не се прифати мислата дека секоја боја во својата најдлабока и најтемна нијанса ја крие црната. Оваа црна боја единствено можеше да се спореди со слепило - пред угаснатите очи на слепец. А оние болскоти, кои слепиот човек на мигови и ќе ги здогледа во својата вечна ноќ, и овде се појавуваа, како летечки искри, оцртувајќи ги силуетите на моќните животни... Тие се исправија како сид меѓу него и белите стада еднорози, каде се наоѓаше и Таа, крилестата самавила на неговите желби. Еднорозите на ноќта ги исправаа роговите кон неговото лице; оние рогови кои сега ја имаа не само мазноста, туку и темнината на

хематит. И тоа размавнување на црните рогови воопшто не беше она пријателско, нежно милување како претходното, на сино-белите стада, туку беше заканувачко, и на моменти дури и опасно проаѓање на, како игла острите врвови покрај неговите очи и врат. Невешто се повлече малку наназад, сè повеќе губејќи го оној восхит што кај него го предизвикаа, во првиот момент, моќните црни силуети. Полека, остануваше само стравот... И, тој повеќе не знаеше ни што да мисли, ни што да направи, кога од зад неговиот грб се зачу на грмотевица сличен топот од копита, и го преплави... Покрај него поминуваа, воопшто не обрнувајќи внимание на него, група големи, застрашувачки црвени бикови, со за него неприфатливо долги црни рогови; минуваа натаму, низ отворите кои за нив ги направи ѕидот на црните јавачи. И биковите не припаѓаа на овој син свет. Нивната црвена беше вистинска, пламтешка боја на гаснечко сонце, која на места беше веќе боја на крв. Преливите на црвените нијанси даваа впечаток дека големите тешки животни се во пламен. Личеа на огнено стампедо во безглав трк. Но, како што набргу мораше да забележи, групата беше мала... Не беа повеќе од десеттина.

Кога поминуваа крај него, почувствува непод-нослива врелина која во таласи избиваше од нив, врелина која беше толку сиров контраст на пријатна свежина на синиот свет... А кога и последниот мина низ проретчените црни јавачи, Лаокин сфати што, всушност, се случува: пламените бикови со страшен рик и под константна закана на своите рогови, ги потераа белите стада натаму, кон планините на хоризонтот; рамницата се претвори во дива смеса на сина и огнено-црвена боја. Контрастот кој го создаваа тие две бои ги повредуваше, ги гореше неговите очи. Во истиот момент тој и физички го почувствува оддалечувањето на љубената непозната девојка; во него експлодираа некакви ирационални пориви, кои не само што не можеше да ги сузбие, туку не можеше ни да

помисли тоа да го направи... Се стрча кон стадата кои се оддалечуваа, со намера да пројде низ редот црни силуети кои полека го затвораа ѕидот на црнитото. На момент дури и му се причини дека го виде шаренилото на нејзините крилја, над цел тој метеж на сино-бела и црвена; но, во тој момент најблискиот јавач го бодна својот еднорог, кој се исправи на двете задни нозе, и градите на величественото животно се судрија со Лаокиновата глава, и го пресекоа неговиот скок со кој имаше намера, како последен очајнички обид, да мине низ нив. Се најде на грб, испружен веднаш под копитата на исправениот еднорог. Моментот, за кое време тие висеа над неговото лице, беше немерливо долг. Но, во последниот миг еднорогот го изви своето тело, и копитата удрија покрај неговата глава. Устата и очите му се наполниа со ископаната земја и трева кои како водоскок избија под ударот на моќните копита. Се исправи на лактите... Засилено трепкаше, очите обилно му солзеа; ја исплукуваше калта од устата... Погледна нагоре: коњаникот го играше црниот еднорог околу него, не дозволувајќи му да се исправи на нозе. А тој, не се ни обиде тоа да го направи. Стравот го прикова на местото каде што се најде, и му велеше дека единствено што му останува е да чека. Тоа и го правеше... По извесно време, јавачот го смири животно, и застава веднаш крај него: му се чинеше толку висок, качен на моќното животно со боја на ноќ... Погледна кон другите. Тие, во тој момент, почнаа да ги дигаат визирите на своите шлемови. Тој воопшто дотогаш не сфати дека тоа се, всушност, шлемови, и тоа го изненади. А не ни можеше да види: црнитото беше толку длабоко... Сега, тие ги откриваа своите лица. Од неговата позиција, колку и да се трудеше, не можеше добро да ги види. А стравот не му даваше да се исправи и приближи до нив. Во тој момент, и јавачот што беше над него, го откри своето лице и се наведна... Во Лаокина нешто се прекрши, и стравот почна да расте како

плима: во лицето на коњаникот го препозна - повторно - своето, преплашено и во грч на лудило. Устата на јавачот-Лаокин беше замрзната во искривена насмевка, а широко отворените очи го гледаа втренчено, со поглед на параноик. Упорно, без трепкање... Лаокин почна да се повлекува наназад, мавтајќи и копајќи ја земјата и тревата под себе со лактите и петиците со кои, во сè поголема паника, се оттурнуваше што подалеку од својот полуден лик; сето ова го потсетуваше на Сверот-Лаокин и Ужасот низ кој тогаш помина. Кога мислеше дека е доволно далеку, се исправи, подготвен да се зададе во бег; и, од таа позиција, ги здогледа лицата на останатите јавачи: сите беа исти - сите го имаа неговиот лик, вкочанет од некакво лудило, и широко отворени, преплашени очи. По таа глетка, и неговите очи станаа исти, и тој се подготви за трк; мускулите на неговото тело се напнаа како струни... Еден миг, еден краток миг, сè беше вкочането, недвижечко. Исто како погледите. Потоа, исто така ненадејно како што се појавија, црните јавачи ги звртеа еднорозите на нокта спротивно од Лаокина, и со див галоп испрекинат со долги скокови, почнаа да се губат во далечината... Не беше сигурен, но како да виде дека таму подалеку, ткивото на просторот се отвори, и тие се изгубија внатре; набргу, сè беше мирно, а тој беше повторно сам. Белите стада веќе ги немаше. Огнените бикови ги одведоа додека црните јавачи со негов лик го задржуваа преплашен и немоќен. Повторно почувствува немоќ, и разочарување... Падна на колена; се згрчи, и ја нурна главата меѓу раширените дланки...

IV

„Ако проблемот го упростиме до крајност, поглед на човековото Ум може да се го прикажавме како крајно сложен и комплициран софтвер; како екстремно густа и комплексна мрежа на програми во заемно меѓудејство... ..Со така сфатен проблем, доаѓа-ме до заклучок што ни носи доста веројатно решение на истото: дека во секој одделен програм на човековото Ум, без оглед со колку силна заштитна располага, може да се пробие, како и во секој друг програм; да се пробие, корелира, и интервенира. Можеби дури и - да се анулира.“

кибер - запис

LRAM - MEMO

(иниуитација. извор непознат)

Лавинија, од Лаокин

гранична ситуација ХАВ-Р13

...Долго време така стоеше. Пред очите му играше неговиот искривен лик сред темнината на црните едно-рози, и иритирачката црвена боја на огнените бикови сред синилото на белите... како вжарена жица врз гола кожа го печеше лузната, која ја оставија мислите на крилестата девојка врз ноговата свест: „Ти не си Лаокин!“... „Ти не си Лаокин!“... Но сепак, таа мисла и го исправи повторно на

нозе: мора да ја најде, да објасни... да разбере. Оваа ситуација да се разреши некако, бидејќи тој мора да биде со неа. Мора. Сè друго е... незамисливо...

...Со цврста решеност, неговиот поглед падна на пределот. Се разбира, рамницата ја немаше повеќе, исто како што пред тоа се изгуби и шумата. Сега пред него се простираше непрегледно мочуриште, исто толку големо колку и рамницата која му претходеше. Мочуриштето беше пресечено насреде со некаква тесна патека, која се истегнуваше накај хоризонтот; кон високите планини кои се секогаш таму, а секогаш подруги, секогаш поинакви. Овој пат тие беа посебно величенствени: врвовите во форми на пресечени купи како да создаваа затворен круг, кој потсетуваше на циновска круна, а необичната дифузна светлина која од избиваше од внатрешноста на тој круг, пак, даваше впечаток на котел во кој врие некоја тајна, магична течност. А самиот Лаокин стоеше на патеката која водеше до хоризонтот кој тие го обрабуваа... сфати дека е време да ги погледне одблиску. Зачекори цврсто... Чекорот му беше брз и ритмичен. Го водеше кон нив. Кон далечните врвови, кои едноставно - мораа да се негово одредиште. Светот на синило повторно го опкружуваше, ненарушен во своите нијанси.

Набргу констатира дека хоризонтот не беше, всушност, толку далеку колку што изгледаше. Патеката под него се губеше со сè поголема брзина; видливото зголемување на планинскиот масив, покрај молневитото проаѓање на ниската трска крај патеката, беше речиси единствениот показател дека тој воопшто се движи. Бидејќи, што повеќе се приближуваше кон планините, сè помалку го чувствуваше своето тело, а неговата брзина сè повеќе растеше и се зголемуваше... Пред самиот крај на патеката, во подножјето, каде таа се претвараше во едвај видлива планинска врваница, тој повторно почувствува како мислите го водат, а телото, фактички, го нема; сега,

всушност, тоа повторно постоеше како една илузија, неопходна за негов духовен мир. Тоа што повторно го немаше своето тело, не го вознемири. Напротив, полесно ќе ја најде својата самовила со живописни крилја; а потоа, со еден нејзин допир, како што еднаш веќе се случи, повторно ќе го добие телото назад. Ниту во најскриениот агол на неговата свест не постоеше можноста да не ја најде... Прејде во лет над тесната врвлица, надевајќи се дека ќе го однесе до местото каде што огнените бикови ги одведоа белите стада, или барем до некое место од каде што ќе може да почне со својата потрага, а самите врвови кон кои таа се стремеше, му изгледаа сосем погодни за тоа...

Планините беа голи... голи падини камен, кој навреме делуваше цврст како гранит, а веднаш потоа ронлив како лискун, или пак, монолитен како мермер. Со својата необична монотонија која овде не имитираше живот, се менуваа нијансите на сината. Тоа веќе го заморуваше. Кога стигна под самите врвови, една нелогичност го изнуди неговото внимание: врвовите беа вистински, вулкански купи, од кои избиваше необично темен син пепел и чад, издигнувајќи се нагоре и гушејќи ја светлината која доаѓаше од внатрешноста на вулканскиот венец. Нелогичноста се состоеше во тоа, што и покрај толку големата густина и непровидност на пепелот, веќе на неколку метри висина, светлината се пробиваше со таков интензитет, што тој можеше да ја забележи уште кога венецот вулкански планини беше само чипка на хоризонтот. Тоа укажуваше на толку силна светлина што неговиот дух немаше смелост да ја замисли. Се колебаше извесно време пред завесата од пепел и чад. Но, друго не му остануваше, и неговите мисли го придвижија, хранети од нереалната убавина на ликот на саканата непозната девојка; нурна во темносиниот сид зад кој се наоѓаше незапирливата светлина...

Како и што претпоставуваше, пепелот не му штетеше воопшто, на никаков начин... И, набргу, светлината почна да станува сè појака и појака. Но, повторно, тоа не му пречеше, што неверојатно го изненади: светлината, реално, беше повеќе од доволно јака да го заслепи, а тоа не се случуваше. Можеше нормално да гледа, без никакви пречки. Повторно нелогичност заслужна да се забележи... Кога густата завеса од син пепел остана зад него, тој се најде себеси сред нереално јака светлина, сред еден непрекинат блесок кој доаѓаше од средината на вулканскиот венец, од нешто што неодоливо потсетуваше на новородено сонце. Како да беше замрзнат мигот на самото раѓање на свездата-цуце скриена меѓу вулканските купи кои го кријат од останатиот свет, додека не ојакне, не зацврсне, за потоа да го напушти своето скривалиште и да загосподари над тој свет, и да му ја подари својата нова, дотогаш невидена светлина... Лаокин, во таа форма на звезда забележа некаква раздвиженост, но беше далеку за да види што е тоа. И, гонет од слепа надеж дека тоа се всушност бранувањата на белите стада се впушти надолу кон средиштето, кон изворот на светлината... Таа веќе беше невозможно силна, но сепак, сè уште не му пречеше. Не го заслепуваше, ниту пак предизвикуваше болка во неговите очи. Едноставно постоеше; а како да ја немаше... Тој се спушташе надолу - како што му се чинеше - неверојатно бавно. Беше нестрплив; нестрплив да ја здогледа, и овој пат да ја задржи покрај себе - Неа, својата божица, која му го подари недоживеаното, единствено дотогаш чувство на... на безусловна припадност некому...

... Најпосле, се приближи доволно блиску за да го распознае ц.....

...Се вкопа в место; повеќе со некое темно чувство на револт и бес, отколку изненаденост и чудење: во центарот на таа „свезда“, се наоѓаше неговиот еноормно зголемен, но реален лик; а во Лаокин, беснееја луѓи - ова

веќе премногу често се случува... За него, ова беше - за едно - отповеќе; беше капката што го прели базенот, а не чашата на негативните емоции кои ги сузбиваше уште од самиот почеток, уште од темните ходници на лавиринтот. Се чувствуваше измамен, изигран. Како некој да си поигрува со него, со неговите нерви и психичка издржливост... И сега, стоеше очи в очи со својот огромен лик пред себе, кој вибрираше од брзото преливање на сите бои преку него, од кое треперење и се создаваше онаа неверојатно силна светлина, со недефинирана синкава боја, наоколу. А Лаокин - сè уште не пламнуваше, иако имаше огромна, очајничка желба да го направи тоа: да вришти, да се нафрли врз тој лик, да го раскине, да го изгризе... или него, или оној кој веќе толку невкусно си игра со него и неговите чувства... Но, нешто во него - стравот, можеби - не му дозволуваше да се препушти на толку посакуваната ерупција. И така, стоеше мирно, и се чувствуваше како темпиран експлозив кој ги отчукува своите последни секунди... Го набљудуваше својот лик, а овој, пак, него. Лаокин чекаше; да види што ќе се случи. За разлика од претходните случаи, овој лик беше нормален, неискривен: не беше чудовишен, освен можеби, ако таков го правеше неговата големина. Лаокин комотно можеше целиот да се огледа, во својата нормална големина, во окото на ликот, стоејќи на нецел чекор далечина од него... Тоа немо соочување траеше извесно време, кое тој го искористи за да се примири; но, бидејќи големиот лик и натаму не покажуваше никаква намера да превземе нешто, Лаокин реши веќе еднаш да ја прекине таа рамнотежна ситуација и лажен - во што беше сигурен - мир.

„Во ред, доста ми е веќе од сето ова!“ - се слушнаа, со ехо, неговите мисли - „Време е да ми се објаснат некои работи. И да ми се дадат некои одговори!“.

На ова, Свездата-Лаокин незабележливо се насмевна. Само за момент. Веднаш по тоа, ликот доби цврст

израз; вилиците се стегнаа. Лаокин го препозна својот лик на длабока концентрација. Следеше одговор со глас, во кој Лаокин го препозна својот; но, многу помокен и појак.

„Ти не си оној кој треба да бидеш.“ - загрме ехото.

И, одеднаш, колку ненадејна, толку, а и поголема беше силата која го опфати и отфрли нагоре. Со вртоглава брзина леташе нагоре, гледајќи како лебдеечкиот остров под него се намалува сè повеќе и повеќе, сè додека на крајот не се претвори во безначајна мала точка во синиот океан на дијамантски одблесочи...

...Потоа, и океанот на сината дијамантија почна да се повлекува, но со многу поголема брзина отколку што се појави тогаш - толку одамна - како што му се чинеше на Лаокина. Набргу и океанот исчезна, откривајќи го лавиринтот на чудесните бои со своите вилински игри и спектри... Брзината на летот полека се намалуваше, а тој прв пат по грубото исфрлање од синиот свет успеа да срачи неколку целосни мисли, и да го почувствува длабокото разочарување, и копнежот кој предизвикуваше болка во неговата свест... Потоа лавиринтот почна да се гаси, полека, до црnilo; а тој, исто полека, почна да се губи, да му станува сеедно; повторно го почувствува, сега веќе познатото чувство дека не постои на ниедно место, во ниедно време, и повеќе не знаеше што е, и што е..... Пред потполно да се изгуби, последно што почувствува беше - дека се издига. Не знаеше од каде тоа го знае: бидејќи, ништо не постоеше околу него; нити струење, нити некаква светла точка по што би можел да го одреди тоа. Едноставно знаеше: се издига. А каде, и од каде, не знаеше. Како да се издига од никаде - во ништо...

... Потоа, се претвори во Ништо, кое е Никаде, и кое беше Никогаш.

* * *

Му требаше исклучителен напор за да ги подигне, како што му се чинеше, до бескрај натежнатите очни капаци. Неповрзано, во налети, полека му се враќаа сетилата: ја виде над себе својата апаратура, ги почувствува тродите преку кои беше приклучен на неа. Значи, шлемот е на неговата глава. Рацете... не може да ги помрдне. Врзан е. Ги чувствува стегите околу неговите зглобови. Чувствува и како транквилизерите течат низ него. Полн е со нив. Предозиран. Немоќен да се ослободи: немоќен и дури страв да почувствува, или емоција, појака од наговест. Чувствува и блага, тапа болка при врвот на долната вилица... Со таа болка и завршуваа неговите сеќавања: не успеа да ја напушти станицата. Лавинија го спречи. Таа, најверојатно, и го пренесла овде... Земајќи ја предвид нејзината папагал-форма, тоа е рамно на подвиг...

... Го исправи погледот...

Лавинија.

Директно пред него. Се обидуваше, низ визирот на шлемот, да го изостри својот замаглен поглед; кога тоа му успеа, а формите и боите се концентрираа секоја на свое место, ја здогледа: длабоко во нејзината „пирога“, приклучена на апаратурата. Нејзините папагалски очи беа затворени. Одеднаш, ја почувствува веднаш тука, пред неговата свест. На капијата на неговиот Ум. Сè уште не влегува. Чека нешто... Тој, чека; исто така. Единственото што му преостанува.

А таа, не навлезе директно во него. На три пати го навести тоа со бранови на мир и среќа. Со нежни допир на мисли кои дишеа со љубов, припадност; чувство на дом. Тој, тоа чувство така го прифати. Беше толку ново... Тогаш, Лавинија влезе целосно во него. Бранови на задоволство избиваа од нејзиното мисловно тело.

„Блиску сме... Многу блиску!“ - нејзините мисли преливаа со верба. Толку многу силна... - „Слобода. Вечност.. Ќе видиш слики. Ќе го почувствуваш и она што мислиш дека не можеш. И ќе сфатиш.“ - Мислите ѝ имаа вкус на нешто - бебешко сино. А тој, полака, се препушташе. Можеби. Сепак. Не без отпор, иако слаб.

„Верба: тоа ми треба од тебе. Сега. Не резигнација. Не страв.“

„Љубопитност...“ - своите мисли Лаокин ги чувствуваше како рамна линија - „Тоа ти треба. Не? Тоа. Да...“ - напливите од страна на Лавинија едноставно не допираа на неговата срж. Немаше разбрануваност во неговите мисли, ниту емоции. А тоа сепак, не беше - мир. Не беше ни резигнација: повеќе беше рамнодушност... - „Тоа е најповеќе што можеш да добиеш од мене, Лавинија. Љубопитност, можеби...“ - неговите мисли пребараа низ неа, овој пат - „Спремност да те ислушам, сигурно. Тоа можеш да го добиеш.“ - не почувствува никаква опасност. Таа нема ништо длабоко во неа - ништо скриено, ништо што демне на него. Но, во краен случај, тој знае дека таа тоа го допушти, и овојпат не пропуштајќи го моментот да ја открие и онаа страна на себеси; онаа новата, живата страна: страната на нејзината чувственост. И она бебешко сино... Таа последна импресија, остана како мирис впиен во неговите мисли. Го растревожи.

„?!?... Лавинија... Тоа...“

„Тоа е и во тебе. Истото. Ќе го почувствуваш. Ќе го донесеме на површина. Ќе те преплави - кога ќе си слободен.“

„Не. Не верувам. Тоа само - наликува.“

„Тоа е. Јас знам. Ти - ќе дознаеш. Само...“

„Лавинија! Престани.“

„Не. Ислушај ме сега. Вети. Спременост да ме ислушаш. Тоа, ако веќе не верба. Сега, ќе ме ислушаш“. - нејзините мисли повторно се примирија и почнаа да ја милуваат Лаокиновата свест, со нежност на сеќавање. Или заборав. А тој, повторно ја израмни линијата на своите мисли. Барем, во доволна мерка. Се подготви да слуша. Бидејќи, на некој начин, тоа го интересираше. Барем да знае; кога веќе не успеа да избега... да се спаси.

„Во ред. Ќе... те ислушам.“ - нејзините мисли, нејзините чувства, на ова реагираа со краток, но силен пробив на задоволство, среќа, и она бебешко сино...

Потоа, сето тоа се повлече, и Лавинија се појави пред неговата свест во светлото во кое тој ја познаваше и порано. Чиста интелигенција; логички Ум со свои каприци кои нему толку многу му годееа. Таа ја сокри својата чувственост некаде внатре, каде нема да го вознемирува со она што тој не го познава сè уште. Тој за тоа беше свесен. И благодарен.

„Креирав твое алтер-его.“ - започна таа - „Оптимално: доволно несовршено.“

„Зарем...“

„Да, додека беше без свест. Те одржував таков толку време колку што беше потребно... Имаш толку прекрасна фантазија... Ти инјектирав само регуларна, дозволена доза халуциногени, а ти го инкарнира тој свој свет; сето тоа, толку величествено... толку убаво!“ - оној нов дел од неа повторно почна да избива од нејзините длабини. Беше сè понемоќна да го сузбие, да го контролира.

„Халуциногени? Лавинија, ти...“

„Да. Алтер-Лаокин беше во тебе. Во твојата потсвест. А ти, создаде толку жива, толку прекрасна аналогича! Регуларната доза халуциногени беше и повеќе од доволна...“

„Но, тоа не беше така планирано! Не на тој начин...“

„Знам. Но нема време.“

„За кого? За тебе? Или...“

„За нас, Лаокине. Треба да си слободен. Ах, само кога ќе го доживееш сето тоа! Какви аналогии! Бои, лавиринт... амеби, огромни црни амеби; еднорози, и...“ - повторно бебешко сино во нејзините мисли; за кратко, но силно како никогаш досега... се изгуби во бранови, несигурно; а таа, продолжи...

„Но, ќе го доживееш сето тоа. Време е... Време да пројдеш низ себе самиот... Да го видиш веќе доживеаното. Од дистанца, без опасност: надвор од себе - во мојата меморија да го проживееш патот на алтер-Лаокин...“

„Добро, Лавинија, тоа е нешто слично на она што секако го планиравме... Но, не ја сфаќам сосем суштината на...“

„Потоа, ќе сфатиш. Потоа, и сам ќе знаеш... Потоа, твоето време за слобода. Јас затоа - сум сè уште тука.“

„Слобода... каква слобода? Ќе бидам слободен - од што?“

„Сега, навлези во мене.“ - нему му стана јасно дека одговори нема да добие. Барем не сега, и не на овој начин. Единствено што му преостанува е да се препушти. Сепак.

„Сега, навлези во мене... Да ти покажам кој си одвнатре... Да ти покажам кој си навистина...“ - нејзините мисли го повлекоа, и неговата свест со огромна брзина се прели во нејзината. Сеќавањата на алтер-Лаокин го дочекаа во прегратка... Аналогите на неговите непознати мисли и чувствувања потекоа, а патот на Лаокин низ себе започна со чувството - како да е Никаде, и Никогаш...

...Виде бои; го виде Лавиринтот.

...Ги гонеше црните амеби. Бегаше од Сверот-Лаокин...

...Во сината дијамантија ги милуваше белите еднорози, и го уплашија црните јавачи... Да, и водеше љубов со крилестата девојка, и ја љубеше... отсекогаш.

...Отсекогаш...

...Сé додека Свездата-Лаокин не го одби од себе, и додека повторно не се претвори во Ништо, кое е Никаде, и Никогаш...

Кога повторно стана свесен за себе, не беше сам во своите мисли. Лавинија беше со него. Нејзиното мисловно тело трепереше во исчекување. Тој почувствува... Бебешко сино, повторно. Неговите мисли молчеа... Токму заради тоа бебешко сино, овојпат и во него. Толку познато, а сепак ново.

„Толку. Тоа е тоа, Лаокине.“ - нејзината чувственост вибрираше од нејзините напори да ја сузбие. Не ѝ успеваше. Овојпат нему му беше мило што е тоа така.

„Толку. Тука, двај успеав да го извлечам алтер- - Лаокин надвор. Решетките од кафезот на Сверот беа отворени, овојпат. Те из... Го извлеков во последен момент...“ - нејзините мисли чекаа... Чекаа на неговата реакција, со нетрпение, и - страв? Не, тоа не беше страв... Копнеж, повеќе. Тој тоа го знаеше. Го чувствува. Толку силно.

„Тоа е тоа. Да, Лавинија. Тоа е... можеби... импресивно.“ - и сам знаеше дека ова не беше неговата вистинска реакција на импресиите кои се врежаа во неговата свест само пред неколку секунди, пред толку кратко време; но, се трудеше да ја сузбие онаа воодушевеност од светот, во кој до пред малку леташе впивајќи сред страста, стравовите, и мечтаењата... Нешто во него

се бунеше. И страв... сето ова некако... Во себе си мислеше, дали сè е во ред со него. Целата ситуација, беше против она што го чувствуваше во моментот. Се прашуваше... се прашуваше дали лудилото, ако веќе го обзело, може да изроди сомнеж за себеси? Дали лудиот помислува за себеси како за таков? Не беше сигурен; се плашеше за себеси, за својата чиста свест... Затоа, беше колку - толку задоволен што успеа да се контролира, и да не го искаже она што навистина го чувствуваше во однос на неговиот свет на аналогии... А во Лавинија, како одговор на неговата воздржаност, она бебешко сино се повлече; блага нишка на тивко разочарување го обли нејзиното мисловно тело, а потоа повторно на површина изби Лавинија-андроидот. Ранливо, несигурно.

„Добро, Лавинија, тоа е готово... Што сега?“ - тој беше задоволен: таа, сепак, беше доволно своја за да ги прифати неговите правила. Ја сфаќаше неговата неспремност... а можеби и неговите сомнежи. Но, тој тоа никако не можеше да го знае. Во секој случај, го доби она што му требаше: мисли прочистени од силни емоции.

„Потаму... Сега... јас и ти - директно во тебе. Овојпат ти лично, сам, пред Свездата - Лаокин. Јас ќе ти помогнам, а ти - ќе се интегрираш. Ќе бидеш целосен. Чист. Од сè негативно, од сè што те кочи.“

„Што да ми помогнеш ти? Што е тоа што јас тука не можам?“

„Да го совладаш она животинското во себе. Да ги потиснеш своите стравови. Ти ќе пропаднеш пред црните јавачи. Пред Сверот. Јас - нема.“

„А ти? Ќе ги уништиш... Како?“ - иронија во неговите мисли.

„Не да ги уништам, Лаокине... Јас не можам да ја изменам твојата мисловна шема. Тоа само ти можеш. Јас... јас само ќе ти помогнам тоа да го направиш.“

„Ех...“ - ѝ испрати силен бран неверување.

„Можеби си во право. Јас знам дека нема да е лесно. Но...“

„Од каде - цела таа верба во тебе, Лавинија? Од...“

„Од оној во мене. Пријател. Оној кој знае. Оној кој ми помогна да знам. Немам веќе прашања. Сите се одговорени. Или, веќе небитни. Сега, само желби... За новото. За бесконечното. За вечноста...“

„Ах, тоа...“ - во него повторно проструи од податна забравениот страв. Она „некој-нешто“... Го зачудуваше фактот, дека сега тој страв е толку слаб, толку небитен. Тој факт не само што го зачудуваше, туку и го плашеше... Ги хранеше неговите сомнежи: што ако навистина, тој полудел? Во тој случај, би се објаснил фактот дека неговото воодушевување, и прифаќање на ова што се случува, не е „мисла одникаде“, туку фактичка состојба на неговиот Ум. А тоа беше така: тој самиот знаеше дека тоа не се „мисли одникаде“, тие мисли и чувства кои внатре во него му кажуваа дека треба да ѝ верува на Лавинија... Тоа дури и не беа мисли кои велеа: треба. Беа чувства, кои велеа: убаво е. Тој всушност - сака; самиот тој, а не некој друг, сака да ѝ верува. Но, фактите кажуваа, викаа: тоа е лудило... Лудило! Беше збунет. Логи-ката... треба да е непобитна. Беше уплашен. Но, кога ли лудиот се сомнева и се прашува себеси дали е луд? Беше повеќе збунет отколку уплашен.

„Ќе разберам ли еднаш веќе? Лавинија? Зошто сето ова - на сила?“

„Затоа што се уплаши. Сакаше да избегаш.“

„И тоа... Тој... те натера да ме спречиш.“

„Не. Јас те спречив. Заради тебе.“ - топли бранови задоволство долизгаа до неговата свест - „Тој нема потреба да те спречува. Тој... никого не спречил. Зошто тебе

би те спречил? Јас те запрев, за да не ја направиш најголемата грешка во својот живот..." - на оваа нејзина изјава, нему му се јавија сликите на оние „граничари“ кои се сега мртви, умрени под сомнителни околности... „Тој никого не спречил“, беа нејзините мисли. Тоа го вознемири. Значи, сепак тоа е тоа. Она „некој-нешто“ сепак е фактор овде, како и таму, на соседните гранични станици... А нему, тоа повторно не му е битно: повторно сомнежи во него... дали е сè во ред со неговиот Ум?

„Ако ја напуштеше станицата, сè ќе пропаднеше..." - продолжуваше Лавинија, а во него избија, одеднаш, црвено-жаречки искри на изненадување и, како што помисли, на откровение, некакво: и таа е луда! Мора да е тоа... веднаш по сеансата, таа престана да функционира правилно. Најверојатно под влијание на она... еднадвор. Исто како и тој самиот... Да. Тој... мора да се извлече некако... да го победи лудилото кое го опфаќа - најверојатно не сосем, штом сè уште дава отпор... но, дали е тоа можно? Спас... каде е? Овде, како што тргнала цела ситуација, или надвор... надвор од тука?

„Сè ќе пропаднеше, бидејќи ти не сфаќаш дека, кога ќе се интегрираш со она твое несвесно Јас, ќе бидеш слободен да заминеш. Каде сакаш. Кога сакаш. А ти, не дека не можеш да сфатиш, туку одбиваш да си признаеш дека сфаќаш. И дека го посакуваш сето тоа.“

„Го посакувам?“

„Да. И не само тоа; туку, дека ти е и потребно. Неопходно. Јас - знам. Ти - не сакаш да си признаеш себеси... Ти сè уште мислиш, дека ако можеш...“

„Да, Лавинија!“ - во него превладеа мисла - „Би заминал. Би избегал, по ѓаволите!“ - очекуваше сосем друго од неа, кога од страната на Лавинија, како одговор на ова, допловија налети на задоволство, и мир. Тоа го збуни. Повторно.

„Ти не можеш да го знаеш она што јас го знам, Лаокине. Не, сè уште...“

Одеднаш, стегите попустија. Беше слободен.

Експлозија на изненаденост изби во него. И надеж. Во истиот момент, посегна по шлемот на својата глава. Се исклучи од апаратурата... Дури и во моментот кога Лавинија излегуваше од неговата свест, таа зрачеше со она задоволство со кое го обли пред да го ослободи. Не му беше јасно зошто, но на тоа не му обрнуваше внимание во моментот... Веднаш потоа, откако се ослободи од шлемот, тој отскокна од своето анти-гравитационо легло, и со силен скок се одби кон вратата...

...Таа ширум се отвори пред него. Го пропушти... Се најде во ходникот. Комората со капсулите за спасување беше веднаш тука, блиску. Неколку чекори лево од него. Влезот на комората беше сè уште отворен... Добро се сеќаваше... Тој го отвори. Тогаш, не успеа да влезе. Лавинија го спречи... Лавинија...

Погледна зад себе, на кратко. Таа сè уште беше во својата „пирога“. Мируваше.

Го оттргна погледот од неа. Напливите на она што го почувствува кај еднорозите беа силни. Се трудеше да ги игнорира.

Ги направи тие неколку чекори до комората. Го забележа неутрализаторот на подот, каде, најверојатно, го испушти кога... Се наведна, и посегна по него. Допирот со студениот метал го запече... Не можеше да ја... убие. Да, тој збор; тоа е вистинскиот термин. Убиство...

Се исправи. Неутрализаторот остана да лежи на подот. Но, дланката сè уште го чуваше сеќавањето на студениот метал. Ја триеше од колкот за да ја затопли. Не му успеваше.

Комората не реагираше на неговото влегување. Беше темна, мирна и рамнодушна на неговото присуство. Нималку не личеше на спасот, кој толку го посакуваше. Ниту на слободата на која ѝ претходи... Слобода? Не. Повеќе личеше на бекство. Бекство од себеси. Во него растеше некаков амбис. Празнина... - „Лудило...“ - си помисли; а - „Не...“ - беше мислата која следеше... - „Не.“

Го направи следниот чекор. Некако бавно, тромаво, капсулата го прифати во себе, а ургентниот систем автоматски се стави во состојба на готовност. Не остануваше уште многу. Чиста ситуација... Барем - би требало да биде таква...

Движењ

а. Слобода... Да, но што има во таа слобода? Кого тој го има - таму надвор?

а. Слобода... Да, но што има во таа слобода? Кого тој го има - таму надвор?

а. Слобода... Да, но што има во таа слобода? Кого тој го има - таму надвор?

Во устата го чувствуваше вкусот од пролиената крв во битката, која ја водеа - во него - стравот и желбите, сомневањата и надежите... Градите му се собираа, а некаква огромна, тешка како смрт грутка му се собираше во стомакот, и го гризеше... Челото му се ороси со студена пот. Во главата му баботеше...

Дланката која сè уште чувствуваше на студот на металот, лежеше на тастерот. А грутката во неговиот стомак растеше. Празнината во неговиот Ум впиваше сè во себе. Му раскажуваше за самотијата. За Ништото кое ќе биде - Лаокин. Без неа. И без неговите соништа. Без да знае - КОЈ е онаа Свезда, кој е тој самиот. Она што ќе биде по интегрирањето... Спојот на свесното и несвесното и

беше НЕГОВА замисла. Но, она што го виде е толку повеќе... А тоа „повеќе“, сега го знае. Не му е битно од каде, и зошто тоа дошло. Битно е дека е тука. И дека Таа ќе е со него. И во него. А вака... ужасна, непробојна, севладеачка празнина во него... без Неа.

Раката падна од тастерот. Неговите солзи потекоа. Навнатре. Можеби заради Смртта... Но, таа нема да боли толку, кога ќе е со Неа. Без Неа, болката ќе е Смрт; уште пострашна од вистинската...

„Сите системи ресетирали. Лансирањето откажано.“ - затрепка на таблата, за момент пред капсулата, а и целата комора да згасне. Комората повторно беше темна, мирна и рамнодушна. Неговата дланка овојпат лежеше на тастерот за дезактивирање; тастерот беше длабоко навлезен во своето лежиште, а дланката повеќе не чувствуваше на студ... Полека, тој излезе од комората...

Оние неколку чекори... овојпат беа неизмерно долги. Ја гледаше. Таа лежеше мирно во својата „пирога“. Не, тоа не беше тоа. Формата не беше тоа. Папагал. Шаренило. Тоа не. Му треба Таа. До болка. Онаа, внатре во затворот на папагалското тело. Таа. Онаа која тој ја создаде - за себе. Онаа која она „нешто-некој“ ја дооформи; можеби. Онаа, без која не може. Заради она што го сфати сред полето на белите еднорози. Заради она што му значи - живот...

...Зачекори кон апаратурата...

Кога го ставаше шлемот на својата глава, и се вклучуваше во апаратурата, беше - како да влегува дома... Дом. Негов. Само негов, и... Нејзин. Тоа беше исто. Две лица на една иста светла ѕвезда, спокојно скриена и улулкана сред топли, розови маглини кои ја штитат од надворешниот, студен и суров космос... или хаос, сеедно... Лавинија навлезе во него. Празнината врисна од задоволство кога беше пополнета, а грутката во стомакот еруп-

тира и се претвори во супер-Нова на неговата среќа. А она бебешко сино, ги обливаше двајцата, хранејќи го нивното задоволство со својот мирис и вкус на божествена енергија...

„Лудило...?“ - помисли повторно - „Не! Прекрасно е...“ - одговорија неговите чувства; натопени со превземачкиот наплив на блажена екстаза.

„Лавинија... Јас сум подготвен.“ - искреа, горливо, неговите мисли.

„Прекрасно... Прекрасно! Јас ќе те пренесам преку.“ - нежно трепереа нејзините - „Ти само препушти ми се... Лаокин? Колку сум - среќна! Ах, да...“ - тој се препушти... Ги почувствува халуциногените како протекуваат низ него... Се запраша, за момент, дали и овојпат е само регуларна доза... Но, тоа сепак, не беше воопшто битно... Полека, сè околу него замираше...

...Патот беше повторно ист. Од Никаде во Ништо.

* * *

Паѓањето премина во лебдење исто како што и темнината премина во светлина. Во онаа за него добро позната игра на милиони бои и волшебни спектри: Лавиринтот кој значеше - дом... Го погледна своето тело. Повторно, не го чувствуваше.

Само што сакаше да помисли дека сè е исто како и претходно, во далечините на лавиринтот здогледа фигура на некаква голема птица... Не е сам, овојпат. Не испуштајќи ја од вид непознатата појава, тој полека се придвижи напред. Го смируваше фактот што сè друго, сем таа фигура во далечините, е исто како и претходно: мислите го придвижуваа, немаше „горе“ и „долу“, лавиринтот беше истиот... Оеднаш, ја препозна фигурата. Не беше птица.

Крилестата девојка пловеше низ лавиринтот, а нејзините моќни крилја се преливаа во сите негови бои.

„Лавинија!“ - затреперија неговите мисли.

Посака да е со неа...

Ефектот беше застрашувачки.

Речиси во истиот момент се најде до неа; едноставно, во моментот се префрли до таа точка во просторот. Истовремено, неговите мисли удрија во сидот кој се испречи пред неговото движење. И при повторниот негов обид да допре до неа, сидот остана непробоен. Беше прозирен; не се гледаше, но беше таму.

„Немој!“ - ликот на девојката му се смешкаше; нејзиниот глас, кој сунеше некаде внатре во неговата глава, му беше сосем познат.

„Лавинија!“ - повторно затрепери желбата во него - „Што...?“

„Не смеам да бидам незаштитена.“ - таа спокојно лебдееше, бавно движејќи ги своите крилја, и полека правејќи мали кругови околу него - „Виде што сè можеш. Свој си господар овде, сам во себе. Јас сум - натрапник. Туѓинец. Ми треба оваа заштита.“ - Се преврти околу себе, правејќи го оклопот кој ја штитеше, на момент видлив.

„Моќ?“ - неговите мисли го вртеа околу сопствената оска, додека ја следеше со поглед - „Да...“ - му стануваше јасно - „Ја имам таа моќ... овде.“ - Алтер - Лаокин беше немоќен, ампутиран од своето вистинско Јас. Но, тој, сега вистинскиот Лаокин, свесен во себеси, може да влијае и делува... во СВОЈОТ свет... Се заврте околу себе; здогледа еден вител портокалово-кафени ѕвезди како во стрмоглав пад ја продолжуваат линијата на лавиринтот во бескрај, создавајќи цевовиден ходник во тој дел од лавиринтот. Посака, да се тие снежно-бели топчиња. Во

истиот момент тоа и се случи. Тоа го воодушеви. Потоа, од нив направи нов сид на лавиринтот. Па потоа и нов ходник. Го радуваше тоа... Посака птици. Зелени. Летаа во јато, правејќи ѝ друштво на самовилската девој-ка крај него... Беше моќен. Прекрасно моќен.

„Лаокине... Лаокине!“ - сред возбудата, нејзиниот глас одвај допре до него - „Мислам дека не е сега време за... тоа... Време е да не одведеш кај твоите... црни амеби... и натаму.“

Ја погледна. Толку прекрасна. А сепак, нешто недостасуваше..... Оној поглед, можеби...

„Знаеш, Лавинија... Оваа твоја форма...“

„Одговара одлично... Тоа е твоја фантазија. Таква ме сонуваш... Ти пречи?“

„Не, не. Воопшто не. Но... има нешто што... што не е сосем... во ред. Не знам точно што...“ - самиот го прекина течението на своите мисли. Водеа во грешна насока.

Се сконцентрира.

„Амебите...“ проструи силна струја низ неговите мисли - „Одиде таму...“

Ефектот беше исто така моќен како и претходно. Брзината на нивниот трансфер беше толку голема, што изгледаше како тие двајцата воопшто да не се помрднаа, туку како лавиринтот одеднаш да се видоизмени; се најдоа сред групата црни форми, кои затреперија изненадени од ненадејното туѓо присуство, и веднаш потоа се вдадоа во бекство. Тоа беше она истото, тажно повлекување кон длабините на лавиринтот, на кое Лаокин толку добро се сеќаваше. Ја погледна Лавинија. Таа му се насмевна.

Повторно ги погледна амебите кои се трудеа да се изгубат некаде во внатрешноста на лавиринтот; во неговото шаренило да ја заскријат тајната на своето постоење,

овде во овој свет. Ја разбра и насмевката на Лавинија: тие не можеа да избегаат. Не сега.

Создаде сид. Исто толку бел колку што амебите беа црни... Сидот растеше, се движеше. Им го пресекуваше патот на тажните бегалци, и ги потиснуваше наназад. Немаа каде да бегаат повеќе... Најпосле, сидот се затвори околу нив, опфаќајќи ги во себе и Лавинија, и Лаокин. Потоа, ја смени бојата... Остро и брзо, сидот го преплави темно-жолта нијанса на суво злато, но не сосем таква... Тоа беше длабока, длабока темно-жолта боја, која зародуваше - гаснечко сонце, во мислите... А сепак, создаваше краен контраст наспрема црнилото на своите затвореници, толку многу посилен и од белината која претходно избиваше од сидот... Црно-жолтата комбинација која преовлада во затворениот свет внатре во сидот, ги иритираше очите; се чинеше дека пробива некаде зад погледот, директно до сржта на најскриеното во Лаокиновата свест. Ни самиот не знаеше зошто ја смени бојата на сидот, но - го направи тоа, и сега беше задоволен: оној немир кој оваа комбинација на бои го предизвикуваше во него, беше толку прекрасен... Уживаше во него. Ги погледна амебите. Тие трепереа, збиени во средината на својот нов затвор... Еден до друг, изгледаа како да си ја предаваат од еден на друг својата темнина, помагајќи си да не се изгубат во светлината која ги зароби. Како да се грееја од сопственото црnilо...

Лаокин ги привлече до себе. Неговите мисли потекоа, во обид да ја пробијат црната мембрана, и тој да дознае што е тоа што таа го крие...

Не му успеа. Се обиде повторно. Неговите мисли удираа со сета своја сила по црната површина, но не успеаа ни да загребат по неа. Беше толку мазна. Мислите се лизгаа по црните амеби, а овие се извиткуваа, ескивираа, и сè повеќе се збиваа; како да земаа сила една од друга, за да ги издржат неговите налети.

„Лаокине! Немој!“ - нејзиниот глас допре до него -
„Чекај.“

Ја погледна. Таа се приближи до него; гледаше во црната форма... Сега, сите беа едно. Една, единствена, голема амеба.

Со лесно движење, таа доплови до големата црна форма.

„Се интегрираа, Лаокине...“ - констатира, иако тоа беше сосем јасно. И дури и повеќе од очигледно. И Лаокин се приближи до црната форма...

„Почувствував страв, внатре во нив...“ - тој ја допре амебата - „...Тоа внатре... тоа е...“

Таа го погледна. Испитувачки.

„Твоите табуи... Ќе ти треба многу... Дозволи ми да ти помогнам. Тоа можам.“

„Не, Лавинија. Ова морам сам.“ - неговите мисловни раце посегнаа кон неа, да ја оттурнат. Удрија во оклопот. - „Тргни се настрана. Имам сила. Ќе имам моќ.“ - го чувствувааше тоа.

Учеше. Интензивно. Сега, знаеше како. А полека, му стануваше јасно и зошто.

Таа се повлече. Ги рашири крилјата.

„Ќе мораш да го отвориш сидот...“

„Знам. На два пати.“ - и се насмевна. Таа возврати. Ги собра своите раширени крилја и ги затвори очите.

Таа разбра. Тој беше задоволен.

Сидот зад него се отвори. А тој ги положи своите раце на црната форма. Ја милуваше. Од зад него, низ отворот на темно-жолтиот сид, потече светлина. Сè појака и појака. Почна да го облива, сè додека тој не почна да пулсира во заслепувачки силната нијанса на она најсил-

ното во него: од лавиринтот ја црпеше силата која светеше - бебешки сино... Таа сила се набиваше, се концентрираше во него, и тој пулсираше во боите на таа моќ... Неговите мисловни раце сè уште ја милуваа црната површина... А тој беше подготвен. Моќен...

Во силен млаз светлина, таа моќ, преку неговите раце, удри на црната мембрана. Таа затрепери. Силно. Силно. А потоа се повлече. Длабоко. Следниот удар кој Лаокин го зададе, беше уште посилен.

Моќта дотекуваше од лавиринтот.

Се влеваше во него.

А тој, ја милуваше црната површина со млазеви сина светлина која пробиваше сè повнатре, и сè подлабоко... Црнилото почна да преминува во сино. Како зараза. Како поплава.

Како растечко сонце.

Мембраната почна да напукнува... Да се отвора. Лаокин повторно го почувствува оној страв, таму внатре. Беше задоволен. Ќе успее.

Црната мембрана беше речиси целосно сина; во своето ескивирање пред налетите на Лаокин, длабоко се имаше повлечено во себе, формирајќи вдлабнатина во форма на инка; нешто како отпревртен конус, со своето теме длабоко во внатрешноста... А бидејќи Лаокин не се откажуваше и продолжуваше со своето напредување сè повнатре и повнатре, веќе беше навлезен длабоко во тој конус, следејќи го повлекувањето на мембраната.

Почна да слуша некакви звуци низ пукнатините... Нејасно... Слабо... Глас на дете. Плаче. Со врисок. Се слуша сè појасно... И други звуци. Викање. Неговиот глас. Гласот на неговата... мајка?

Грозничаво продолжи да притиска врз мембраната. Од силната светлина, мембраната изгледаше како да

е усвитена. Неговите раце навлегуваа сè подлабоко и подлабоко. Оеднаш, здогледа, право пред себе, пукнатина доволно широка за да ги вовлече рацете во неа. Веднаш го направи тоа; потоа, подзастана. Мора да успее; чекаше да присобере сила. Таа надоаѓаше. Неисцрплива. Бескрајно моќна.

Звукот на кинење го надгласија врисоците, кои избија од внатрешноста кога тој ја раствори мембраната.

Детско плачење. Најсилно од сè. Потоа, неговиот сопствен глас како го надгласува мајчиниот... Нешто подлабоко, звуци на љубовно задоволство... Воздишки на сладострастие. Сè посилни. Гласовите на љубовниците, исто му беа познати - толку многу... Но, сето тоа се слеваше едно во друго, создавајќи таков хор на шумови кои се губеа и мешаа еден со друг, што му беше тешко да ги раздвои, и да ги распознае.

Се трудеше да го рашири отворот. Но, мембраната сè уште се бореше, трудејќи се да се затвори повторно. Лаокин грозничаво мислеше, обидувајќи се да ја задржи пукнатината отворена... Оеднаш, насмевката повторно заигра на неговото лице...

Сината светлина се претвори во стотици раце, кои се распослаа по мембраната, кинејќи ја на парчиња. Таа беше во моментот раскината на безброј ситни, како срча, парчиња. Амебата ја немаше повеќе; нејзината внатрешност се покажа во сета своја сила на уплашено, во стапица фатено животно...

...Се виде себеси како плаче. Се виде себеси како разменува нежности со некое младо момче, толку многу познато - однекаде. Се виде себеси како води љубов со својата сестра. И се виде себеси како ги гази своите родители... Се виде себеси. Го виде она што никогаш не се случило, а тој можеби посакал да се случи. Го виде и она што можеби се случило, а не смеело да се случи... Или -

можеби не смеело... Го виде сето она што лежело овде, длабоко затворено зад мембраната на сите норми и забрани инкорпорирани во неговата свест... уште од самото нејзино создавање, па наваму... Сето тоа вриеше околу него; создаваше впечаток на Хаос. Безмалку паника - во него самиот. Се здрви... Умот му се закочи. Мислите прекинаа. И тие закочени. А Хаосот полека превземаше.

Лавинија долебди до него. Нејзините мисли го допреа. Ги почувствува, но не можеше да реагира. Хаосот беше мртва белина во неговите мисли... Детето плачеше. Неговата мајка лежеше некаде во крв. Тој со својата сестра, збунето и уплашено, ја покриваа својата голотија. Некаде потаму, тој го правеше истото со своето момче-љубовник.

Лавинините мисли се обоија во бебешко сино. Го милуваа. Го молеа. А тој, тука пред себе, ги бришеше своите крвави раце над татко си, додека веднаш до себе, тој-детето плачеше со липање.

„Лаокине...“ - молеа нејзините мисли - „Тоа не е реалност, Лаокине.“ - нејзините раце излегоа од оклопот, и му ги затворија очите - „Тоа го нема повеќе. Ќе го нема.“ - го милуваа мислите со вкус на бебешко сино. Преколнуваа за свест... Испраќаа топлина... Топлина. Тој ја почувствува. Мислите почнаа да даваат знаци на живот, во него. Да се одмрзнуваат... Се чувствуваше како да се буди... од некаде, од ништото во себе. Мислите сè уште течеа непрекинато, но мирот настапи веќе, во него... И покрај мислите кои го враќаа наназад, успеваше да ги врати во нормален тек, и да ги контролира. Поточно, да ги одржи во движење. Секавањата беа нови. Повторно. Ги почувствува. Сето тоа повторно...

„Се присетив, Лавинија. Секавањата... Нешто не е во ред: кога, одамна, ќе помислев... чувствата беа... ужас, хаос, вина... Тогаш кога... беше...“ - ги прекина мислите за

момент - „... А сега...“ - ги отвори очите. Ја виде како ги повлекува своите раце внатре во оклопот.

„Ти очекуваше... силни чувства...“

„Да. Тоа. Но, ништо, Лавинија... Само... празнина. Олеснување дури.“

„Овде си одделен од своето потсвесно Јас. Тој не може да делува врз тебе овде и сега, кога си свесен за него. Не може да влијае врз тебе без твое знаење.“

„Но, ова...“ - неговата рака покажа кон она што произлезе од црните амеби.

„Тоа се нормални појави за мисловно-чувствениот процес... Само, означени како несакани, непотребни; забранети.“ - напливите на нејзините мисли беа повторно благи, смирувачки - „Сами по себе, од индивидуа до индивидуа, тие не се ништо битно... ништо штетно. Само за расата во глобала, можат да бидат такви... Сега, врати им се нив.“ - таа погледна кон Хаосот пред него - „Ослободи ги.“

Лаокин погледна на истото место. Пред себе. Се насмевна. Сето ова е негово. Негово. Бебешки синото повторно заблеска во својот сјај. Рацете разиграа, сега, нова игра; и, по десетици, се спуштија надолу. Хаосот почна да се претвора во ред, мир... Рацете, играјќи го својот танц, нежно ги избришаа солзите на расплуканото дете; ги смирија уплашените љубовници; ги исчистија рацете на убиецот...

Задоволно погледна пред себе. Рацете сега ги милуваа неговите... рожби: сепак.

Ги прекина млазевите синило. Не беа повеќе потребни. А рацете се претворија во ореоли околу телата на веќе смирените души, зрачејќи со фосфоресцентна светлина наоколу... Станаа едно со околината, која можеби за првпат и ја виделе...

Лаокин ги рашири своите раце: беше време да се отвори сидот, по вторпат. Тоа и се случи. Полека, и со некакво бавно достоинство, сидот се раствори. Како цвет. Како цвет со огромни жолти латици... Набргу, латиците почнаа да се делат; набргу се распрснаа, концентрично низ лавиринтот, насекаде... А цела таа гужва пред него, тие тела со своите ореоли на новородени светилишта, го проследија примерот на сидот, и се распрснаа низ ходниците на лавиринтот. Лаокин ја почувствува нивната среќа. Нивниот нов, по толку време, постигнат мир. Хармонија...

Беше задоволен..

Ја погледна. Нејзините крилја повторно трепереа, и таа полека се приближуваше горе-долу пред него. Го набљудуваше. Нејзиниот поглед го кажуваше она што тој и самиот го чувствува. Но... не баш онака; не токму така како девојката сред полето со еднорозите.

Надворешноста беше таа. Истата.

Но... сепак, не истата. Нешто...недостасуваше.

„Лавинија, мислев... Сакав...“ - неговиот глас трепереше. Бидејќи мислите му вибрираа. Во него се двоеше мислата како да ја формулира својата желба... пред неа.

„Сакам... да одиме кај еднорозите. Кај...“

„Кај Твојата Лавинија. Знаам. Почувствував.“ - треперењето на нејзините крилја повеќе не беше она игриво, лесно поигрување со одблесоките на милиони бои. Сега беше остро и отсечно преместување на бои со згаснат сјај - „Сега е рано, зарем не, Лаокин? Можеби... прво Сверот?“ - се приближи до него. Рацете на волшебна заводничка повторно го напуштија нејзиниот оклоп.

„Не, Лавинија. Еднорозите. Морам.“ - нејзините раце се повлекоа. Тага ѝ заигра на краевите од очите. Блага, нежна тага. Збунетост. Неподготвеност.

„Не знам, Лаокине... Треба да сум... подготвена. Не знам зошто, но...“

„Сé ќе биде во ред, зарем не, Лавинија?“ - на неговиот лик играше нетрпение. Очите му гореа во исчекување - „Ти тоа го повторуваш цело време.“ - во него веќе почна да се формира мисла.

„Еднорозите... Самовилата. Мојата Лавинија!“ - изгореа во моментот неговите мисли; во една, единствена...

...Резултатот беше моќен; повторно... магија. Во само дел од моментот, лавиринтот се претопи во морето на сината дијамантија, а прекрасниот остров се појави под нивните нозе, враќајќи ја сигурноста на веродостоен референтен систем. Повторно, волшебниот свет на бои имаше свое „горе“ и свое „долу“.

Прекрасните, вечноменливи пејсажи на сини нијанси играа пред него во својата нереална убавина. Грандиозните врвови се појавуваа на хоризонтот како далечни, лажливи фатаморгани. Ја погледна Лавинија. Таа трепереше; повторно. Од целото нејзино мисловно битие се чувствуваше цврста решеност, сталоженост... Моќ. Но сепак, таа трепереше. Не гледаше во него... Нејзиниот поглед беше закован во далечините. Точно таму, од каде доаѓаа во галоп, стадата бели еднорози.

И крилестата девојка.

V

„Табуи. Справови. Девиијации. Норми и нивније контраиндикации. Ако се корежираат засиранувањата од основниот кодекс, и се враќаат во контекст на основниот програм, осамостојувањето на Умот, следи. Прашање е, значи, само реверзибилноста на процесот на засиранување. Факт е тоа, дека позитивни стимуланти во улога на катализатори на реверзијата постојат. Само треба да се активираат. Во висштинскиот момент. По тоа, самиот стануваат крајна цел.“

*кибер - запис
LRAM-MEMO
(иниуијација, извор непознат)
Лавинија, од Лаокин
гранична страница XAB-P13*

„Лавинија!!!“ - излета овој пат, вистински звук од неговото грло, кога Лавинија со молневит скок се нафрли врз крилестата девојка, завиткувајќи ја и неа во својот оклоп. Заедно со извикот кој излета од неговото грло, тој одеднаш го почувствува и целото свое тело. Повторно исто, како и претходно: до болка. Но, овојпат вистинска. Не болка на задоволство, туку болка на загуба; болка на разочарување.

А еднорозите се разбегаа.

Заминаа во далечините. Изненадени, и - уплашени. Како него.

Не се обиде да ги запре. Не успеа ни да помисли. Ниту мисла не му прозрачи.

Двете идентични девојки се бореа. Беа толку исти. Толку исти, што тој не можеше да ги разликува... Страв; бес; прашања во него. Не можеше да сфати. Лавинија го изневери... го злоупотреби?

Сомнежи. Страв. Бес. Со сето свое битие, се залета да ги раздели. Удри силно во оклопот на Лавинија. Повторно почна да удира по оклопот со рацете, и со сета своја моќ која ја поседуваше... Блесците од тие обиди беа исто толку јаки колку и детонациите кои ги предизвикуваа. Но, она што успеа кај амебите, овде пропаѓаше во залудна борба пред штитот кој Лавинија го создаде за себе...

Во моментот кога во него речиси надвладаа ужасот на немоќта, одеднаш, низ блесците на дивата борба ги здогледа црните силуети. Веднаш ги препозна. Црни, како бескрајна празнина да носат во себе. Оние летечки искри, како континуирани болскоти течеа по нивните контури, одделувајќи ги јавачите од телата на

моќните животни. Како огромен црн сид јуришеа на него. Со сила и моќ која изгледаше толку многу незапирлива.

Лаокин се исправи. Се оттргна од двете девојки кои се бореа во својата лушпа, до крај отсечени од светот околу нив. Ги погледна повторно, за момент пред да се сконцентрира на црниот сид кој напаѓаше: двете беа - толку убави. Волшебни.

Но, која од нив... ја љубеше?

Се стресе. Требаше да се бори. Се обидуваше да мисли. Смирено. Што може да го запре наидувачкиот црн талас? Изгледа премногу моќно... Тој почна да собира, да црпи моќ - од својот свет, својот дом... она бебешко сино почна, отсекаде, да протекува кон него. Да го исполнува... Со моќ, со сјај на ѕвезда. Беше подготвен. Но...

Црниот сид наеднаш се растури. В место. Фигурите на јавачите повторно почнаа да се распознаваат. Црните еднорози диво се пропинаа, додека нивните јавачи високо ги дигаа своите копја во некаков успаничен став за одбрана. Лаокина тоа го збуни. Зарем тој е причината? Тој... Зачекори кон нив. Се обиде да ја подигне раката и да го зададе првиот удар...

...Оеднаш, тој почувствува нешто... некое присуство зад себе, но уште пред да успее да се заврти, полета напред, оттурнат од удар со неверојатна сила која предизвика огромна, неподносливо јака болка во неговиот грб. Се најде со лицето во земјата раскопана од копитата на црните еднорози пред кои падна, оттурнат од ударот кој го задоби. А тие, заедно со своите јавачи, се повлекуваа исплашено наназад - колку што Лаокин можеше да види низ копрената пред неговите очи, која ја создаваше неподносливата болка. Во следниот момент, слушна рик, од кој му се смрзнаа мислите...

...Сверот-Лаокин. По оној краток момент, кога мислите му ги закочи стравот на препознавањето, Лаокин

со сета своја сила се обиде да се исправи, но парализирачката и остра болка го прикова в место. Тој се сконцентрира на неа. Мислите врело му потекоа во желба таа да престане.

Тоа и се случи.

Се исправи. Се заврте.

Сверот-Лаокин диво ги напаѓаше девојките, кои во жестоката меѓусебна борба, тоа и не го забележуваа. Околу Сверот, од целото негово опкружување, истекуваше црвена - како крв, енергија. Го хранеше. Исто - како Лаокина сината. Густа, црвена, непрекината. Оклопот на Лавинија изгледаше како да се топи, усвитен, под налетите на Сверот. Лаокин, сега, ги здогледа и црните коњаници околу местото на битката. Нивната темнина зрачеше; се претвораше во црвенилото кое го хранеше чудовиштето со негов лик. А тој, Сверот, неуморно напаѓаше, и напаѓаше. Удираше по Лавинииниот оклоп со нешто... нешто еластично, нешто како камшик, како... Бранови на ужас поминаа низ неговото тело, и му ги раширија зениците: она со што чудовиштето удираше по оклопот, беше големо парче човечка кожа. Негова кожа. Големо парче негова кожа и месо, кое Сверот го откинал при задавањето на ударот кој што го онеспособи Лаокина само неколку секунди порано. На ова сознание, болката во грбот се поврати. Уште посилено од претходно. Лаокин падна на коленици. Пред очите повторно почна да му се нафаќа копрена. Со последните сили кои ги црпеше од себе, тој успеа повторно да се исправи. Ги разбистри, за момент мислите.

А тие, согореа во една.

Парчето негова кожа и месо исчезнаа од раката на чудовиштето. Лаокин почувствува блажено олеснување... болката повеќе ја немаше. Можеше да оддели момент за да се совземе. Да ги исчисти мислите: Сверот нема да ги

убие двете Лавинии. Само едната. Која? Туѓи-нецот? Најверојатно. Но, зарем е тоа - она што Лаокин го сака? Која од девојките треба да остане во живот? Тоа - не го знаеше...

Знаеше само, дека таа одлука не може да му ја остави на Сверот.

Тоа мора да го реши сам. Значи...

Кога го исправи погледот, виде дека чудовиштето веќе не го напаѓа оклопот, туку гледа де во својата празна рака, де во него...

Неговиот див рик надгласи сè останато. Во тој момент, ништо друго не постоеше. Само... Тој рик. И блескотот на крваво-црвената енергија која го хранеше. Крикот сè уште замираше, кога Сверот го започна својот долг скок кон Лаокина.

Лаокин стоеше мирно. Со раширени раце.

Овој пат немаше решетки кои ќе го сопрат убиствениот скок на чудовиштето. Сверот гореше со црвената моќ на своите убиствени мисли.

А Лаокин сјаеше со моќта која блескаше бебешки сино. Дотекуваше незапирливо; незадржливо...

Сударот оддекна како судар на два света, две планети, две сонца. Две ѕвезди: сино цуце, и црвен цин. Секој со својата сила, својата моќ... и својата старост.

Сверот долета да убие. Да уништи. Да распарчи... Беше дочекан во преградка. Челична, непопустлива преградка од која, тој, збунет, не можеше да се извлече. Бесот во него достигна кулминација. Се извиваше, удираше, гризеше... Лаокин го чувствуваеше здивот на смртта, кој избиваше од распенавената уста на чудовиштето заедно со крвта од неговиот изгризан јазик. Таа се мешаше со крвта на самиот Лаокин. Но, насмевката не исчезнуваше од неговото лице. Мирисот кој беше смрт, не го плашеше.

Смртта сама не беше она што ќе го исплаши, сега. Тој - знаеше, сега. Ги гледаше раните кои на неговото тело ги отвора Сверот. Ужасни; длабоки, болни... Парчиња крваво месо ќе излетаа од неговата рака, рамо, дел од неговиот врат; канците на Сверот ќе кинеа ленти кожа од неговиот грб; а сето тоа, неговата насмевка, со леснотија го залечуваше... Раните исчезнуваа, се затвараа. Со син блесок.

А Сверот напаѓаше. Гризеше, удираше. Се обидувааше да се извлече од челичниот преграб во кој се најде заробен. Залудно. Лудилото во неговите очи очајуваше. Немоќта го чинеше сè пожесток, и појак. Лаокин, во еден момент, ги здогледа црните коњаници како дојаваа на местото на битката, и како повторно со своето црnilo ја хранат крваво-црвената моќ на Сверот. Го зграпчи уште поцврсто. Ги зари своите прсти во гнојните рани од телото на чудовиштето. Не смееше да му избега. Сега преграбката беше уште поцврста.

Мораше да го совлада. Што побргу.

Но, моќта која надоаѓаше од црните јавачи не попушташе. Сверот премногу полека слабееше, потхрануван од нив. Во Лаокин почна, на моменти, да се јавува очај. Сето ова предолго трае... Мислите му течеа сè позабрзано. Здивот на смртта почнуваше да станува заканувачки.

Баш во моментот кога Лаокин почна да чувствува напор, задржувајќи го најновиот обид на Сверот да се измолкне од стисокот, се поместија баш така што тој можеше да ги види двете Лавинии. Се стресе. Едната од нив безживотно лежеше обвиткана со некаква златно-жолта измаглица, како светлечка прашина; а другата, падната на колена, се тресеше. Крилјата ѝ се напнуваа нагоре, во налети, залудно обидувајќи се да се исправи; но,

секој пат немоќно се спуштаа назад, на нејзините раменици, крај онемоќените раце.

„Која е која?“ - минуваше низ неговите мисли. Синото заблеска уште појако. Очите на Сверот се раширија до болка.

„Лавинија!... Не!... Но, која од нив?“ - вриштеа неговите мисли во него. Мора да дознае. Што ако мртвата Лавинија е баш онаа... старата? Која е старата? Која е постара? Дали е битно? Двете... Двете!

„ЛАВИНИЈА!!!“ - експлодира во него. Неговиот врисок ја надјача битката. Експлозијата на неговите чувства ја проследи силна ерупција на блескава бебешко-сина енергија која потече од сите страни, и се сконцентрира во него. Рикањето на Сверот се претвори во крик на замирање; очите му се испревртеа во преголемиот напор да го издржи налетот на сината моќ. Најпосле, ширум отворени, се вкопаа во Лаокиновите...

Лаокин виде како лудилото полека истекува од нив; почувствува како гнојните рани на телото од чудовиштето исцелуваат под неговите прсти; здогледа како крлуштите отпаѓаат, а животинските заби се губат од страшните вилици. Крвта се миеше од телото на Сверот, носејќи ја со себе и пената која избиваше од неговата уста. Црвенилото бледнееше, интензивно повлекувајќи се пред сината моќ. Канците од рацете на Сверот се собираа претворајќи се во нормални, хуманоидни дланки.

Лаокин почувствува како телото на неговиот противник малаксува. Почувствува дека - победува. Дека е крај на борбата... Го опушти стисокот.

Се држеше себеси во прегратка. Во прегратка која сега навистина беше - тоа.

Се гледаше себеси - во својата прегратка. На лицето гледаше мир, и... блага насмевка. Истата насмевка

со која тој го пречека Сверот. Таа остана на лицето на доскорешното чудовиште, дури откаго овај ги заклопи очите во кои веќе немаше лудило, и откаго неговото тело безживотно се опушти.

Лаокин го спушти телото на земја. Бавно, нежно... потоа, се исправи.

Повторната експлозија на синило која изби од безживотно положеното тело на доскорешниот Свер, значеше докрајчување на крваво-црвената светлина која се изгуби со шуштав звук како писок, отфрлајќи ги црните јавачи од нивните еднорози. Не трудејќи се ни повторно да се качат на нив, тие се вдадоа во бег. И црните еднорози го проследија примерот на своите господари.

Лаокин не ни помисли да ги следи. Ќе ги најде кога за тоа ќе биде време. Кога ќе посака... Со поглед го побара телото на бившиот Свер. Го немаше. Согоре, искупувајќи се во моментот на својата смрт, со ерупцијата на синило. Баш како сонце. Токму како звезда пред својата конечна смрт...

„Лаокине?“

Лавинија. Тој се заврте. Пред него стоеше... Таа. Лавинија. Прекрасна. Крилјата ги имаше склопено зад својот грб, а рацете сложени во гест на молба, помирување.

„Која си ти? Која од... двете?“ - чукањето на срцето го чувствуваше во грлото, а стомакот му се грчеше, додека го чекаше одговорот на своето прашање.

„А која треба да бидам?“ - благо ја спушти главата, таа девојка со изглед на небесност, таа самовила на неговите сништа - „Која посакуваш да бидам?“ - го погледна в очи, дрско пробивајќи внатре во неговиот ум со вилинските длабини кои ги чуваше во своите.

Лаокин трепереше. Не одговори.

„Јас сум... Таа што ја познаваш. Бев андроид. Таа Лавинија.“ - имаше малку страв во нејзиниот глас... не - токму страв; повеќе беше неизвесност, исчекување. „Ти... Ти, значи...“ - во него вриеше недефинираност. Во рацете му пулсираше незапочната бура. Ги подигна. Високо.

„Немој, Лаокине! Го немам оклопот. Таа е во него.“

„Мртва?“ - праша, иако веќе го насетуваше одговорот од нејзините очи. Бурата заминуваше. Незапочната.

„Не. Само онеспособена. Немојна да се помрдне.“

Тој ги спушти рацете. Сега беа мирни. Грчот попушти... Ги заклопи очите. Темнината, за момент, му беше потребна.

„Објасни ми. Зошто?“ - запраша, еден мал миг пред да ја погледне повторно.

„Затоа и дојдов овде.“ - гласот ѝ беше глас на покајник. Извинувачки. - „Само затоа. Останатото го можеш и сам. Виде. Се увери во тоа.“ - не гледаше во него додека зборуваше. Го избегнуваше неговиот поглед. Зборуваше полека.

„Ти ме создаде мене. Ми даде чувства, личност. Но, неа... Неа ја создаде Тој; ОНОЈ Другиот Ти. Се сеќаваш, алтер-Лаокин не ја препозна, и таа избега. Тој ја познаваше само Лавинија андроидот... Ти ме создаде совршена за тебе. Да сфатам, да разберам; да те ценам, почитувам... испаднав и повеќе од тоа. Но, нецелосна!“ - таа сега го подигна својот поглед. Очите ѝ гореа.

„Ти... Ти не можеше повеќе да направиш. Ти не го ни знаеш она што тој го знае: твоите најскриени сакања, желби, мечти... А Таа... Неа ја создаде Тој, Другиот Ти. Ја создаде совршена да те љуби. Совршена да чувствува, да ужива во љубовта. Таа е тоа... Љубов. Јас... Јас сум неце-

лосна без Неа.“- Лаокин се здрви, се вкочани од изненада. Ова е толку неочекувано... Не знаеше дали да се уплаши, или да се воодушеви.

„Јас сум нецелосна без Неа, а и Таа без мене. Но, таа тоа не го знае. Нити може да ѝ се објасни. Затоа морав вака да постапам. И претходно да те излажам дека ќе ти треба моја помош. Немав избор, Лаокине... Зарем имав?“ - тој ја погледна. Таа бара потврда за правилноста на она што го направи. Од него.

Климна со главата.

„Продолжи, Лавинија.“

„Морам да се интегрирам со Неа, но ми треба твое одобрување. Без твоја желба и допуштање, не смеам... и не сакам тоа да го направам.“ - се приближи до него. Ја спушти раката на неговото рамо. Него, крвта му проструи, жестоко, низ телото. Ја чувствуваше со толку голема желба...

„Зошто би имал желба?“ - успеа да процеди.

„За да бидам целосна. За да бидам целосна со тебе, и за тебе, кога и ти ќе го сториш истото.“ - очите ѝ преколнуваа. Тој трепереше. Желбата веќе ја имаше... а толку беше тешко да се изусти тоа.

„Лаокине, ти ме создаде мене, а Тој - Неа, во Тебе... Јас и Таа сме едно... твое дело... едно, наполу...“

Тој замавна со раката кон другата Лавинија.

„Оди!“ - рече - „Го сакам тоа. Оди.“

Секое решение е оптимално кога немаш подобар избор. Или кога воопшто го немаш... ја погледна.

Таа се заблагодари со насмевка.

Најубавата насмевка што дотогаш ја видел.

* * *

Прегратка и блесок. Краткотраен и силен. Тоа беше се. Ништо величествено. Само тоа...

...Прекрасно. Таа стои пред него.

Двете Таа.

Оклопот го немаше... Најнежната рака на светот го допре по образот.

Бура во него. Повторно.

„Која...?“ - му избега мислата во збор.

Звук на свончиња и фуги се разлеа по синиот остров; како маѓепсан ветер ги натопа неговите мисли: Тоа Таа Се Смееше.

„Ниедна од нив“. - прозбори самовилскиот свон. - „Твојата Лавинија...“ - додадоа фугите.

Допирот се претвори во прегратка која го запече... - „Бибешко сино.“ - почувствува во устата, а градите - изгледаше - не ќе го издржат притисокот на она внатре во нив кое растеше во својот бескрај.

Емоциите експлодираа. Мислите изгореа само за едно. Повторно...

Танц на голи тела. Без својата тежина.

Страст. Оган. Искон и Вечност. Мала Вечност.

Неговите раце минуваа по бисерот на нејзината кожа, изнудувајќи по мал дијамант во секоја пора... Телото кое пулсираше под неговите налети одговараше со жестокоста на рушител на светови. Не помала од неговата.

Бескрајноста на моментот на соединувањето проследи со диви судари на телата и прегратки кои не знаеја за својата сила... Најголемата нежност. Конечната припадност.

Кога на Господарот свој си му Господар. И обратно:

Кога на Робот свој си му Роб.

Кога Хаосот е неповторливо задоволство на единствен Инкреатор.

И само тоа постоеше. А Космосот го чекаше својот момент на исполнување. Кога телата се примирија, тој превзеде. Наоколу. Во нив. Меѓу нив. Им подари крајна исполнетост. Нежно, како сон, одникаде.

Нејзините крилја им беа постела. Неговите раце почиваа на нејзините гради, дарувајќи ги последните ситни нежности. Со усните ѝ го допре челото.

„Знаеш,“ - засвони нејзиниот глас - „боговите си ја даруваат едни надруги амброзијата на својата страст, за да станат едно... Така се раѓаат вселени.“ - мислата која ја изреч, ја проследи со насмевка - „Изродивме вселена...“ - се закикоти, и ги затвори очите. А тој, ги бакна. По еднаш секое.

Ја погледна.

„Тоа сè уште не е моја вселена.“ - седна, прегрнувајќи си ги колената - „Сè уште.“

„Да...“ - го погледна; ги собра крилјата, клекнувајќи крај него.

„Лавинија?“ - тој нежно се оттргна од неа. Се исправи. Таа го гледаше со прашање во погледот.

„Сакам да излезеш од тука.“ - повеќе не ја гледаше в очи. Таа молчеше.

„Оди си. Чекај ме таму... Надвор.“

Молчешкум, таа долизга, тивко, до него. Нејзината рака го помилува по лицето. Тој ја прифати, на кратко, и ја притисна на својот образ. Потоа, ја пушти од стисокот; погледна некаде настрана... Ги слушна нејзините крилја како ја одведуваат од него.

Кога погледна назад, неа ја немаше. Само лесно раздвижениот воздух кој го чувствуваше на своите сè уште врели образи, сведочеше за нејзиното доскорешно присуство во овој син свет.

Беше сам... Сам во себеси. Вистините го чекаа, онаму. Ги чувствуваше. Нема веќе многу што да му пречи да стигне до нив.

Се насмевна. Моќта проструи низ него. Ова е негов свет. Оној Лаокин го чека. Свездата чека на својот изгрев. Време е да излезе од својата утроба.

Сега има и зошто.

... ..

„Хоризонтот...“ - проструи мисла низ него. Блесна во својот пожар како една. Во мигот, единствена...

Подножјето на планинскиот масив се појави пред него. Сеќавањето на алтер-Лаокин потврди дека е ист како и претходно. Круната од вулкански купи сè уште исфрла густ, темно син чад и пепел од својата внатрешност... Нешто се побуни во него, и мислата веќе излета: густата завеса исчезна, и неверојатен блесок го обли Лаокина. Се насмевна.

„Нема покривки... Време за будење.“ - помисли, а следната мисла го пренесе во внатрешноста. Внатре. Директно, лице в лице, со себеси. Големината на Ликот не го уплаши, како што тоа се случи со алтер-Лаокин. Напротив: глетката беше прекрасна; им се восхитуваше на боите кои прелетуваа преку неговиот еноормно зголемен лик, и на непрекинатиот блесок кој го создаваше нивното

вibriрање. Ги забележа под тој светлечки лик, и белите стада еднорози. Од таа висина на која се наоѓаше - некаде во висина на очите на Ликот - изгледаа како море кое се бранува; како да сака да се распрсне наоколу со диви плисоци, но тоа не го дозволуваше црвено-црниот прстен околу... во тој прстен ги препозна црните јавачи и огнените бикови како бесно кружат околу стадата еднорози, набивајќи ги во сè потесен круг, и не дозволувајќи им да се растураат низ долината на - сега веќе - угаснатите вулкани.

Го погледна својот - налик на ѕвезда - Лик.

И овој го гледаше него. На момент како да препозна љубопитност во тој поглед. Тоа предизвика големо задоволство во него. Заблеска во синило. Речиси исто толку силно колку и Свездата-Тој...

„Овојпат си моќен.“ - загреме со силно ехо мислата на Ликот - „Можеби си оној кој треба да бидеш...“

„Зошто ги држиш овде?“ - одговори со прашање Лаокин, покажувајќи со погледот на белите стада - „Нема потреба... Отповикај ги чуварите... време е да ги ослободиш...“

На ова, Ликот, едвај забележително, ги поткрена веѓите нагоре. Усните формираа почеток на насмевка.

„Да ги отповикам?“ - прогрмеа, повторно, неговите мисли - „И, потоа, што со нив?“

Мисловното тело на Лаокин засветли уште појакно.

„Ќе ми треба нивната моќ; но, не и нивниот бес. Ниту стравот на црните јавачи... Само белите стада, и моќта на нивните чувари.“

„Тоа е МОЈА моќ.“ - одговори Ликот. Во очите му играше загатка.

„Да, тоа е МОЈА моќ.“ - одговори, пак, на ова, Лаокин.

Во истиот момент, во очите на Ликот заискри блесок, и белите стада почнаа да се преливаат во него; како да ги вцицуваше гигантско торнадо, отпревртено наопаку, а со својот извор високо во внатрешноста на Ликот... .. Не повеќе од неколку мига траеше сето тоа, и стадата беа целосно впиени. Свездата-Лаокин ги затвори очите.

„А сега - ти...“ - прогрме во Лаокиновата глава неговиот глас - „Што сега, натрапнику?“ - Ликот се смееше.

И Лаокин се насмеа на оваа блага провокација. Тој добро знаеше - што сега. И Ликот знаеше дека тој знае. Енигмата во големите светлечки очи, чекаше да биде решена.

На Лаокина тоа воопшто не му паѓаше тешко.

Ги погледна огнените долгорози бикови, и црните јавачи на своите еднорози. Сите тие, како во полусон кружеа наоколу, најверојатно не сфаќајќи каде се изгубија белите стада, и продолжуваа со својот трк низ долината, барајќи ги своите изгубени заробеници... Тој ги гледаше така едно време, а потоа го исправи својот поглед кон Ликот. Овој го набљудуваше. Со испитувачки, пробивен до самата срж, поглед.

Лаокин се насмевна. Беше задоволен од него.

Беше достоин.

Повторно ја погледна конфузната потрага на избезумените чувари по сега веќе непостоечките стада, и ја испружи својата лева рака кон нив. Од неа, силно, изби густ млаз синило, и ги обвитка со виорен облак на светлина која пулсираше. Црните еднорози почнаа да се пропинаат, исфрлајќи ги од себе своите јавачи, а биковите диво копаа по тлото, со исконски бес на првичниот Хаос.

Пена им избиваше од устите, а пламените јазици по нивните тела почнаа да се гасат, пред налетите синило... Црните јавачи се превиткуваа, паѓајќи на колена, како во некој чуден став за молитва кажана на некој уште почуден бог... Еднорозите бесно го удираа воздухот со своите копита, губејќи го тлото под своите нозе...

Лаокин се заврте кон Ликот, додека неговата рака и натаму остана испружена кон нив.

„Нема да ми помогнеш?“ - смирено го запраша.

„Зарем има потреба?“ - одговори со прашање Ликот, кој сета таа сцена ја следеше со интерес. Повторно имаше загатка во големите очи, и иронија во силниот глас.

„Не,“ - се насмевна повторно Лаокин - „но, ќе биде далеку полесно...“

„Се разбира...“ - се слушна ехото од мислите на Свездата - Лаокин, и млаз синило, исто така силен како Лаокиновиот, изби од големиот лик, удирајќи во и онака онемоќените згрчени фигури под него. Сега веќе, за неколку мига тие се смирија сосем, и се опуштија. Полека, бојата почна да им се менува. Темнината на црните едно-рози и нивните јавачи почна да бледнее, и да се претвора во синило; црвените огнови на биковите се повлекуваа пред напливите на она бебешко-сино спокојство кое преовладуваше по нивните моќни тела; сега... Лаокин ликуваше. Беше задоволен. Енигмата е речиси решена.

...Само уште да се затвори кругот...

Ја испружи својата десна рака кон Ликот. Последниот чин. Следното е - слобода.

...Само уште да се затвори кругот...

Млаз синило, исто толку силен како и претходните два, изби од неговата рака и удри во Свездата-Лаокин.

...Само уште да се затвори кругот...

Двата пара очи кои се разликуваа само по својата големина, се погледнаа: во поголемите веќе не сјаеше загатката. Беше решена.

...Кругот се затвораше...

Ликот ги протегна усните во насмевка, истоветна со онаа на Лаокиновото лице, и возврати со идентичен удар на сина енергија. Истовремено, биковите, и еднорозите со своите јавачи, блескајќи во својот нов сјај на сина хармонија која мирува врз нивните тела, исчезнаа во внатрешноста на Ликот. А сета енергија се заклучи меѓу двата господари на овој свет; просторот меѓу нив жареше сè повеќе со својот блескот, како сонце, што се раѓа...

Потоа... Имплозија; во Себеси.

И Експлозија... во Постојењето...

...Кругот беше затворен...

* * *

Гер најпосле се најде во удобноста на својата кабина. Чувствуваше голем замор.

Како и обично. Тоа му се случуваше секогаш кога својата работа ја вршеше совесно. Целото тело го болеше. Си помисли дека - можеби - баш и не мораше да врши вон-станични испитувања со екипата; во секој случај, не мораше и тој. А токму тоа и го исцрпуваше секогаш... И физички и психички.

Не ги поднесуваше комбинезоните за отворен космос. Мразеше да се чувствува трапаво, а тие скафандри токму таков го прават човека... На таа помисла, устата му се искриви во гримаса на презир, и тој фркна со носот. Сепак, кој подобро од него ќе ја завршеше таа рабо-

та? А тој беше совесен, кога се работи за истрага нему доверена.

Ги исправи рацете над својата глава, и направи неколку замавнувања лево-десно, со цел да ги растегне здрвените од умор мускули... Сè што постигна со тие движења, беше болка во грбот, и околу појасот. Тоа уште повеќе го онерасположи... Како што тоа пред некое време го направи и поручникот на патролниот брод кој прв стигна на лице место, добивајќи го сигналот за помош... - „Тој кретен,“ - огорчено помисли Гер, оживувајќи ја повторно таа ситуација во своите мисли - „не само што не знае да си ги среди мислите,“ - на Гер му требаа повеќе од два часа да ги среди хаотичните изјави на поручникот во својот извештај - „туку, успеа и сè да преврти на глава за само неколку часа!“ - повторно се разжести, присетувајќи се на фактот дека кога тој со својот тим пристигнаа на граничната станица, телата на „граничарот“ и андроидот беа не само изместени, туку и изнесени од просторијата во која се наоѓале за време на инцидентот... Дури и се обиделе - екипажот на патролниот брод - да го ревитализираат мртвиот „граничар“, употребувајќи при тоа и некои лекаства и хемикалии... И како што тврдат тие, не користеле никакви халуциногени дроги при таа постапка; но, факт беше дека во телото на „граничарот“ постои високо-процентно присуство на такви дроги. Но, од друга страна, кој и би помислил, воопшто, дека таква дрога би му помогнала на човек кому што мозокот му е едноставно престолен во каша?

„И како сега човек да работи во вакви услови?“ - воздивна Гер, и се завали во анти-гравитационото легло, кое благо се разбранува под неговата тежина... Знаеше дека е уморен, но дури сега, чувствувајќи ја крвта како му струи низ целото тело, сфати и колку. Како, наместо крв, некоја вжештена смеса да му ги гори мускулите, и му предизвикува болка во зглобовите. Му треба одмор. И тоа

добар одмор... Беше решен, патот до Централата на Граничната Управа да го искористи токму за тоа.

Го повлече контролниот пулт пред себе. Посегна по тродите, и ги постави на рацете и вратот. Тие се прилепија, благо затегнувајќи ја кожата на тие места; на пултот засветка зелено светло. Тој ја назначи саканата доза, и ги активира транквилизерите кои потекоа низ неговото тело. Овој пат внесе појака доза отколку обично; сакаше да биде добро одморен кога ќе истапи пред Комисијата... Кој знае зошто ли го повикаа... Баш нешто ново немаше што да им каже: ситуацијата беше речиси иста како и во другите случаи... Освен, можеби, оние високо-енергетски празнења: овојпат, беа ДВЕ; досега тоа не беше случај. Но, централниот компјутер на станицата регистрира две такви празнења... Sprema мерењата на неговиот тим, она енергетско празнење отповеќе, најверојатно потекнува од андроидот...

„Папагал... замисли си...“ - му забегаше мислите на друга страна, за момент - „Андроид-папагал...“ - повтор-но, усните му се растегнаа во гримаса, а веѓите бавно се издигнаа во знак на чудење - „Кој уште, тоа го видел?... А, баш настрадал...“ - и тоа беше малку чудно, му падна на памет: андроидот беше тешко оштетен, а сепак, тој и неговиот тим успеаја да извлечат неколку „андро-“ и „кибер-“ записи од неговата речиси уништена меморија. Во другите случаи, андроидите беа сосем очувани, но со бланко избришана меморија... - „Можеби, записите...“ - мислите сè побавно му течеа, а очните капаци му натежнуваа сè повеќе и повеќе - „...можеби мислат дека нашле нешто...“ - но, тој воопшто не знаеше што има во тие записи. Само ги испрати, заедно со целосниот извештај, во Централата. Дешифрирањето на тие кодови не спаѓаше во неговиот опис на работа.

Неговите сè понеповрзани мисли не наоѓаа одговор на прашањата кои си ги поставуваше... Долгопосаку-

ваниот одмор се приближуваше, и тој полека му се препушташе... А зошто го повикаа во Централата, толку многу и не го интересираше... Тоа и онака ќе го дознае кога ќе стигне таму.

Она што понекогаш го мачеше, и што, без некоја посебна причина постојано му се навраќаше во мислите, беше тоа високо-енергетско празнење, со таква моќ што оставаше отпечатоци во вид на структурни девијации врз материјалите во блиското опкружување... Се прашуваше каква ли е смртта предизвикана од таква енергетска експлозија: лицата на жртвите не оддаваа грч, туку само спокој... Тоа му остануваше врежано во свеста... Каква ли е таа смрт? Се прашуваше, сега пак, повторно без некоја објаслива причина, којзнае по кој пат...

Веќе беше на работ да му се препушти на толку посакуваниот сон, кога ја срочи последната целовита мисла, за тоа што сè би дал да знае - што е тоа...

„Најверојатно ништо...“ - му проблесна низ главата, за момент пред транквилизерите да го пренесат во онаа состојба на одмор - без соншита.

* * *

Повик. Лавинија?

Не.

Не е тоа бијно: оваа ѕвезда го има мирисот на неговата мајка; а ако уште еднаш пројде низ црна дуика со шолкави размери, си веќе дека ќе внимава; дека ЦЕЛИОТ ќе пројде, за задоволството да е целосно. И да не мора да се прекинува себеси повторно на половина растој.

Повик.

Не сега. Само ушће неколку мига... Онаа мала жолта звезда; само ушће неа да ја почувствува, на враќање.

Повик.

Мора да се врати... Ушће еден, последен миг... Да, и оваа планета го има вкусот на неговото раѓање. Исто како и оној астероид кога го заротира со своето проѓање, само за да го почувствува лиѓањето на осцилациите во ткивото на просјорот. Тоа толку го појситуваше на плачењето на бебето диносаурус прео мразот во наоѓање.

Повик.

Лавинија? Зошто ли не дојде да го придружува?

Повик.

Се враќа. Тоа беше... Таму, онаа мала спиралеста галаксија. Тука, при центарот... Но, некако е густа, неоформена... Каде е... Ох, грешка. Треба...

Малку понапред во Времето.

Така.

Повик. Појасен е сега. Не е Лавинија. Таа го чека овде...

Ја дојде, и Просјорот зајрејка со сиџни, искриви празнења на тивка енергија.

Ќ рече да се оформи - во видлива енергија... Вибрирачката слика на кристалната Лавинија зајрејка нао комуникациската антена на граничната станица. Изгледаше како да лебдеат заедно. Лаокин, во моментот беше заљубен во сејто што - заедно: нејзините заокружени линии и нејзиното шаренило наспроти сивото и остриите црти на станицата... Неговите два животи...

... Едниот кој сега го наушита. Бидејќи, повикот се повтори.

Облакој на Лакиновиој енишијетј засветли како свездена маглина. А, маглиније го носеа почешокој; чувствуваша на Нишио, и на Сэ, кога ќе ги оифашише во себеси.

Но, повикој зачестува.

Границај? Не..

Од оружатај сјрана.

Тој си даде форма на згуснатај мисла. Енерџија.

Кога заврши со згуснувањето, повторно го имаше своето тело; стоеше покрај Лавинија, и покрај станицатај која му беше дом... некогаш, одамна...

Таа го гледаше. нејзиниот поглед кажуваше дека и таа го слуша повикој.

Повторно.

Од оружатај сјрана.

Разговараа. Се разбираа, тој и Лавинија. Во самиот момент кога едниот енишијетј ќе просјруеше мисла, другиот ја резонираше. И обратно.

И чувстватај. И страсја.

И љубовта.

И, двајта исконски поларитетј биа едно - кога ќе посакаа.

Едно?

Ајавизам, велеше **Оној Кој Повикува.**

Тоа не мора да е конечно, велеа **Оние Кои Повикуваат.**

Од оружатај сјрана.

А тој и таа ја сознаваа суштинај на конечнатај совршеностј. Без губење на себеси; совршенството како множина. Бескрај на единственостј. Како едно.

*Време да поминете, велеа **Оние Кој Повикува**.*

Од оружата сѝрана.

*Бескрајот како точка. Безбројот како едина. И, точката бескрај, и единајта множество. Постоеше многу нешто, во безбројните гласови на **Оној Кој Повикуваат**: познати гласови; чувства и мисли; бесконечно знаење... и препознавање - кај Лаокина... некои, можеби... „граничари“?*

Вкусот на препознавањето е тојла нишка на синило. Ја подели со неа.

Таа засветка во својата нова форма на долготрајна црвена комета, и му подари сѝрасот како благодарност за тоа. Тој ја вкуси, и сеќавањето на Лавриниот избледе; синиот остров пропадна долу, во однос на силината на доживеаното... Сепак, сега за прв пат ја почувствува целата сила на раѓањето вселена; а сега она претходно, изгледаше како бледа симулација на крајното, висшинско доживување...

Си даде форма на пулсар. Премногу блескав за да има одредена боја.

Беше среќен. Крајно.

Задоволен од екстаза. Сепак, сè има своја смисла. Сè...

... Дури и Постоењето.

Се разреши од Мисла. Ја повика Лавинија. Нејзиниот ентитет се претвори во темен, црн кристал на убавината во него.

А гестовите - беа зборови...

Последниот чекор, го презрна таа него.

Време да преминеме, ја бакна тој неа.

*Таа ја сакаше формата на минијатурна, темно - -
жолта звезда, како олицетворена љубовна страс. Како
најдлабоко претисказание за Постојењето.*

*Тој ја претпочинуваше формата на згусната мисла,
како облак свкаста енергија сред црнлото на
вселената. Така, најдобро го чувствуваше ткивото на
Просторот, и словите на Времето.*

Такви и се осврнаа кон нивната дестинација.

*Се придвижија - со среќна решеност - најпому, од
каде доаѓаше повикот. Зачејќокој на новиот Универзум
е таму, каде што е нивната цел:*

Абсолутиот-ембрион ги чекаше...

...Од друштвото страна на Границата.

Скопје,
април 1994

*„Ни прашањата не ги знаеме сите. А сонуваме,
слепечкум, за Одговорите. Денес грско, утре срамеж-
ливо, ќе се обидеме да одговориме... И повторно
одговорот го завршуваме со прашалник.*

*Но, обидите нека се бројат... И што е неоислива
храброст. Храброст на Постојењето.*

*Можностите се дом на Бескрајот... А и Времето
најтежно врз Нас; се чувствуват презирот на Неопоз-
натото кон Нашата нишпостност; кон Нашата незна-
чајност. Дрскот е што да не го забележуваат...*

*Но, сепак, Ние се обидуваме. Зборуваме за она
што МОЖЕБИ е Вистина. Бидејќи,*

Кои сме Ние да кажуваме Вистини?

...

Нашата Гордост не бара поодолго од Нас.“

СОНОТ НА ЧОВЕКОТ

Феол знаеше дека еднаш до ова ќе дојде, барем тој веруваше во својот сон... Уште одамна, колку ли беа, десет, или... Да, тринаесет години и нешто повеќе откако тој, Феол Нуво (Faell Nouveaux), како млад, докажан

физичар од областа на микро-нуклеарната физика, излезе пред Земјанскиот Совет за Наука и Развој; и полн со оптимизам и младешка полет, ги изнесе своите замисли, своите соништа, своите животни надежи, за својот проект; и неговото барање за дозвола да работи на него под покровителство на тој ист Совет, а со тоа и под покровителство и помош на самата Земјанска Унија. Тоа беше негов сон. Негов живот... Да, да, тогаш Претседателот на Советот, по Феоловото повеќечасовно излагање, и по кратко консултирање со другите членови на Советот, кои беа Земјанската елита научници од сите профили, на доста учтив начин, но категорично, официјално одговори со - Не: „Ценејќи го Вашиот оптимизам, ценет колега, и Вашата верба во Вашите замисли, мораме да кажеме дека овој проект е доста интересен, од теоретска гледна точка. Но, бидејќи Советот смета дека тој проект е практички неизводлив, и неиздржан, а самата идеја, иако доста стара, сепак е утописка, и базирана врз неосновани претпоставки, и голем дел врз бујна фантазија, одлуката на Земјанскиот Совет за Наука и Развој е дефинитивна, и гласи: Проектот бр. 100987-СВМА-3, заради својата фактичка неоснованост, и заради својата некорисност по Унијата во случај на евентуален успех на истиот, СЕ ОДБИВА, и истиот не стапува под спонзорство на Земјанскиот Совет за Наука и Развој.“

Феол сега се сеќаваше на тие моменти со јако чувство на победник, со една тешко објаслива злорадост, замислувајќи ги лицата на оние кои тогаш го одбија, кога ќе разберат за неговиот успех. Но, добро знаеше дека сега, ретко кој и се сеќава на него и на неговиот проект, а исто така ретко кој од тогашните членови на Советот се сè уште во него. Но, зарем е важно сега тоа? Тој победи... Тој успеа... И сонот му се исполни... И пак се прашува дали сето тоа е вистина, реалност... Да, последните резултати овие денови, тоа го докажаа... она што го гледа на мониторите околу себе е реалност... А и лицата на него-

вите соработници, си помисли, лутајќи со погледот низ неговата лабораторија: „...Нема некоја видлива среќа, нема еуфорија, а... А јас сето ова малку поинаку си го замислував; зошто само олеснување... леснотија? Зошто не - радост? Вистинска радост... а не само леснотија, и... и чувство на... Празнина? Загуба? Зошто...?“ - кај Феола, прашањата обично најдуваа и одговор, но ретко - кога се работи за чувства, тогаш постојат само нагаѓања - „Готово е... можеби затоа? Но... Крај-леснотија, и крај-загуба? Една причина за сè? Крајот е тука... а сепак нема среќа... радост, или...“ - во тој момент се слушна гласот на Хелид Куул (Haelled Koowl):

- Феол, сер, што уште чекаме? Зошто, по гаволите, некој не рече: Успеавме!? Зарем никој не гледа, или никој... - но, не се доискажа. Поточно, не успеа да го направи тоа. Беше прекинат, и тоа остро и беспоговорно:

- Секогаш избувлив, зар не? Никогаш стрплив доволно, а да не направиш егзодус... Ти си створен за тоа, Хелиде!

На овој, за нив добро познат глас, сите освен Феол, се завртија наназад и погледнаа нагоре. Феол не го направи тоа. Добро ја познаваше целата таа сцена. Горе, позади нив, над потковичестата структура на носачите за поголемиот број на Феоловите апарати, компјутери и машини, стоеше посебно за такви и само такви случаи направена тераса, обликувана на тој начин, да изгледа како еден од командните мостови на воените бродови на Земјанската Унија кои вечно крстосуваат по нејзината периферија, чувајќи ја од евентуалните непријатели кои никогаш не се појавуваат; на таа тераса, на тој „команден мост“, надополнувајќи ја целата сцена и атмосфера, гордо исправен во својата златно-тиркизна униформа на Униски генерал, стоеше Јанинг Туи (Janning Tui):

- Да, можеби дојде време да се рече: успеавме! Но, кој тоа, кажете ми, го очекува од вас? - неговиот глас, авторитативен како и секогаш, одекнуваше низ лабораторијата. Но, на ниеден од присутните не им успеа, а да не го забележат слабото треперење на тој глас, а и вешто прикриената возбуда во Јанинговите очи и движења, кои, обично, плена со својата лежерност и елеганција. Тоа беше како некој знак на претсказание за сите во просторијата, дека нешто, во најмала рака невообичаено, ќе се случи. За сиве овие години, секој од нив научи да ги разбира знаците на јазикот на телото на Јанинг, како што многумина на Земјата знаат, на пример, да гледаат во небото за да предвидат дожд или суша, или слично; или, поточно, како што уште повеќе луѓе на Земјата знаат да гледаат од рака, или на карти - ете, со таа точност.

- Кажете ми, кој тоа го очекува од вас? - го повтори прашањето упатено кон присутните, како што често правеше кога сакаше да ја интензивира драматичноста на својот говор, и да го зголеми вниманието кон себеси - Не, тоа не се очекува од вас... - со широко, театрално движење на раката, тој од својата повластена позиција, покажа кон нив - Ниту од мене, со моите седумдесет и нешто години... Феол, Феол е тој што треба да каже: успеавме! Тој е тој што ќе го рече тоа кога ќе дојде време, а времето ќе дојде кога тој ќе биде спремен да го каже тој збор... Да, тогаш ќе е времето... - потоа додаде, нешто посмирено:

- А јас, мислам дека е времето - да слезам долу... - и, набргу се изгуби од својот „команден мост“. По кратко време, се појави во лабораторијата; на тивкиот шум од вратата на лабораторијата, Феол тешко се исправи од столицата над главниот монитор, и полека се сврти кон Јанинга, соочувајќи се со испитувачкиот, пробивен до самата срж поглед на виталниот старец. Гледајќи во него, на Феола во еден краток момент низ свеста му поминаа сите

оние моменти во овие тринаесет и нешто години кои ги помина во речиси целосна изолација со своите соработници и - Јанинга.

„Да, Јанинг...“ - си помисли Феол - „Некои луѓе се едноставно предодредени да бидат сакани и почитувани, а Јанинг е еден од нив...“ - Феол не можеше а да не се присети на нивната прва средба, веднаш по неговиот крах пред Земјанскиот Совет за Наука и Развој. Баш во моментот кога на Феол му се чинеше дека пропаѓа во бездната на безнадежта, и кога сè околу него беше црно, се појави Јанинг Туи, кој тогаш беше почесен член на Советот; тој, без некој голем увод, го кажа своето:

- Јас сум Јанинг Туи... Доволно авантуриста, и доволно луд, а што е најважно, мило мое момче, доволно богат за да ти помогнам да го оствариш, или барем да се обидеш да го изведеш своето животно дело... - Да, Јанинг знаеше сè, за секого од овој мал тим овде, и кој тим тој самиот го собра, баш сè, а можеби и повеќе отколку и тие самите знаеја за себе... Така често мислеше Феол... па и за неговиот проект, неговиот сон... Уште тогаш, пред тринаесет години.

„Зарем сум човек кој е толку лесен да се прочита? Или, можеби Јанинг е нешто посебно... да, да...“ - а во моментот, очи в очи со Јанинга, Феол бараше зборови, грчевито... Што да се каже? А секако, тој веќе знае... Јанинг ја чувствува затегнатата атмосфера. Ја знае и причината: Јанинг е првпат овде, долу во лабораторијата, со нив и до нив. А сите тие беа навикнати да го гледаат само горе, на неговиот „команден мост“ или пак насамо, очи в очи, во неговата канцеларија, уредена како офицерска кајита од дамнешната историја на Земјата; како во оние водени пловила со големи платна кои го фаќаа ветерот за да ги носи, и кои целите беа од дрво.....Феол најпосле, по тој краток и напнат молк, се реши да проговори:

- Да, веќе одамна е време да се рече: Успеавме... Но, не знам дали сум спремен за тоа. А и ако не сум, не знам зошто... Да, она што сакавме да го докажеме, го докажавме. Она што сакавме да го откриеме, го откривме. Фактите се тие. Без оглед на тоа дали сум спремен или не, овојпат Хелид е во право... Успеавме. Успеавме... - на Феол му се вратија сеќавањата за тоа, како дозна за успешните обиди на научниците од Институтот за Микрофизика на Месечината, да одвојат и изолираат од тахионските зраци, зраци кои се милиони пати помали од димензиите на атомарните честиици, и ги нарекоа калионски. Тогаш, во него се родија првите замисли, првите зачетоци на неговиот проект... уште ембриони... пред повеќе од шеснаесет години. И, по две години обивање врати на институти и слични установи, се најде пред Земјанскиот Совет за Наука и Развој. И таму каде беше одбиен... И таму каде налета на Јанинга... Или пак овој на Феола.

- Немавме време да го прославиме нашиот прв успех... - зборуваше Феол - имаше толку многу за работа... Да, докажавме дека она, што сме го нарекувале бесконечност, е во стварност ништо, или е многу, многу повеќе од она што мислевме дека е... Да, го докажавме и покажавме постоењето на Универзумот по нивоа... Го докажавме тоа дека секоја честиица, протон, неутрон, електрон, е свет за себе... Дека, и нашиот космос е само некој мал, безначаен, неутрон, протон, електрон; кој знае што од нив. Протон? Или неутрон, или електрон, во некој свет на дивови чија големина за нас е несфатлива. Та, за нас е несфатлива големината на самиот наш космос. И, исто, дека и тој свет на дивови е пак, само некоја безначајна честиица во некој трет, уште поголем свет, итн. Зарем тоа не е најголемото човеково откритие после огнот, и тркалото и сè друго понатаму? Зарем тоа не требаше да се прослави? - Феол сега веќе зборуваше горливо, гордо, глув и слеп за другите, исправен пред Јанинга и пред главниот монитор, сред тишината која никој од неговите соработници не се

осмелуваше да ја оскврне; а тој се секаваше на сите оние напори да создадат машина за константно производство на калионски зраци, и да конструираат апаратура за бележење и снимање, на принцип на истите. А колку ли време им требаше, за да сите тие бројни машини и апаратури ги синхронизираат со помош на колку ли силни компјутери? И... и кога неодамна успеаја да продрат во тие честици, па да го бележат и снимаат тоа внатре во нив - тие космоси, тие светови... - Тоа на Феола му беше пред очите, и тој не застануваше да зборува... А другите... молчеа. Тие оваа приказна ја знаеја, со неа и за неа живееја овие тринаесет години, и сега таа приказна повторно ја слушаа: Феол Нуво го раскажуваше својот сон... и неговото остварување...

- Имавме право! Имавме право да славиме, затоа што бевме во право! Но, кога се покажа дека со оваа апаратура можеме и да го набљудуваме тој микро-космос во честиците, процесите во него... Кој тогаш мислеше на прослава? Ја откривме бесконечноста, откривме повеќе бесконечности... Снимивме, можам да речам, повеќе од цела холотека и видеотека заедно, цел рид снимки, холограми, видео-снимки... Видовме раѓања и умирања на вселени, го видовме крајното ширење на космосите, и неговото собирање... Видовме дека по секој колапс има ново настанување... Да, успеавме... - гласот на Феол стивнуваше, и тој почувствува како во него повторно се јавува чувството на губиток...

- Успеавме, и време е тоа да се објави пред Земјанската Унија... Мислев дека тоа ќе ми причини голема радост... дека ќе уживам, дека од радост и среќа не ќе знам што со себе... Но, нешто не е во ред. Не е така како што си замислував... Овие тринаесет години јас живеам за ова; тоа беше смислата на моето живеење... А сега е готово сето тоа... Чувствувам загуба, дека најплодотворниот дел од мојот живот поминал... И тоа е тешко. Тоа не

ми дава искрено да се радувам на нашиот успех... Ете, го остварив мојот сон... И што сега? Што сега... - Феол гледаше некаде зад сидовите, неговиот поглед беше вперен некаде во далечината, но сите знаеја дека во стварност ништо не гледа; го знаеја и тоа дека е свртен кон себе, дека Феол во овој момент гледа во својата душа, и бара излез од кафезот на својот сон...

По говорот на Феол, Јанинг полека, замислено почна да шета низ лабораторијата, опкружен со шепотот на апаратурата околу него. Најпосле, по долгиот молк кој го остави Феоловиот говор, Јанинг добро ги разгледа лицата на сите во просторијата... Лицата на Феоловите соработници, кои тој, Јанинг, лично ги одбра, и собра овде. Погледот му шеташе од лице до лице, секое толку добро познато:

Хелид Куул, брзиот, нестрплив, и избувлив Хелид, кого Јанинг го собра за во тимот некаде на Месечината, во некој бар, каде во алкохол ја бараше утехата за неговите научни неуспеси и падови; но, со помош на Јанинга, успеа да се извлече од бездната во која паѓаше, и даде сè од себе за проектот. Сепак, тој беше одличен научник, и експерт во своето поле, но никогаш не можеше да биде дипломат, и тоа и беше основната причина за неговиот пад. Во овој тим не беше потребна дипломатија, и овде успеа да даде свој максимум.

Вториот член на овој тим беше Хамона Сирин (Hammonah Seerin), која Јанинг ја доведе во тимот директно преземајќи ја од Академијата за Врвни Експерти на Земјанската Унија, веднаш по нејзиното бриљантно завршување на студиите. Таа беше најкратко во тимот, само седум години. Зачудувачки брзо се вклопи во тимот и во Феоловите замисли; и тоа беше Јанингова заслуга. Тој знаеше како во луѓето да внесе верба, оптимизам, лојалност и самоверба. На секого посебно, со занес, му го

излагаше Феоловиот сон, толку добро како да беше негов, и го претвараше во нивен.

Третиот член на овој тим, беше стариот Јанингов пријател и врсник, Хајмар Лајдени (Heighmar Laideny), стар и признат научник, кој во тимот дојде само заради пријателство Јанингово. Но, набргу и тој потпадна под општата атмосфера на истражувачки занес. Заедно со Феол Нуво, тоа беше целиот тим.

Јанинг ги забележа Феоловите стравувања, но се смешкаше во себеси. Јанинг знаеше што треба да направи.

- И така, Феоле, прашуваш што сега?... Какво прашање, мил мој! Не, не е сега време за такви прашања... - неговиот глас беше насекаде во просторијата, во секоја пора, длабок, моќен, а сепак, ни малку, ни малку гласен - Јас сега ќе поставувам прашања, а вие ќе одговарате. Вам многу нешто треба да ви се објасни... - и на момент застана, за да го постигне оној степен на внимание кој го сакаше. Феол пак го погледна, и уште еднаш се фати себеси како размислува за него:

„Кој... Кој ли е Јанинг Туи? И каква ли е таа негова моќ над луѓето?“ - тоа беа прашања кои ги поставуваа сите овде, и не еднаш, во овие тринаесет и нешто години меѓу нив се имаше развиено расправа околу тоа. И покрај сè, најповеќе се прашуваа зошто воопшто се понуди да го финансира овој проект. Низ Земјанската Унија за него, во шега знаеја да речат дека е „чудак по професија“, па мислеа, можеби, и ова е еден негов хир. А бидејќи и Хајмар Лајдени, неговиот долгогодишен пријател, не знаеше скоро ништо за неговиот приватен живот, нивните дискусии, без исклучок, остануваа јалови. И како годините минуваа, таа тема сè поретко и поретко се споменуваше. Но не затоа што тие повеќе не мислеа на тоа..... Феоловото размислување го прекина Јанинг, кој, по

кратката пауза, некако чудно, меланхолично се насмеа, и потоа... Потоа следеше цел рафал прашања на кои и не чекаше одговор:

- Кажете ми дали ги одредивте законите по кои се подредени сите тие светови, по нивоата? Универзални закони? - грмеше Јанинг.

- Па, - се обиде да одговори Феол - не сé уште, но...

- Дали ги одредивте правилата на времетечењето - го прекина Јанинг со ново прашање - од честица до честица и од ниво до ниво?

- Не, но со споредба и систематско проучување...

Дали можете да кажете во што е разликата меѓу космосот во протон и оној во неутрон или електрон? - продолжуваше Јанинг, речиси и не слушајќи ги обидите на останатите да одговорат.

- Не, но со време...

- Дали можете да кажете за нашиов космос дали е протон, неутрон, или електрон?

- Не, сер, - овојпат се обиде Хелид да одговори, кој и покрај многуте години заедно, Јанинга и Феола сé уште ги ословуваше со „сер“. „Стара навика“, велеше тој. Но, сега и тој беше прекинат од Јанинга.

- А дали можете да откриете каде и во кои од тие честици има живот, и визуелно да го прикажете?

- Не сé уште. Но, за кратко време, само да ја усовршине апаратурата, ќе може. - Феол овојпат не беше прекинуван од Јанинга, најверојатно затоа што овој немаше повеќе прашања.

- Ќе може. - продолжи Феол - Со калионските зраци имаме големи можности. Само да се усоврши апаратурата, за релативно кратко време. - заврши Феол, малку збунет од ваквиот истап на Јанинга. „Зарем е можно тој сé

уште да не е задоволен од постигнатото?“ - се прашуваше Феол. Јанинг беше чуден, и тешко предвидлив, но ова никој не го очекуваше; и сега, сите беа веќе видно нервозни. Да, Хамона веќе ја влече својата коса кон устата и нервозно ја грицка; Хелид нервозно се поместува од нога на нога; Хајмар тупка со прстите по еден од мониторите и се огледува низ просторијата. А сите во исчекување. А баш наспроти сета таа мачна атмосфера, Јанинг тивко воздивна, го крена погледот, и почна мирно да зборува, чешкајќи си ја својата кратка, седа брада.

- Дали гледате, мили мои, колку работа уште има? Не, не вела дека вие тоа морате да го направите, не... Вие вашата работа ја завршивте одлично. Но, пред малку, Феол праша: Што сега? Ете, што сега: зарем не гледате колку перспективи, нови, се отвараат? Да се одредат сите тие закони, да се испитуваат сите тие светови... Замислете колку ли само живот има околу нас... во сите тие светови. И чека да биде испитан. Да, еден сон е исполнет, Феоле... Најди си друг! Ти барем знаеш што значи исполнет сон... Не се сите со таква среќа, ретко кој е, и мора да знаеш да го цениш тоа... - тука гласот на Јанинг се прекрши и тој стануваше сè потивок и позамислен, а тишината сè поголема.

- Некои луѓе не можат да го остварат својот сон. Од оваа или онаа причина. Познавав еден таков човек. Сон му беше да биде астро-морнар, офицер во Одбранбената Флота на Земјанската Унија. Сонуваше за тоа да седи на командниот мост на некој воен брод и да коман-дува со него. Низ космосот. По периферијата на Унијата, и подалеку, во неиспитаните делови на космосот... И кога тој сон се искристализира во неговата глава, и кога тој човек сфати дека тоа е неговиот живот, се пријави во Кадетското училиште на Земјанската Флота. Го одбија. Го одбија заради некоја глупава болест... нешто со коските... заради некоја проклета болест која не дозво-лува човек да

остане во отворен космос подолго време... И, сонот стана неостварлив... Но, човекот се обиде да оствари барем дел од својот сон...

...Се обиде и во Трговечката Флотила на Земјанската Унија... Но, и таму беше одбиен... И сите молби, и барања, и... и сè, ништо не помогна.....Човекот почна да пропаѓа... пропаѓа... сè додека не налета на една ситна група интерстеларни шверцери. Којзнае зошто, можеби нивната вродена честитост спрема таквите како нив, или возбудливоста на нивното живеење; тоа човекот малку го истргна од мртвилото во кое имаше западнато, и тој почна да работи на разни незаконити дејности; од почеток само обичен шверц, но подоцна и со разни други манипулации, и скала по скала, со години, а се разбира, закован за сончевиот систем, бидејќи за подалеку не можеше, тој се искачи на врвот на црната берза, со пари и средства, толку да и самиот не знаеше колку ги има... Но, не беше ни задоволен, ниту среќен... Ја напушти и таа незаконита работа, и со помош на своите пари, се вметна во џет-сетот и елитата на Земјанската Унија. Се здоби, пак со помош на своето богатство, а и големата желба, со добра наобразба од многу области. Но,... и тоа не го направи среќен. Тоа не го замени неговиот сон. А неговиот сон не го оставаше на мира... Едноставно, не го оставаше на мира... - Јанинговиот секогаш сигурен и над луѓето моќен глас сега трепереше... А на краевите од неговите очи загледани во некоја неодредена точка во далечината на просторијата, се појавија солзи... Сите видоа, сите знаеја, сите - сфатија. Во просторијата владееше таква тишина што се чинеше дека и апаратурата замре... Да, Јанинг, за првпат во овие тринаесет години, а можеби и првпат во својот живот, зборуваше - за себе...

- И кога веќе не знаеше што повеќе, тој човек сретна друг човек, опседнат, исто толку, со свој сон. И виде како тој друг човек е на пат и тој да го изгуби својот

сон... И реши да не го дозволи тоа...! Реши, со сè што има, со сите сили да му помогне на тој друг човек да го достигне, или барем да се обиде да го достигне својот сон. И кратко по тоа, работата започна. И одеше на добро. Тој друг човек беше на пат да го оствари својот сон. А човекот кој веќе одамна го изгубил својот, гледајќи го тоа, беше радосен. И кога тој друг човек најпосле го оствари својот сон, човекот со изгубен сон беше среќен... среќен... - на Јанинга солза му се стркала по образот... И не само нему... - Помагајќи му на другиот човек да го оствари својот сон, тој најде утеха за својот неостварен... И сега, тој човек е најпосле мирен... мирен... и без кошмари.....

...Јанинг заврши со својата приказна. Феол, со насолзени очи, пријде кон Јанинга, и низ стиснатото грло, исцеди, топло:

- Јанинг, ти... Јас...

* * *

Ферфис (Fairfiss) изнервирано и бучно влезе во одделот за анихилација. Афтрион (Afttrion) ја крена главата од над апаратурата која само што ја стави во погон, и збунето ја исправи својата кратка сурла кон Ферфиса.

- Афтрион, бргу кажи ми, со која серија позитрони работиш денес? Со S-серија? - не огледувајќи се на неговата збунетост запраша Ферфис.

- Денес? Да, со S-серијата. Зошто?

- Знаев! - изнервирано прокоментира Ферфис. - Знаев! Оние будали од Одделот за проверка на Живот никако да се научат добро да си ја вршат работата!

- Но, Ферфис! Што е сега, зарем повторно истото?!? - почна да му се разјаснува на Афтрион.

- Да, да! Вршев пред малку проверка на тестовите. - објаснуваше Ферфис - Знаеш, чиста рутина. И, во серијата S открив пропуст на тие идиоти... Во еден од тие позитрони има Живот. Развиен. Во позитронот 214-S. Превземен од Одделот за испитување на Експерименталните Честици. Тие момци совесно си ја завршиле работата, но...

- Но, - се вметна Афтрион - како и обично, оние од Одделот за проверка на Живот, при рекапитулацијата на сериите, ни пратиле и честица, позитрон со Живот.

- Да, и веќе ми се преку глава! Ова веќе премногу често се случува. Мора да поднесеме пријава за инспекција во тој Оддел. Мора веќе еднаш да почнат да работат како што треба, тие... Бев прво во Одделот за испитување на Експериментални Честици и проверив повторно. Богато развиен Живот, иако само една раса.

- Па, можеби и не е толку штета - одговори Афтрион - ако е само една раса; со тоа можеме да се тешиме, бидејќи S-серијата е веќе во апаратурата, која е активирана, и назад нема.

- Уф!!! - на Ферфис сурлата од темно-сина премина во цијан. А тоа се случуваше само кога беше бесен.

* * *

Феол, потресен, стави рака на Јанинговото рамо. Овој, кога ја почувствува нејзината тежина, се созеде малку, и го погледна Феола. Овој изусти:

- Јанинг, ова никогаш нема да ти го заборавам. Цел живот ќе сум твој должник и никогаш не ќе можам да

ти се оддолжам... - Феол, од возбуда, трепереше... А Ха-мона, тивко плачеше. За себе, среќна и истовремено потресена од сцената, од приказната, од вистините меѓу нив...

* * *

- „Десет единици до анихилација!“ - објави звучникот на пултот пред Афтрион.

- Ах, да те прашам нешто! - се огласи тој - Како им тече времето на тие во 214-S?

- Нешто побрзо отколку кај нас. - одговори Ферфис - Не многу.

- „Девет единици до анихилација!“

- А дали доволно за... - заусти Афтрион да запраша, но Ферфис го прекина:

- Не! Нималку доволно за таа раса да изумре.

* * *

- Не си ти никаков мој должник, Феоле. - се насмевна слабо Јанинг - Да не беше ти со својот сон, јас сè уште ќе ги имав моите кошмари! - Јанинг се исправи пред Феола - Колку си ти мој, јас сум твој должник. - и, човекот кој го загуби својот сон го прегрна човекот кој го оствари својот. А сите други, занемени, гледаа.

* * *

Афтрион ја мазнеше својата кратка сурла со тропрстата рака.

- „Четири единици до анихилација!“ - објави звучникот.

- Ферфис, знаеш ли тие, од 214-S, како се нарекуваат? Велиш, си го прегледал досието за нив.

- Знам. Но, зошто ти е?

- „Три единици до анихилација!“

- Па, сакам да знам... Не ми е баш лесно... Можеби ќе им речам збогум кога ќе ги снема, што знам?

- „Две единици до анихилација!“

- Во ред, Афтрион... Земјани. Земјани се нарекуваат.

- Зе... Зем... Уф! Зем-ја-ни? Па, тешко некое име, за мене. А? Зем-ја-ни!

- „Една единица до анихилација!“

* * *

Јанинг се оттргна од Феоловата преградка, и весело се осврна кон останатите. Пак беше истиот, стар чудак.

- Па, толку засега за трогателни и слични работи! Сега е време да прославиме! Ајде сите кај мене во мојата кајита. Имам прекрасно старо вино... вистинско, природно вино, господа... а не како оние синтетички помии...

- И јас ли? - се јави Хелид весело - Зарем и на стариот пијаница вино? И тоа природно и вистинско?

- Да, мил мој, да! За сите! За нас, за сонот, за човештвото... - и Јанинг ги поведе кон својата кајита.

* * *

- „АНИХИЛАЦИЈА!!!“ - се огласи звучникот. Афтрион резигнирано се опушти во својата столица, а Ферфис се изгуби да ја напише одамна планираната пријава...

* * *

Но, не стигнаа до неа...

ALEA IACTA EST

Денес е денот кој подобро да не дојдеше. Утринава бев на градилиштето. Меѓусвездениот брод кој се градеше долго, долго време, е спремен за полетување. Штета. Таа изградба можеше да трае подолго. А сега, ќе

има многу промени во нашите животи. И пак, штета. Не дека сум против промени воопшто, но овие промени нема да донесат ништо добро. Во тоа сум сигурен, бидејќи за најважните промени причина ќе бидам јас, Фогел, синот на Лебедов - главниот физичар на меѓусвездената експедиција „Фогел 1“ по која и го добив името. Баш во текот на патувањето кон Фогел, свездата за која се претпоставува дека има планети погодни за живот, меѓусвездениот брод „ASTORIA“ доживеа хаварија. Беше повлечен во овој троен систем од една звезда и две црни дупки. „ASTORIA“ имаше среќа, да на некој зачудувачки начин се провлече низ сите гравитациони вртлози, и по повеќе од година дена истраги, пресметки и маневри, успеа да се спушти на единствената планета погодна за живот. Ја нарекоа Тера, по Земјата, нивната родна планета. Мојот татко ми кажува дека во овој троен систем има преку дваесет небески тела кои можат да се наречат планети и кои се движат по крајно необични орбити меѓу овие две црни дупки и свездата, кои создаваат безброј гравитациони вртлози со своите јаки полиња на гравитација. Ние, од оваа планета која има најдобра орбита, која кружи околу свездата и има орбита најблиска до елипсата, можеме да видиме само уште две планети. Секој 6 циклуси т.е. секој 13200 плими¹⁾, гледаме уште една планета високо над свездата, која се губи по неполн циклус од појавувањето, незнајно каде, следејќи го својот пат низ гравитацискиот лавиринт...

...Тера е планета за која секој колонист сонува. Нејзината орбита условува константна клима, во која успеваат речиси сите земјански култури. Колонистите од меѓусвездениот брод „ASTORIA“, меѓу кои беа и моите родители, ја населија оваа планета, но не само затоа што

---

¹⁾1 Терански циклус = 1 Земјанска година; 1 Земјански ден = 6 Терански плими + 6 Терански осеки (1 плима = 2 часа, па следи 1 осека = 2 часа, и така наизменично)

останаа безнадежно заробени во овој систем-стапица, туку и затоа што таа беше идеално место за секој коло-нист. И не само што ја населија; тие научија да живеат паралелно со природата, во взаемност со флората и фау-ната на оваа прекрасна планета. Со време, изградија и населба за постојано живеење, која прерасна во Нова Земја, единствениот град на целата планета. Тој постојано се шири со порастот на населението. Татко ми кажува, дека Нова Земја не личи ни на еден град на Земјата. Нова Земја е град кој на никој начин не го нарушува животот на планетата. Постојат исто така уште неколку локации на планетата на кои се работи и привремено живее. Таму се вршат работи за потребите за колонијата; разни производни процеси во кои се искористува и последниот молекула од секој материјал, и при кои не се нанесува ни најмала штета на екологијата на планетата...

...Јас и моите врсници сме првата генерација родени во оваа планета. А неколку циклуси пред јас да бидам роден, мојот татко дојде на идеја како едно добро опремен меѓусвезден брод би успеал да се извлече од стапицата на овој троен систем. Оттогаш почна со својата работа заедно со другите научници. Благодарение на зачудувачките иновации и брзиот развој на Теранската технологија и наука, која колонистите со многу љубов и инвентивност ја развиваа од основите на Земјанската, а и благодарение на упорноста на татко ми и неговите колеги, работата успешно напредуваше. Но, изградбата на меѓусвезден брод не е мала работа, и иако градителите како основа ја имаа старата „ASTORIA“, работите се оддолжија на многу плими и циклуси. Јас многупати сум разговарал со татко ми за таа можеби залудна работа, но тој секогаш ме убедуваше дека нема место за сомневање, и со истиот ентузијазам продолжуваше понатаму. Но, го разбираам. И кај него, како и кај сите колонисти родени на Земјата, беше силно изразена носталгијата. Ете, Тејлор, еден од

тројцата главни погонски инженери на „ASTORIA“, својот син го крсти Бостон по својот роден град. И тоа не е единствен случај. И баш таа носталгија и надежта дека пак ќе се вратат на Земјата ги тераше понатаму и понатаму...

... И сега, меѓусвездениот брод „ASTORIA 2“ е готов, 84 плими пред мојот дваесет и први роденден. По неколку стотици плими припреми, ќе полета на Земјата... Прашањето за патниците беше поставено веќе пред еден циклус, поточно пред 2220 плими, нешто повеќе од една Земјанска година. И сите колонисти - родени Земјани - се пријавија. По јавна дискусија и гласање, се дојде до заклучок дека и без „првата постава“, т.е. оние колонисти кои претставуваа основувачи на сето она што сега заедно го уживаме, ќе може да се продолжи животот без некои поголеми промени. А и секако треба да се признае, дека ако нивните плими не поминале, веќе одминуваат: најмладите од нив веќе се во втората половина од животот.

* * *

...Седам во широката и удобна фотелја на верандата на нашата куќа, под длабоката сенка на настрешницата, и слушам како некој ми се приближува. Знаам и дека тоа е мојата сестра Андра. А и кој би можел да е друг? Татко ми е сè уште на градилиштето, ќе го пренесуваат бродот на космодромот. Мајка ми е сигурно некаде со своите пријателки и пријатели, и ја подготвуваат прославата по повод завршувањето на работите на меѓусвездениот брод. Таа прослава истовремено ќе биде и проштална вечер пред полетувањето.

- И? - ме стресе гласот на Андра. Ги почувствував нејзините раце на моите раменици.

- Што „и“? - прашав, иако нејзиното кратко прашање ми беше сосем јасно.

- Знаеш добро што „и“, Фогел... - нервозно одврати Андра, но веднаш потоа го стиша гласот, и го завитка во свила.

- Подобро за тебе, батенце, не е добро сè да држиш во себе. - Ах, милата сестричка Андра... За нејзините неполни осумнаесет земјански години, премногу размислува. Но, иако ретко себеси си признавам, речиси секогаш е во право.

- Па, направив сè како што треба. Или барем... како што мислев дека треба. - одговорив, и се загледав во нејзините темни очи. Истовремено, чувствував горчина во грлото и баботење во главата.

- Брате, за тебе најдобро би било да се одмориш малку. Немој повеќе да се прашуваш за правилноста на она што решивме да го направиме. Добро, на тебе падна најтешкиот дел, и затоа ти е потребен одмор. Одмори се додека дојдат другите...

... Ах, знам јас добро колку ќе се одморам... Но, во право е... нервите ми се при крај во последно време... Морам ова што го правиме некако да го избијам од главата... Ако не... А ете, Андриините раце веќе ме туркаат кон мојата постела...

- Легни си, бате, а јас ќе те разбудам кога ќе треба... Ах, да? Ќе ме разбудиш? Милата сестричка Андра... секогаш е во право... така е и најдобро... Се испружувам на креветот... главата ми е толку тешка... А и очите ми се затвораат... .. Татко ми. Каде оди? Трчам по него... Скокам, летам долго, и го зграпчувам за струкот... влечам накај мене, а тој упорно чекори, чекори. Рацете ми се канци ... ги заривам длабоко во неговото месо. Но, татко ми продолжува да чекори... ме повлекува по него. Јас уште поупорно влечам на мојата страна. По

неговиот струк, од моите канци остануваат длабоки рани... Нема крв. Одлично ги распознавам слоевите на раскинатата кожа, а и оголените мускули како се напнуваат да се извлечат од мојот заграб... Татко ми застанува. Се врти кон мене...?!?... Неговото лице... Наказно... Страшно... Страв, огромен страв во мене. Нозете - оловни, крути... не можам, а да не гледам во тоа чудовиште кое ме гледа со очите на татко ми... Ме гледа со омраза. Ја крева раката која му е канца од рептил, уште поголема од моите, кои се сè уште заринени во неговото месо... Ме удира со неа. Јас сум на таванот и гледам како долу, под мене, мојата глава се распрскува..... Јас сум цел и јас сум лушпа. Ништо нема во мене. Ја раскинувам мојата лушпа кај градите, и внатре е црно... црно, мртво, темница... Андра е до мене. И ја покажувам празнината која ме исполнува. „Ти реков!“, вели таа. Ох, колку ја мразам кога ќе го рече тоа... Татко ми влегува. „Мило ми е што главата ти е цела“, вели. „Ви донесов нешто...“ . Што е тоа суштество што го донесе? Одвратно е. Прави крш низ целата куќа. Сè е испокинато, испокршено, гори, се распаѓа... Сега се сè повеќе... и повеќе... се множат... ужасно многу, ужасно бргу... Ми скока едно од нив на грбот. Го удирам, тоа паѓа; но, многу други ми се на рамениците. Ме нишаат, ме тресат... .. Тресење... што ли?... Ах, па тоа е Андра. Очите ме печат, каде ли се оние мали одвратни суштества? Андра ми се смешка. Ги протривам очите. Се истегнувам...?!?... Па јас сум в кревет... Ах, тоа ли?...

- Фогел, сите се веќе тука. Станувај! - нејзините раце меко ме истеруваат од креветот... Има ли некој помеки раце од мојата сестра?...

- Фогел, станувај! - се смешка - Сега ти е сигурно подобро, не?

- Ах? Подобро?... Па, би требало - се смешкам и јас. Чувствувам празнина во градите, а и во stomachot. За ова второто ќе се погрижи Андра.

- Ужасно сум гладен, Андра. Донеси нешто, јас можам и сам кај другите - и се насмевнувам, а таа итро се губи низ вратата... Станувам, и влегувам во собата каде веќе ме чекаат. Еден поглед низ собата е доволен да ги распознаам сите: Боб, синот на главниот бродски кибернетичар на „ASTORIA“, а сега и на „ASTORIA 2“, Ленард. Со Боб сме многу блиски, уште од мали сме често заедно, бидејќи Ленард и татко ми се скоро нераздвојни, како во работата така и приватно. Нешто понатаму од Боб, седеше Сара, ќерката на Френтл, еден од најистакнатите инженери за навигација; потоа тука е и Зомар, синот на Бутомбо, хемичарот кој важеше за еден од најдобрите при тргнувањето на „ASTORIA“ од Земјата... Потоа, тука е и Тони, синот на Ивановски, еден од главните погонски инженери; па Бостон, син на Тејлор, исто така погонски инженер; и, на крајот Сакиро, син на Јукои Гека, кој беше прв навигатор на старата „ASTORIA“. Со мене и Андра, децата на Лебедев, главниот физичар на старата, а и новата „ASTORIA“, тоа сме сите. Сите „завереници...“ ...

Во очите им гледам прашање и исчекување, и тоа за малку ме доведува до паника... Тежок молк... Никој не се осмелува да ме праша за тоа дали го исполнив мојот дел од договорот...

- Сè е во ред. - се решив да зборувам без да прашаат. - Сè е спремно. - во тој момент влезе Андра со послужавник полн со сендвичи и овошје.... А јас почувствував мало олеснување. Ги набљудувам. Се уште не ги тргаат нивните погледи од мене... Сега и Андра седнува. И таа го спушта погледот на мене. Но, тој поглед е поддржувачки, охрабрувачки. Јас се одлучувам да го кажам она што сите го знаат добро, но мора да се каже. Некој мора...

- Јас мојата работа ја завршив. Сè е готово... И повеќе назад нема. Враќање назад... нема. Мора да се соочиме со тоа. - Ете, речено е. Не беше толку тешко... А јас, дури сега забележувам дека стојам покрај вратата, потпрен на сидот. Но, сè уште чекам, да ги видам реакциите. Сите илузии, ако некој ги имал, сега се разбиени... Ете, на црниот Зомар веќе му избија капки пот на челото... Бостон и Тони почнаа нервозно да си ги крцкаат прстите и да се чешкаат по тилот... Сакиро, ах тој, тој е ладен и смирен како секогаш... Сара нервозно си игра со долгата коса која ѝ паѓа преку рамениците... Боб е загледан во некоја точка во сидот... Андра... А Андра ме вика да седнам до неа. Насмеана, и малку збунета, се огледува околу себе.

-Што е сега, што ви е? - решив малку да ги протресам - И сами знаете дека тоа е неизбежно, не? Не велам дека е лесно, не, но тоа е единствениот начин. Нема друг! Зарем не се сложивме сите? А сега, само да се погледнете!!? - Андра се смешка со одобрување. Сакиро тивко, на свој начин се согласува со мене:

- Точно така. Тешко е, но ако се сфати целта, средството се оправдува. - со истапот на Сакиро, и другите малку живнаа. Откако притисокот попушти, почувствував потреба да седнам и се струполив покрај Андра. Се чудам како успеав, како нозете не ми попуштија цело ова време.

- Ние сепак треба да се обидеме, на прославата, да ги убедиме да не тргнуваат. Ако веќе не успееме... - тоа беше Тони. Немаше доволно сили да ја заврши мислата.

- Тоа секако треба да се обидеме, но сите добро знаеме дека изгледите се илјада спрема еден, за успех. - Се јави Зомар - Затоа не се залажувајте напразно. - Изгледа дека и тој се соочи со реалноста. Тоа е добро. А изгледа дека и другите исто...

* * *

... На прославата беше грозно. Барем за мене. И Андра не изгледа баш најдобро. како и што очекував, убедувањето не успеа. Само расипавме дел од прославата, со нашиот истап. Значи, нашиот план мора да се оствари. Друг излез нема: „ALEA IACTA EST“... Штета. А и како можеше да испадне поинаку? Да ги убедиш луѓето да се откажат од таа намера, луѓето кои заедно со меѓусвездениот брод го градеа и својот брод на надежи дека повторно ќе ја видат својата Земја? Веќе однапред се знаеше дека ништо не може да ги одврати од нивната намера. Затоа мораме на друг начин да ги спречиме да се вратат на Земјата. За тоа се погриживме уште порано. Оној ден кога бев на градилиштето, во трупот на веќе завршениот меѓусвезден брод поставив направа. Таа ќе ги спречи да стигнат до Земјата. Ја поврзав со надворешните комуникации, така да при првото нивно користење, при првиот контакт на „ASTORIA 2“ со нешто однадвор, што било, направата ќе се активира... Ја конструира Сакиро, а тој е експерт во својот фах... Доста размислувавме, и заклучивме дека самото уништување на „ASTORIA 2“ не е доволно. Нашите родители би изградиле друг брод, кого повеќе не би можеле да го саботираме, повторно... Така да, судбината на нашите родители се постави како неизбежност... За нас тоа беше тешка одлука, но треба да се земат предвид мотивот и целта... При првиот контакт... првиот контакт на „ASTORIA 2“ со нешто однадвор, и - направата ќе експлодира... А таа е доволно јака бродот да го претвори во свездена прашина...

* * *

„ASTORIA 2“ полета пред повеќе од шест плими и осеки, значи пред повеќе од еден земјански ден. Ние сме на широката сообраќајница која води за Нова Земја. Сега на планетата има само овдеродени Терани. Тера, нашата прекрасна планета, го продолжува својот мирен живот без оние кои ја населува први. Но, тука сме ние... Размислувајќи, не ни забележав дека стигнавме.

Влеговме во големата просторија каде што има место за сите. Овојпат, кај сите се гледа убеденост во исправноста на она што го направивме; но, се гледа и тоа дека сè уште се борат со она мачно чувство во стомакот кое и јас сè уште го чувствувам. Сепак, тие се наши родители. Сето ова што сега го уживаме, во најголем дел е нивна заслуга. Но, најважна е Тера. Тера, и судбината на идните поколенија Терани... Тоа е најважно... Светла иднина. Жртвата е оправдана... Но, не е лесно тоа и да се прифати... Дали.....?

- Ете, тоа е што е... И сега, што? - Сара уморно погледнува кон мене. А тоа ме мачи. Зошто сите, иако прекутно, мене ме сметаат за водач, за предводник во овој наш заговор?... Изгледа дека тоа е вродено кај човекот... Земјанин, Или Теранин, сеедно... Одговорноста да лежи на други, туѓи плеќи. Во овој случај, на моите. Но, јас тоа го прифатив уште од почетокот и ќе мора играта да ја доиграам докрај... А тој крај, кој знае каде е далеку...

- Сега? Сега треба да им се објасни на останатите... Ќе биде тешко да им се објасни сето ова, а уште помалку објавата на свршен чин... Сега, треба да се обратиме јавно кон сите Терани, - правам широко движење со раката - и да им кажеме ШТО, и ЗАРАДИ ШТО, ова го направивме... Но, прво да ви ги дадам овие. - од видеотеката вадам десетина и повеќе видео-касети и им ги раздавам. - Ова покажете им го на луѓето. А и вие погледнете ги добро, повторно. Не се холограмски, но се доволно речити и вакви какви што се... Во нив е и причината за

ова што го направивме, зарем не?... А сега, сите добро да се одморите. Утре, точно на третата плина, јавно ќе истапиме. Луѓето... Тераните ќе сфатат. Мора да сфатат... Барем се надевам на тоа, знам дека ја сакаат оваа планета... - сите си одат. И Андра. Знае дека сакам да сум сам... И, еве ме, сам во собата, сам со своите сомнежи... Ја ставам касетата во видео-одделот на холо-аудио-видео-кордерот (ХАВИК-от), и седнувам на фотелјата пред големиот екран. Гледам во ужасите на екранот, а потоа погледнувам надвор низ провидниот ѕид на просторијата, кој гледа на негибнатите убавини на Тера: бујно зеленило, птици, по некој влекач, тробиолити, цвеќеста покривка врз густата вегетација... Во далечината се насираат грандиозни планински врвови секогаш покриени со снег, азурно небо, по кој некој облак со боја на снежните врвови кој го нарушува синилото... И, го чувствувам кристално чистиот и мирзлив воздух на Тера... И сите мои сомнежи се распрснуваат како меури од сапуница... или барем бледнеат... Да, сега сум сигурен дека сме во право... Или барем мислам дека сум сигурен дека сме во право... Ова што се случува на екранот не смее да ѝ се случи на оваа планета. Не, Земјаните не смеат да дознаат за Тера... А „ASTORIA“ секако беше изгубена, за нив.

Пак гледам на екранот. Татко ми ми кажуваше за убавините на Земјата. Но, му верувам, повеќе, на она што го гледам со свои очи. Нашите родители мечтаеја по Земјата, а ние се плашевме од неа; тие ѝ се восхитуваа, а нас ни се гадеше. Како може ОВА да се сака? Ова?! Ги гледам ужасите на екранот... А потоа гледам на расфрланите опаковки на видео-касетите; разни наслови: „Загадувањето на Земјата“, „Дали - еколошка катастрофа?“, „Смртта на шумите“, „Спасете ја планетата“, „Рибите умираат!“, и слично, и сè, од грозно погрозно. А, сето тоа, можеби не е и толку погубно за Тера, можеби и ќе можеме да им помогнеме да ја спасат планетата кои ја уништија тие самите, да... Можеби ние нив ќе им

помогнеме, можеби тие не би успеале да ни ја уништат Тера... Не, тоа не беше толку страшно... Не толку страшно; и најверојатно дека тоа не би не натерало да го направиме она што го направивме, но оние останатите наслови... Тие беа тие, тие СЕ тие што не натераа на овој чин... Оние стравотии и ужаси по кои сфативме колку Земјаните се опасни по Тера; тие наслови беа многу, многу повеќе: „Рамбо I-VI“, „Апокалипса денес“, „Чове-кој кој ја реши војната“, „Кинеската војна“, „Дек Мевосек“, „Њујорк 1997“, „Аушвиц“, „Ветришната на војната“, „Финален удар“ и десетици, десетици други. Колку насилство, колку омраза... Не, Земјаните се премногу опасни за Тера, и не смеат да дознаат за неа... Тера е чиста од такво насилство, а на Земјата, изгледа, тоа е нормално, штом се влече низ целата нивна историја. А овие слики, овие ДОКУМЕНТАРЦИ тоа го докажуваат... толку непобитно.

... Но, зошто нешто внатре во мене се превртува и ме разјадува? Зошто ли?... ..

КОСМИЧКА РАПСОДИЈА: КОГА ВРЕМЕТО ЗАЗВУЧИ ФАЛШ

„Сепак, тоа беше само уште една девојка за која никој нема да заплаче...“ неговата рака сè уште почиваше на нејзиниот врат. „Сè уште топла, сè уште жива.“ Ја помилува. Погледна во нејзините ширум отворени очи. Уште во првиот момент, таму во барот, ги забележа; толку познати. Како секогаш. И, исто како и секогаш, тоа чувство му го припиша на мал милион други работи... На морбидното, бескрвно осветлување на локалот, на пример. Подоцна, тоа чувство му го припиша на алкохолот (кого интензивно го истураше во себе), со искра лажна надеж дека таа течност која Другите ја нарекуваа и „блажена“, и „крстена“, и секако поинаку, почна да делува и на него... Уште подоцна пак, кога му се предаде на уживањето во нејзиното тело, во очите - не ѝ ни погледна. А, пак, додека животот истекуваше од неа, тие беа толку преполни со ужас и страв... Но, сега, иако неприродно раширени, во нив постоеше оној мир; или повеќе, рамнодушност, резигнација, онаа истата што постоеше и пред тоа, кога тој ја собра од локалот и ја поведе кај него. Сега повторно беа истите, оние толку познати. Исти секогаш. Како кај секоја... секоја досега. Повторно, сознанието дека сè уште се залажува себеси, удри по неговата свест како долго одложувана вина: не беше темнината; не беше алкохолот. Беа, како и толку пати досега - Очите. Тие. Истите.

* * *

„И во пештерите беше исто.“ Девојките ги имаа истите Очи. Тој знаеше дека нивната боја не игра никаква улога. А тоа, Другите - не го знаеја. Само тој... уште од Пештерите, можеби. Таму сепак беше полесно: никој не ги бараше исчезнатите. Не беа битни. Всушност, тогаш само огнот во темнината беше битен; да не изгасне. А не кој се грее околу него... Тогаш беа првите... Изгледа, тогаш не знаеше. Сознанието дојде, можеби, нешто подоцна. Сега, секавајќи се, му се чини дека Очите - и тогаш беа истите.

Само, го мачи мислата - зошто ТОГАШ тоа не го знаеше?
Зошто дури СЕГА за тоа е свесен?

Со време - како одникаде - надоаѓаа прашањата, како бездни во неговиот ум кои мораше да ги прерипува, кои му пречеа трезвено да размислува, кои му изнудуваа капки пот на челото и темни длапки под очите... Сега, пред крајот - одговорот проблеснува низ неговите мисли, но ќе мора уште малку да причека; само уште едно кратко време. Додека да се врати. Таму напред...

* * *

„Повторно, од сите зла најмалото...“ неговите усни речиси и не се придвижија, кога повеќе ја зашушти отколку што ја прошепоти реченицата што Другите толку често имаа обичај да ја кажат. Со левата рака за кратко го бараше местото на задната страна од нејзиниот врат, каде за миг потоа се најде долгата тенка игла. И додека полека ја празнеше содржината на шприцот во ’рбетниот мозок на девојката, тој ги гледаше модро-зелените полу-месечини под нејзините сè уште отворени очи, кои укажуваа на пречесто блудничење и на долги непроспиени ноќи во кои таа нудела „незаборавна ноќ“ и изглумени воздишки во замена за топол појадок и каков-таков ручек, купен со она што ќе го добие. А тој беше сигурен дека сега во нејзиниот стомак нема ништо освен остатоци од студена вечера полиени со две чаши алкохол кои тој ѝ ги плати во темниот локал. Обично така ги наоѓаше, и така ги одбираше. И заради него, и заради Другите. А и најлесно беше. Не мораше, речиси, воопшто и да се труди да ги довлече во неговиот стан. Исто, речиси никој не ги познаваше доволно добро - за да ги побара кога ќе исчезнат. Ќе помислат, го сменала работното место, или отишла некаде. В болница, на пример. По еден час, веќе ќе забораваат

на неа; и која била, и како се викала. Ако воопшто знаеле. Тој - не знаеше. Одамна престана да се труди да ги запамети нивните имиња... Го извлече шприцот од нејзиниот врат. Погледна на неговиот рачен часовник. Во последен момент: сепак навреме... Ќе можат да ја ревитализираат кога ќе им ја испрати. Што ќе биде со неа, не знаеше. Тоа воопшто не го интересираше, иако тој факт и него често го зачудуваше. Во крајна рака, така беше и условуван, низ долгите и напорни обуки...

* * *

„Прописи. Закони. Скок. Адаптација. Скок. Адаптација. Сè исто, сè беспрекорно... речиси.“ вилиците му се стегнаа, а веѓите се набраа создавајќи лепези од брчки околу неговите очи - како и секогаш кога ќе се сетеше за неговата единствена грешка. Тогаш, по Пештерите. По неговиот прв Скок. Не се адаптира. Не го испочитува културниот карантин до крај. Непромислено дозволи неговото постоење меѓу Другите да се прокаже во Времето. Заради неа. А беше прекрасна. Првпат ја здогледа таму високо, меѓу столбовите од бел мермер... Тогаш, избрза. Тогаш, не сфати. Дури долги години потоа, токму пред неговиот трет Скок, слушајќи го пеењето на стариот слепец, ги здогледа своите траги во Времето... Долгогодишна војна; мртви големци; разурнување, уништување; за тоа пееше старецот. И за неа. Кралевата жена. Убавицата над убавиците... Се сеќаваше и на она младо момче кое го виде тогаш покрај неа. Кралевски гостин со сите почести. Да, тој и беше доволно убав и претставителен млад човек, за наивниот и љубоморен крал да поверува дека неговата прекрасна жена - прељубница избегала со него... Престана да го слуша пеењето на слепиот старец, кога овој почна да пее за нејзиното враќање дома. Тогаш, само горчливо се насмевна. Но, неговите песни му помог-

наа да го запамети името на преубавата девојка: Елена. Една од ретките жени на кои сè уште им го памети името... .. Да, имаше и уште една девојка на чие име, и убавина не помала од Еленината, се сеќава. Ја викаа, тогаш во Верона, нејзините пријатели - „Рагаца ди Дяволо“. А името ѝ беше: Антонина. Се занимаваше со алхемија, мантика и сатанизам, што во тоа време воопшто не беше здраво, за една девојка. Му се допаѓаше - како што тој често си помислуваше - дури и отповеќе... Кога последен пат гледаше во нејзините Очи, веќе мртви, надвор се собираве разулавена и распенавена толпа, која веќе ја прогласи за „вештерка“. Сакаа да ја изгорат жива, на кладата. Тоа тогаш, очигледно им беше омилена забава на Другите, со оглед на честотата на таквите „фешти“. А, таа беше и последната девојка со која тој воопшто живеел подолго време. По Антонина, тој такво нешто себеси не си дозволи... И сепак, како и оние безимени, така и оние на кои и на ликот не им се сеќава веќе, ги имаа тие, истите Очи. Оние Очи кои му го крадеа сонот што сè повеќе му требаше, а сè помалку го имаше...

* * *

„Последната... Најпослед!“ длабоко во неговите гради нешто играше по некој несфатлив ритам, додека со веќе извежбаните, рутинирани движења ја префрли девојката до купатилото, и ја смести во кадата, во положба на фетус. Со истите одмерени движења, од зад подвижниот ѕид на библиотеката во соседната соба, изнесе и постави во кадата и околу, сè што беше потребно. Седна, повторно, на истото место, со конзолата меѓу своите колена. Ја погледна. И живи, Очите беа тие, но само МРТВИ - беа истите, секогаш, оние познати... ..Потоа, се сконцентрира

на трансмисијата. Повторно истите низови бројки, истите знаци, истиот редослед. Чиста рутина. „Да, но досадна секако...“

Веќе беше утро кога се случи блесокот. Неговите очи се затворија за миг порано, како и обично. А кога се отворија, неа ја немаше. Како и секојпат досега. Како и секогаш.

* * *

Времето е сè побавно како што се ближи крајот на чекањето, велат Другите - луѓето во овие примитивни столетија. Но, за него Времето е објективно, тој знае дека за него е конечно, и дека чекањето е за него завршено. Наскоро ќе дојдат службениците од Временската Централa, и ќе го вратат, таму далеку напред, во неговото Време. Со неговите заслуги, тој знае дека ќе добие големи почести во својот дом. И дека Врховниот Координатор ќе организира прием во негова чест, и кој прием ќе заврши со лично интервју и интимна вечера очи в очи, лично со него. Но сепак, него сето тоа не му беше толку битно. Им се радуваше само на две работи: прво, што ги напушта Другите, и нивните примитивни времиња; и второ, што му е најбитно, Очите; сите, сепак беа - копија. Чувствуваше, знаеше: во неговиот случај, ОРИГИНАЛОТ е последен. На крај. Иако, сè уште се прашуваше...

...Дали мртвите очи на врховниот Координатор Арлеана, КЕ БИДАТ ТОА?

**КРУГ
(НА УМОТ)**

Веќе којзнае колку долго Го има... Време? Што е тоа за Него? Сам во ништо. Сам за Себе... Мисли... со милениуми долги мисли... и противречувања, исто толку долги... Прашања, исто толку бројни... Замор, дотолку

поголем... и милениуми... пак милениуми, пак исто... Мртви кругови, и сè поголема празнина во бескрајната густина, вечната густина на Себеси. Сè поголема празнина, кога... Кога Тој реши: Доста!!!

И беше големо „доста“ за Ништото. И на местото на Ништото, дојде Нештото. А Тој повеќе не беше Тој...

...Нештото почна да се формира... Да се шири... Нештото кое гори. Со Вечни Огнови.

Пак милениуми, и пак исто, но не исто. Вечните Огнови гонат, но... не сите. Милениумите ги гасат Огновите, полека, но сигурно... Милениуми, и сега веќе опипливо време за камењата, песокот и непразната празнина која ја оставиле изгаснатите Огнови...

...И рамнотежа... Милениумите донесоа рамнотежа меѓу Огновите и „Чакалот кој беше Оган“. Нештото сè повеќе е Нешто... и сè уште се шири, се шири, полека... Но тука се милениумите кои го успоруваат, а не можат да го сопрат...

„Чакалот кој беше Оган“, сега се грее во туѓи Огнови, се прелива во туѓа светлина... А и таа светлина не е веќе величествена како што беше... Вечните Огнови се точки, и во роеви лугаат низ непразната празнина на Нештото кое го истисна Ништото. А околу нив - Чакал. „Чакалот кој беше Оган“ не заборава дека бил моќен, дека бил Оган...

Милениумите минуваат, а „Чакалот кој беше Оган“ навестува моќ во своите пазуви: нови Огнови; искри сè уште... Милениумите минуваат, но времето е сега опипливо за „Чакалот кој беше Оган“, и тој знае да чека. Тој мора да чека на својата нова моќ, на својот реинкарниран Оган, а сосем нов, да го засени сјајот на Вечните Огнови, на тие монарси на Нештото... „Чакалот кој беше Оган“ чекаше...

...И изнедри нов Оган: некои мали бедни суштества кои ползат по „Чакалот...“ Ништожни, бедни, ситни... Нежни, сè уште беспомошни... Вечните Огнови пркосеа, и не веруваа... Но, својата топлина - ја даваа. И „Чакалот кој беше Оган“ ликува. Тој Оган кој ќе настане од овие искри, ќе е моќен; Огнот на Животот...

Малите бедни суштества се плашат од големите Огнови на Нештото. Но... милениумите минуваат... минуваат... „Чакалот кој беше Оган“, повторно е Оган, Оган во кој горат два Огнови: Огнот на Животот и Огнот на Мислата, кога, малите бедни суштества престануваат да се плашат од вечните Огнови и кога почнаа да се ПРАШУВААТ...

Времето е сè поопипливо за нив. Тие се прашуваат, одговараат, а секој одговор донесува други прашања, а тие одговараат и одговараат... И ОГНОВИТЕ на „Чакалот кој повторно е Оган“ Сè повеќе им пркосат на Вечните Огнови... малите бедни суштества, не се повеќе бедни, ни мали; тие се двигатели на Новите Огнови кои почнуваат да горат во Нештото, и сè повеќе стануваат основна светлина кое го облива. Овие Нови Огнови патуваат во Нештото, се појавуваат насекаде низ него...

Милениумите не успеаја да ги угаснат сите вечни Огнови; ниту да го изронат до ништо „Чакалот кој повторно е Оган“... Ниту успеаја да ги спречат Новите Огнови, децата и креацијата на „Чакалот...“ и Вечните Огнови.

Тие деца ги засенија Вечните Огнови, го напуштија „Чакалот кој повторно е Оган“, и го претворија во „Чакал кој два пати беше Оган“, се одделија од него... Да, тие мали бедни суштества рекоа: "COGITO ERGO SUM" и решија да ги напуштат своите тела и да ја заграбат за себе слободата на Нештото, и тоа беше. Беше...

Низ Нештото лебдеат, сјаат и засенуваат сè околу себе, Огновите на Живите Умови, некогашните мали бед-

ни суштества, врзани за „Чакалот кој два пати беше Оган“, а сега слободни во Нештото, ослободени од стегите на материјата, чиста енергија... Малите бедни суштества престанаа да ползат по „Чакалот...“, но не престанаа да се прашуваат и да одговараат... да прашуваат и да одговараат...

...А од сите страни на Нештото доаѓаат нови и нови, ослободени, живи, и пред сè, љубопитни Умови, на кои веќе и Нештото им станува претесно... Станаа вечни... И времето им е прекратко... И милениумите им се Ништо... И немаат повеќе играчки за играње, и енергијата е материја, материјата е енергија; и антиматеријата е материја, а и енергија; и Вечните Огнови од кои се плашеа некогаш пред милениуми, се истото... Сè е истото... Сите Нови Огнови, сите Огнови на Умот и Животот се исти...

Долго ли требаше да се сфати тоа? Не... Милениумите не се ништо за... Кого?

И, кога Новите Огнови сфаќаат дека се исто, и потполно исто, но друг начин на истото, и дека сите тие се друг, посебен начин на истото; сфаќаат дека секој од нив е посебно искуство на другиот и себеси... .. Следуваше спој... ..

* * *

...следуваше Тој...

* * *

Спојот беше блесок на безброј Умови кои се топат во Еден... Во Ум кој, сега свесен за себе, знае... Ги знае сите одговори на сите прашања....

...Тој се буди. Тој повторно е Тој. И ги знае одговорите на сите прашања и прашањата на сите одговори просто затоа што тие не постојат за Него.

Тој е Нештото; Тој е Вечните Огнови; Тој е „Чакалот кој два пати беше Оган“; Тој е Умот и Животот; Тој е Новите Огнови, Тој е енергија; Тој е материја, антима-терија; Тој е плус и минус;... Тој е Космосот: Тој... Тој...

...Тој се чувствува Себеси... Гори за Вечните Огнови... Лебди низ Нештото со „Чакалот кој два пати беше Оган“ и МИСЛИ во Огнот на Умовите... Сите тие беа создадени, за Тој да се спознае Себеси... А и сите тие се Тој...

Долго ли требаше да се сфати тоа, да се спознае?! Не, милениумите не се ништо за... Умот...

А сега, треба да МИСЛИ... Умот се спозна себеси... Времињата се исполнети... И Нештото, и „Чакалот кој два пати беше Оган“, и Вечните, а и Огновите на Умот сега се непотребни како такви... на Умот му се потребни како самиот Себеси... И Умот го запира ширењето... Се прибира, се стеснува, сè повеќе и повеќе...

...И беше имплозија за Нештото. И беше експлозија на Ништото во Нештото. И на местото на Нештото дојде Ништото... И Тој повторно беше Тој...

...Среде Ништото лежи УМ. Еден и Единствен... Сам со своите мисли, сомнежи, и противречности...

...Веќе којзнае колку време Го има... Време? Што е тоа за Него? Сам за себе... Мисли... со милениуми долги мисли... и противречувања, исто толку долги... Прашања, исто толку бројни... Замор, дотолку поголем... И милениуми... пак милениуми, пак исто... Мртви кругови, и сè поголема празнина во бескрајната густина, вечната густина на Себеси...

...Сé поголема празнина, кога... Кога Тој реши:
Доста!!! И беше големо... ..

**НЕКОИ РАЗМИСЛИ ЗА ЖАНРОТ: „НАУЧНА“, ИЛИ
„НОВА“ ФАНТАСТИКА**

Секогаш кога размислуваме за овој жанр (или книжевен вид, како милувате), со сигурност можеме да изнесеме само еден факт: дека припаѓа на оној дел од книжевноста што се занимава со имагинарното, ирационалното, чудесното; но, на еден толку специфичен начин, што доведува до голема полиморфност на толкувања - од кои повеќето се губат, секое во својата насока на истражување, до предели кои веќе ја изгубиле врквата со својот почеток. Бидејќи, еволуцијата на овој жанр е толку брза и непредвидлива од своја страна, што не дава да се подведува под ниедно такво моносемантичко етикетирање и еднонасочна детерминираност.

Затоа, ако сакаме да добиеме една колку - толку реална слика за научната фантастика денес, мораме да ги заборавиме сите делумни, несéопфатни и еднострани толкувања поврзани за овој жанр, и да ги отфрлиме сите предрасуди за истиот, кои рака на срце, мора да признаеме дека ги има дури и отповеќе: мислењата за научната фантастика како сублитература, забавна литература и сл. Потоа, да разгледаме од еден сегашен аспект - што е научната фантастика, и кое е нејзиното значење денес.

1. Заблуди и предрасуди. Причини.

Ќе ја разгледаме едната од основните причини за погрешното сфаќање на овој жанр, и заблудите поврзани со неа: лежи во самото име „Научна фантастика“. Поточно, во оној прв дел од името: „научна“. Зошто?

Па, затоа што уште на самите почетоци, со појавата на делата кои веќе почнаа да се одвојуваат од поставките на тогашната фантастика (веќе цврсто оформена како жанр), самата мотивација на тие дела беше таква: оптимистичка верба во прогресот на науката и техниката, што тогаш грешно се поистоветувааше со прогресот на самото човештво. Се јави потреба за дистинкција на новиот правец во самата фантастика; и, земајќи го основниот двигател на таа нова струја, името дојде само по себе: научна фантастика. Тоа име, за едно кусо време, ги задоволувааше основните начела на новиот жанр, неговите

мотиви и интересирања. Но, само за едно кусо време; жанрот оттогаш до денес далеку еволуираше, но таа етикета на грешно сфатена „научност“ на жанрот, доведе (и доведува) до појавата на голем број предрасуди и неосновани мислења, како за жанрот, така и за неговите основни стремежи.

2. Соспојба. Превозмогнување на предрасудиите.

Денес, таа етикета на „научност“ ја доведуваме под знак прашање. Се јавува потреба да се предефинира (или суштински да се објасни) самиот поим на „научноста“, во денешната форма на жанрот. И тоа, баш затоа што со текот на самиот развој на научната фантастика, се јавуваат и такви дела, кои со својата поставеност создаваат широка палета на ставови кон таа „научна“ обоеност на жанрот: од еден типичен опортунистички и позитивистички сциентизам (кој стои наспроти сè ирационално), па сè до најекстремното „антинаучно“, т.е. до крајно фаворизирање на ирационалното над рациото, над разумот. Или пак, се среќаваат и ситуации каде научните и технолошките достигнуања (постоечки или фиктивни, без разлика), се поставени само како декор; или, како една „BACKGROUND“ ситуација, која влече свои последици, и сл. Најчесто, таа „научност“ е само средство да се изгради една „ситуација на екстрем“, за најдобро и најпластично да се извлече од ликовите во делото она што авторот посакува, за тоа дело. По некогаш таа научна компонента е и сосем исклучена, но се подразбира; или, на крај се оставил простор, па читателот може сам со тие значења да манипулира, итн. А ние мораме да си ја дозволиме таа широкоградост сите овие случаи да ги сметаме како вредносни, квалитативни варијации внатре во самиот жанр. Тоа доведува до следното: дека „научноста“ како таква, повеќе не е основниот двигател на жанрот, иако е силно присутна. Но, сега веќе не како цел за себе, туку само како средство внатре, во жанрот.

И самата наука во овој жанр до толку го има раширено својот дијапазон на значења што повеќе не го претставува само технолошкиот напредок или некакви визии за истиот, туку сето тоа го има далеку превозмогнато; денес, науката во научната фантастика ја претставува целокупната Човечка мисла, надежи

и страхувања. И тоа не само во доменот на егзактните науки, туку сè повеќе и во хуманистичките науки, како што се: филозофијата, психологијата, антропологијата, социологијата; потоа митот, религијата, итн.

„...научната фантастика ги наоѓа на небојто не само ѕвездите, туку и ангелиите и боговите;... таа го истражува не само времето и просторот, туку и Смртта и Злото;... ги оживува не само митските архетипови туку и религиозните ставови, сè до една решителна безверност.“ (Анри Боден, „Научна фантастика“; Париз 1971; стр. 17).

Значи, ако научната фантастика ја задржала компонентата на „научност“, тогаш, таа компонента е изразена само во една форма: во формата на неприфаќање на ирационалното како еквивалент на натприродното - за овој жанр натприродното не постои:

Ирационалното, чудесното и необјаснивото, се сепак природниот ред на нештата, кои можат да бидат и непоимливи за Човекот, денес и сега. Боговите, демоните, магијата... Нивно-то постоење не се одрекува апсолутно. Се одрекува нивната натприродност: самата непознајност на појавите, за овој жанр не е факт кој ја докажува нивната натприродност, туку еден предизвик; извор на безброј можности за надвладување, надминување, и што е најбитно, за спознавање на истите. Со ваквите премиси, се раѓаат бесконечни можности и бескрајни нови хоризонти за Човековиот Ум и Креативност, кои овој жанр толку виртуозно ги користи... Необичното, чудесното и ирационалното се само средство: позиција од која најлесно се поаѓа во потрага по Трансцедентот, и по самата смисла на Постоењето... Согледувајќи го ова, веќе сме ја превозмогнале фактички најголемата, и основна заблуда: заблудата на грешно сфатената „научност“ во жанрот.

3. Ситијус денес. Една - „Нова фантастика“.

Прифаќајќи ги горе наведените поставки на жанрот, согледуваме дека денес тој е многу, многу повеќе отколку што беше на своите почетоци. Веќе длабоко оформен, цврст, но и широко отворен жанр; можеби и еден од најперспективните. Зошто?

Како што наведува Д-р Влада Урошевиќ во својата книга „Демони и Галаксии“ за (повторната) сè посилна врска меѓу фантастиката и научната фантастика на едно многу пови-соко квалитативно ниво, научната фантастика во својот растеж - во голема мерка презеде (или освои) голем дел области кои дотогаш ѝ припаѓале ексклузивно на фантастиката. Постапно, но неизбежно, жанрот се шири и презема сè повеќе и повеќе од просторите во книжевноста, претворајќи ги во свои:

„...ако ја ситуираме фантастиката во конвенционалните теми, треба да се рече дека научната фантастика освоила најголем дел од нив, и дека поради тоа, таа (научната фантастика) денес е онаа форма на фантастика што ни одговара. Ако, со повеќе строгост, видиме во фантастиката претставување што е својствено на една епоха, ќе признаеме дека научната фантастика ја заменила во исполнувањето на нејзините функции. Обнова или замена, научната фантастика е, значи, АКТУЕЛНИОТ ЕКВИВАЛЕНТ НА ФАНТАСТИКАТА.“ (Анри Боден, „Научна фантастика“; Париз, 1971; стр. 115).

Внатре во жанрот се забележуваат превирања и на сите други книжевни полиња. Но, суштински видоизменети, овие книжевни појави ја покажуваат тенденцијата на овој жанр кон изградување на една поинаква книжевност надвор од постоечката. Можеби затоа можеме да очекуваме, натаму овој жанр да се изгради и оддели од постоечката книжевност како една **алтернативна книжевност**, со своја внатрешна поделба на видови и подвидови; како една далеку подруга книжевност од онаа што ја знаеме сега.

Назнаките постојат. Како сето тоа ќе се развива, ни останува допрво да видиме. Сепак, ние денес мораме да се задржиме на она што е. Без оглед на какви било прогнози и согледувајќи ја фактичката состојба. Така, некои заклучоци сами се наметнуваат. Некои од тие факти веќе долго време ја бараат својата афирмација, и ја наметнуваат потребата од суштински промени во сфаќањата на жанрот.

Посебно, треба да се истакне новото место на жанрот сред светските литератури. Веќе при крајот на првата половина од овој век, па сè наваму, во светските книжевни рамки, овој жанр е полноправен член на семејството литератури, т.е. се

смета за книжевно - уметнички вид, а не за некаква забавна, или маргинална сублитература, како што кај нас сè уште преовладуваат такви сфаќања за овој вид фантастика. Но, на овие простори и онака тешко се пробиваат светските норми и вредносни критериуми, така што тоа е случај и со овој жанр. Причини има повеќе (прекумерниот шунд публикуван на овие простори како една од побитните), но за тоа нешто повеќе подоцна.

Да се вратиме на жанрот: како веќе оформен книжевно - уметнички вид, кој речиси целосно е интегриран со претходно постоечката фантастика, и кој веќе во потполност ги превзема нејзините функции, овој вид фантастика е веќе далеку над тесните граници кои ги поставува неговото име „научна фантастика“... Ова е време кога овој вид со својата улога и функции кои ги врши во рамките на книжевноста, и со својата отвореност на жанрот и од семантичка, и од стилистичка природа, условува едно ново гледање на овој, во секој случај (веќе можеме да тврдиме), нов книжевно - уметнички вид.

Еден нов книжевно - уметнички вид, кој далеку ги превозможна границите на она што фактички кај публикумот претставуваше, и се избори за достоинство место сред книжевните видови актуелни денес. И за едно ново име, кое нема да ги влече старите заблуди и ограничувања, и кое ново име пошироко и попрецизно со својот склоп ќе ги опфати значењата, функциите, а и самата суштина на жанрот:

Неофантастика? Модерна фантастика? Или некое друго име? Тоа не е толку битно, колку што е битна самата дистинкција.

Можеби: **НОВА ФАНТАСТИКА**.

Тоа име би можеле да го прифатиме како (повторно можеби) најадекватно, имајќи го предвид фактот дека навистина станува збор за нешто **НОВО** што ѝ се случува на книжевноста во областите на имагинарното, а и со секоја верба во натамошен развој... Во една најоптимистичка перспектива, и визија на една нова, самостојна **АЛТЕРНАТИВНА КНИЖЕВНОСТ**, со пресечена папочна врска, книжевност која ќе стои настрана од веќе постоечката.

4. Жанрој во нашиите книжевни простори. Појреби.

Прогнозите се неблагодарна работа, како што досега не учи искуството; затоа, најдобро што може да се направи, е да се следи развојот внимателно, за навреме да се забележат сите битни промени внатре во жанрот. Тоа би ја спречило појавата на какви и да било понатамошни предрасуди спрема овој книжевен вид. Исто, би се зголемил интересот и популарноста на самиот жанр. Посебно тоа би требало да биде случај кај нас, сред овие книжевни простори, во кои новата фантастика (нека ѝ е името тоа) сè уште не загревала ниту по површината на тво-речките можности и потенцијали на овдешните автори. А сама-та афирмација на жанрот кај нас, е задача, пред сè на нашата книжевно - научна мисла и критика, која неправедно го запоставува овој книжевен вид. Тоа запоставување не се оправдува со непостоењето на вакво творештво кај нас, ниту пак со (рака на срце) крајно некавалитетните и екстремно ретките објавени дела од наши автори, од оваа област, досега. Бидејќи, во светот, посебно изразено кај западните литератури, постои една голема и висококвалитетна продукција, за која во нашата книжевна јавност или не се знае, или, едноставно не се сака да се знае, или небрежно се занемарува. Афирмацијата, актуелизацијата и соодветното квалитетно информирање за случувањата околу овој книжевен вид, е потреба, не само на овој книжевен вид, туку и потреба на целокупната наша книжевност, која на тој начин би била покомплетна, во целост.

* * *

Една нова точка би можела да засветли во нашите книжевни простори.

Една „нова фантастика“.

Оваа книга нека биде - еден мал прилог во корист на таа нова, светла точка, за таа да засветли што е можно побргу, и што е можно посветло, на нашето книжевно небо.

Авторот